

วันแก่-วันเกิด

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็น
One for All All for One

(๑) แม่คนนั้นเกิดด้วย
ไซ่มุ่งโลกธรรมหา
พาลจิตจักเจกา
ความแก่ความตายขยำ

(๒) เร่งชั่วขายชาติให้
โกงสมุทรรกินดินไถ
คิดแต่ชั่วโฉนใจ
แม่แต่ฟ้ายังกล้า

(๓) อาศัยวันสร้างชั่ว
ชีพอยู่เพื่ออะไรกัน
ทั้งชาติชั่วทุกวัน
เกิดแก่เจ็บตายเฮี้ย

(๔) ชั่วดีก็ได้ร่าง
จะบาปให้ที่สุดสุด
ใครดิงก็บ่หยุด
ยิ่งห้ามบ้ายิ่งคล้าย

(๕) วันวานผ่านแก่ขึ้น
ฤาเกิดเพื่อชั่วกัน
เกิดมาอย่าแต่ฝัน
เอาเกิดเอาแก่ลิ

(๖) เชิญใช้ชีพคุ้มค่า
ไ้เกิดแล้วโชคสุด
ก่อแต่กุศลหยุด
วันไซ้มีไว้เฝ้า

(๗) วันคล้ายวันเกิดนี้
ไซ้เกิดใหม่ที่ไหน
สังวรเกิดทำใจ
วัยจักผ่านวันแล้

อริชชา
เหตุขม้
ระวังชั่ว
ท่อนรู้กลัวเกรง
สิ้นไทย ก็ทำ
หมดฟ้า
จึงต่ำ จะนี้เวย
หมิ่นได้ดูมัน
เอากะมัน
วะเวย
เออแหะ
สำนึกบ้างปะไรมี
เป็นมनुษย์
ประชดร้าย
มุ่งนรก กระนั้นฤา
ตำซ้ำเดรัจฉาน
อีกวัน
แค่นี้
เพียงโลก กั้นเลย
นรกร้ายกันเทอญ
สมมनुษย์
เร่งเข้า
ชั่วบาป กันเกิด
แต่สร้างเลวหลาย
ผ่านไป อีกปี
แก่แท้
ให้บรรลु ธรรมเทอญ
อย่าให้สูญเสีย.

“สไมย์ จำปาแพง”
๒ ก.ย. ๒๕๕๕

สไมย์ จำปาแพง
๒ ก.ย. ๒๕๕๕

วันแก่-วันเกิด

วันแก่
วันเกิด

“เราคิดอะไร” ฉบับนี้เป็นฉบับครบรอบวันเกิดที่เกิดจนแก่ปีที่ ๑๘

ถ้าอยู่ต่อไปจนแก่ถึงปีที่ ๘๑ ก็ไม่รู้ว่าโลกสังคมจะเปลี่ยนแปลงไปถึงขนาดไหน?

การผันแปรอย่างรวดเร็วและเลวร้ายทำให้วัน ๆ พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ มีเวลาทำงานไม่ทัน จนต้องถามว่าที่ไหนมีขายเวลาให้ได้มากกว่า ๒๔ ชั่วโมงบ้าง จะให้เราควินาทีละ ๑๐ ล้านก็ได้?

แค่เร่งเขียนต้นฉบับ “ธรรมที่เป็นพุทธ” วันแล้ววันเล่า ตั้งแต่เข้าจรดเย็นจนถึงเวลาเข้านอน ก็ยังไม่ทันกับการที่จะทำให้คน “**ได้รู้ความจริง - ได้เข้าถึงความจริง - จนพันทุกข์ได้จริง!**”

ซึ่งงานนี้เป็นงานเดียวที่พ่อท่านตั้งใจทำให้แก่มนุษยชาติ

เพราะท่านเห็นว่า “คนที่จะมีความที่สุดได้ ก็เพราะได้เข้าถึงความจริงและอยู่กับความจริงได้มากที่สุด”

พระพุทธเจ้าให้ชาวพุทธได้สำนึกถึงความไม่ประมาทกันว่า

“จงทำตนเหมือนตั้งบุคคลมีศีรษะอันถูกไฟไหม้!”

ซึ่งจริง ๆ แล้วบางคนมีไฟคือความแก่ไหม้จนหัวขาว หัวล้านกันไปตั้งเยอะแล้ว

บางคนถูกไฟคือความเจ็บความตายทำให้ตายไปครึ่งตัวบ้าง ตายไปครึ่งซีกบ้าง!

บางคนถูกตัดแขนถูกตัดขา แต่ก็หาได้ทำให้เกิดความสำนึกถึงบาปบุญแต่อย่างใด

“**ทริ-โอดตปปะ**” อันเป็นคุณธรรมที่ทำให้จิตวิญญาณเป็นเทวดาไม่ปรากฏภูวี่แวว

เมื่ออยู่น้อยอย่างขาดความสำนึก ไร้ความละอายและเกรงกลัวต่อบาป

จึงมีแต่ถลาลึกลงไปสู่อุ “**โลกันตนรก**” อันเป็นที่สุดของนรกสำหรับคนที่ทำชั่วได้เกินกว่าจินตนาการ

ซึ่งเหมาะสำหรับนักการเมืองที่ขายชาติขายแผ่นดิน โกงกินแบบ “**โคตร ๆ**” (ทั้งโคตรโกงและโกงทั้งโคตร)

ที่ฟิลิปปินส์จะมีการนำเอาเครื่องเพชรของนางอีเมลต้า มาประจานและประมุขชาย

มีบางคนคิดว่าลู้ตายให้แล้ว ๆ ไปอย่าง อดีตจอมเผด็จการ **มาร์กอส** น่าจะดีกว่า

ต้องมาอับอายขายหน้าให้ทุกขุทรมานอย่างนางอีเมลต้าในวัยแก่ชรา ๘๓ ปี

จริง ๆ แล้วถ้านางอีเมลต้าสำนึกได้ อยู่ก็ดีกว่าตาย แต่มาร์กอสที่ตายไปแล้วนั้น

ต่อให้โกงเก่งจนสามารถปกปิดความชั่วตายไปพร้อม ๆ กับเขาโดยที่ไม่มีใครรับรู้

แต่ความเลวชั่วที่เขาได้พิทักษ์รักษา ปกปิดอย่างสนิทเนียนเหนียวแน่นเอาไว้

ย่อมแทบจะกลายเป็นส่วนหนึ่งในจิตวิญญาณที่ต้องพากันตกนรกหมกไหม้จนไม่ได้หลุดได้เกิดง่าย ๆ

แม้พระเทวทัตจะทำบาปซ้อนอนันตริยกรรม แต่วาระสุดท้ายเกิดจิตสำนึกขึ้นมาได้

พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ว่าจะได้กลับมาเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า หลังจากใช้วิบากในนรกหมดแล้ว

จะเป็นคนดีที่สุดจนยากจะหาใครเปรียบ หรือจะเป็นคนร้ายสุด ๆ จนยากจะหาใครปาน

ก็มีตัวอย่างให้เห็นและเป็นอยู่ในบ้านนี้เมืองนี้ แล้วเราจะเลือกฝั่งทำชั่วหรือทำดี?

ในขณะที่วันแก่-วันเจ็บ-และวันตาย ก็ใกล้ ๆ เข้ามาอยู่ทุกขณะ

มีพุทธพจน์ระบุไว้ว่า “บุคคลผู้ปล่อยใจให้ชัณ (แต่ละเวลาแต่ละนาที) ล่วงเลยไป

เขาย่อมพากันแอดัดยึดเหยียดอยู่ในนรก เพราะไม่ได้ปฏิบัติอาริยมรรค”

แล้วขณะที่ล่วงเลยไปอยู่ทุกขณะ เอาเงิน ๑๐ ล้านไปซื้อคืนมาลั๊ก ๑ วินาทีได้ไหม?!!!

☞

● **จริงจัง ตามพ่อ**

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๘ ฉบับที่ ๒๖๗ เดือน ตุลาคม ๒๕๕๕

เอโกปี หุตวา พหุธา โหติ พหุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อานวย อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐาวัด

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สู่เสรี สิบประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุกนิยาม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย
กัลนกัน ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กัลนกัน
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๙๕๙๑-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@yahoo.com

1 นัยปก : วันแก่-วันเกิด

สไมย์ จำปาแพง

4 คนบ้านนอกบอกกล่าว

จริงจัง ตามพ่อ

จำลอง ศรีเมือง

5 คุณนิตคิดหน่อย

บรรณาธิการ

6 จากผู้อ่าน

บรรณาธิการ

8 บ้านป่านาดอย

จำลอง

15 เวทีความคิด

นายนอก ทำเนียบ

16 สีสันชีวิต (อังคาร กัลยาณพงศ์)

ทิม สมอ.

25 ข้าพเจ้าคิดอะไร

สมณะโพธิรักษ์

30 คิดคนละชั่ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

36 ซาดกทันยุค

ฉวมพุทธ

39 แค่คิดก็หนาว...วี

นายชิง วินเทอร์

40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โศกสลด

สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์

42 ชีวิตนี้มีปัญหา

สมณะโพธิรักษ์

52 พุทธศาสตร์การเมือง

ฉวมพุทธ

54 ลูกอโศกชะงักกูโลกกว้าง

ฟ้าสาง

56 การ์ตูน

วิสูตร

58 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???

ทิมลวัทธัม ชูโต

62 เสียงข้อยข้างน้อยฝอยด้วยคน

สิทธิศักดิ์จะ ธรรมมาธิปัตย์

67 ชีวิตไร้สารพิษ

ลือเกวียน

70 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

74 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน

ฟอด เทพสุรินทร์

76 กติกาเมือง

ประคอง เตกฉัตร

80 ปิดท้าย

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ

“เราคิดอะไร” ฉบับที่ ๒๖๗ ครบรอบ ๑๘ ปี แกรมฟรี “ธรรมที่เป็นพุทธ”

สี สันชีวิต

16

มนุษย์จะต้องมีหน้าที่รักษาความเป็นมนุษย์ของตัวเองให้ดี มีมโนธรรมกำกับ ไม่ใช่เกิดมาแล้วมีธรรมของหมามา จะต้องเท่า ต้องนิทานคนอยู่ทั้งวันทั้งคืน อย่างนี้ไม่ใช่ธรรมของมนุษย์

เวลาผ่านไปไหนมาไหนมักจะมีคนถาม ปีนี้ที่นั่นที่นี้ น้ำจะท่วมไหม เป็นความวิตกกังวลทั้งคนกรุงและคนบ้านนอก ผมไปอยู่บ้านนอก ๑๙ ปีแล้ว คนส่วนมากที่รู้จักผม มักจะเข้าใจผิดว่าผมอยู่กรุงเทพฯ แต่ที่จริงแล้วผมอยู่เมืองกาญจน์

เมื่อมีความจำเป็นเร่งด่วนจึงจะเข้ากรุงเทพฯ ลักที่ใครถามเรื่องน้ำท่วม น้ำไม่ท่วม ผมก็หน้าตาเฉย เพราะโรงเรียนผู้นำที่ผมอาศัยอยู่นั้นเทียบชั้นความสูงแล้วเท่ากับตึก ๕๐ ชั้นในกรุงเทพฯ ถ้าเกิดปาฏิหาริย์น้ำท่วมอย่างไม่คาดคิด ผมก็ป็นภูเขาหนีได้อย่างสบาย ภูเขาอยู่ในโรงเรียนผู้นำไม่ต้องไปไหนไกล

ชาวกรุงบางคนต่อว่าผม ว่าทำไมผมจึงเจียบไม่ออกมาพูดบ้างเลยเรื่องน้ำจะท่วมไม่ท่วม ทั้ง ๆ ที่ตอนเป็นผู้ว่า ๆ กทม. เคยสู้กับ**ฝนพันปี**มาแล้ว ซินออกไปพูดก็จะเป็นการคุยชมรัฐบาล คนจะเข้าใจผิดว่า แก่จนปานนี้แล้วยังอยากเด่นอยากดัง อยากจะเป็นใหญ่หรืออย่างไร

คำว่า “**ฝนพันปี**” ที่เกิดขึ้นเมื่อหลายปีก่อนนั้น เป็นฝนพันปีจริง ๆ ไม่ใช่ฝนพันปีโกหก ใคร ๆ ได้เห็นมากับตา ถนนบางสายในกรุงเทพฯ ฝนตกคืนเดียว น้ำท่วมมิดหลังคารถเก๋ง นักวิชาการเรื่องน้ำได้ไปตรวจสอบดูสถิติแล้วยืนยันว่า ฝนตก

หนักอย่างนั้น ๑,๐๐๐ ปีจะมีสักครั้ง น้ำท่วมที่เป็นปัญหาใหญ่ไม่ใช่เป็นเพราะฝนตกหนักอย่างเดียว ยังมีอีก ๒ น้ำ คือน้ำเหนือป่าและน้ำทะเลหนุน

รัฐบาลนี้**คิดแปลกทำแปลก** มีการทดลองให้น้ำท่วม คนค้านกันทั้งเมืองก็ไม่ฟัง คำนวณจะไม่ได้ผล เสียเงินภาษีอากรของประชาชนไปเปล่า ๆ ทดลองปล่อยน้ำเข้าท่วมได้เล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้นไม่สมจริงสมจัง สู้การออกตรวจอย่างละเอียดไม่ได้ ตรวจสอบว่า การเตรียมการป้องกันน้ำท่วมที่ทำได้แล้วเสียเงินมากมายนั้น ยังขาดตกบกพร่องตรงไหน แล้วรีบแก้ปัญหาก็ได้ผลกว่า

คือรันดันทุรังซ่อมปล่อยน้ำเข้าท่วมกรุงเทพฯ อยู่ ๒ วัน คือวันที่ ๕ และ ๖ กันยายน โชคร้ายฝนจริง ๆ (ไม่ใช่ฝนทดลอง) เข้าร่วมกิจกรรมกับเขาด้วย น้ำท่วมซังหลายพื้นที่ของกรุงเทพฯ ระบายน้ำผ่านท่อได้ช้า ขณะเดียวกันน้ำในคูคลองสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว วันที่ ๗ กันยายน รัฐบาลต้องรีบหยุดโครงการซ่อมน้ำท่วมทันที

เรื่องน้ำท่วมคงหวังพึ่งใครไม่ได้ ต้องพึ่งตัวเอง เตรียมไว้ตั้งแต่เนิ่น ๆ ถ้าน้ำท่วมจะแก้ได้อย่างไร จะสูบน้ำอยู่ที่บ้าน หรือจะอพยพชั่วคราวไปอยู่ที่ไหน

๒

➤ **บ้านปานาดอย**

จำลอง

➤ **ชีวิตนี้มีปัญหา**

สมณะโพธิรักษ์

พิษที่เป็นสาเหตุแห่งพิษทั้งปวงนั้น ตามหลักศาสนาจากผลของจิตวิญญาณ ที่มีการสะสมกิเลสความโลภ โกรธ หลง ในระดับที่เพิ่มขึ้น “**อบายภพ**” นั่นคือ โลกทางปรมาตม์(จิต เจตสิก รูป นิพพาน) หรืออภิวาส นันก็คือ จิตหรือเจตสิกนั่นเอง ที่หมุนวนเป็นความสุข-ความทุกข์ ขึ้นต่ำชั้นหยาบอยู่

ครบรอบ ๑๘ ปี “เราคิดอะไร” แถมฟรี “ธรรมที่เป็นพุทธ”

ครบวาระสิบแปดปีในปีนี้

ด้วยพระคุณแผ่นดินมีมากล้นเหลือ
เกินทดแทนสนองหนุนหลากจุนเจือ
แม้ชีวิตยอมพลีก็เอื้อก็มีปาน

กล่าวไปไยกับการรับใช้ชาติ
ฤบังอาจแอบแฝงลำแดงสาร
ประกาศตนเปิดเผยต่อสาธารณ
ในสถานะ “ข้า-ราช-การ”... “ประชาชน”

ชีวิตจิตใจเป็นของเรา เรายอมมี “**สิทธิ**” และ
“**เสรี**” ใช้สอยมันได้ตามใจใฝ่ฝัน หากมีล่วง
ล้ำ “**สิทธิ**” และ “**เสรี**” ของผู้อื่นใด

นี่แหละคือความชอบธรรมที่อาจยกมาอ้างอิง
ได้ทุกสถานการณ์

แต่ถ้าชีวิตที่มีพันธะ-ภาระหน้าที่ผูกพัน ดังเช่น
ข้าราชการ พนักงานรัฐฯ ละ จะยึดถือหลักปฏิบัติ
อย่างไร ?

โดยจิตสำนึก สามัญสำนึกย่อมรับรู้ได้เองว่า
ตนเองอยู่ในกรอบกำหนดระเบียบวินัย คุณธรรม
จริยธรรมวิชาชีพเหนือกว่าวิถีชีวิตปกติสามัญ

นั่นคือ ... มีกฎกติกาต้องเข้มงวด ยิ่งขึ้นกว่า
เดิม มีข้อจำกัดกวดขันกว่าปกติธรรมดา เพราะ
ต้องทำในสิ่งที่ทำได้ยาก ละเว้นสิ่งที่เคย - ใคร
ประพฤติ ละวางสัมพันธ์ส่วนตัวเป็นรอง ยึดถือ
สัมพันธ์ส่วนรวมเป็นหลักการ

บางโอกาส จำยอมเสีย “ไมตรีจิต” ต่อญาติมิตร
เพื่อรักษา “หน้าที่ราชการ” อย่างเที่ยงตรงต่อหน้าที่

หากยังดันทุรังยึดคติธรรม “ส่วนตัวเหนือ
อื่นใด” ย่อม “เสียหน้าที่ราชการ” แน่แท้

ณ สถานที่ราชการ ก็ถือว่าปฏิบัติราชการให้
บริการประชาชนตามหน้าที่ ห้องทำงานมิใช่
กรรมสิทธิ์ส่วนตัว เพียงแต่มีสิทธิครอบครองใช้
ประโยชน์ในราชการเท่านั้น ส่วน ณ ที่บ้านพัก
ย่อมอาจถือเอากสิสิทธิ์เป็นส่วนตัวได้ หากขาดจิต
สำนึกของ “**ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้า
อยู่หัว**” ที่รับเงินเดือนเป็นรายเดือน มิใช่รายวัน
ทั้งสวัสดิการอีกสารพัด ครอบคลุมถึงคนใน
ครอบครัวอีกด้วย

ปานฉะนี้ ยังมีสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ !
จักกล่าวขานประการใดเล่า

หากพร้อมทั้งกายและใจ ออกไปเสพสุขตาม
วิถีชีวิตที่ปรารถนาเถิด

นั่นคือ ... สิทธิและเสรีอันพึงอ้างอิง ว่าเป็น
เรื่องส่วนตัวอันไม่มีใครบังอาจละเมิดได้

ถามใจตนเอง พร้อมหรือยัง ... พร้อมหรือยัง
... พร้อมหรือยัง ... พร้อมหรือยัง ?

หรือจะอยู่ต่อไป ... รอรุ่งสดใสหลากสีที่สุด
โค้งฟ้าโพ้น

เพื่อว่าจะมีอะไรหลงเหลือเป็นเศษที่ระลึก
ประทับใจชั่วชีวิตบ้าง !!!

๒

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

บอก (เอา) บุษ

สะพานัญญ จะ ทัสสะนัง
เห็นสมณะสอนสั่งธรรมสืบสาย
เป็นมงคลสูงค่าไม่เสื่อมคลาย
แก่หูตาก่อนตายทุกตัวตน
ปัจจุบันมีพระมาให้พบ
มีแต่ของมาให้จบชบการกุศล
พริกเกลือมะเขือปลาร้าสาธุสัน
มีแต่บุญมากพันวัดอุทยาน
ฝังลูกนิมิตยกข้อฟ้าศาสนกิจ
เมรุภูกฐิสร้างอุทิศศาสนสถาน
สอนพระธรรมสารจนจนเชี่ยวชาญ
ดีกว่าเข้าบ้านบอกขายบุญฯ

- ตัวเหลือง ใต้เขี้ยว ชัยนาท

สมณัญญจทัสสนัง

เหล่าสมณะสอนสั่งธรรมสื่อความหมาย
เป็นมงคลสูงค่าไม่เสื่อมคลาย
ปิดโลกอบายก่อนตายทุกตัวตน
ปัจจุบันแม้มีพระมาให้พบ
พร้อมมีของมาให้จบการกุศล
เอื้อเพื่อบุญหนุนนำหลากหลายสัน
อีกวัดอุ้มงคลชวนงมมาย

ป.ป.น.ปรรูป

กรณี พ.ต.อ.ดุขฎิ อารยะวุฒิ เลขาธิการ
สำนักงานป้องกันและปราบปรามการทุจริตภาค
รัฐ มีท่าทีแข็งกร้าวแต่แรกและกลับเปลี่ยนแปลง
ไปว่าพอใจในตำแหน่งรองปลัดกระทรวงยุติธรรม
นั้นก็ทำให้บรรยากาศการเมืองดีขึ้น แต่บรรยากาศ
ของลูกผู้ชายที่แสดงท่าทีเช่นนั้นออกไปแล้วจะ
เชิดหน้าอยู่ในสังคมนี้อย่างมีศักดิ์ศรีได้เหมือนเดิม
ได้หรือ

- ลูกผู้หญิง รุ่นใหม่ กทม

“จะเป็นสิ่งทีก็เป็นสิ่ง” ให้สมลึงท์

อย่าเป็นลึงหลอกเจ้าให้เขาหยัน
เป็นทหารหลวงมีอาจหาญอภัยศรัน
หากเช่นนั้นฤอาจพลีซึ่งชีวา
วีรบุรุษวีรสตรีแต่ทนหลัง
เกียรติประวัติเด่นดังห้าวหาญกล้า
มันหน้าที่ป้องแผ่นดินเคียงราชา
คือ ... นักรบอาสา “จอมไฟท”

กีดขวางทางนรก

รัฐขึ้นภาษีเหล้าบุหรี หน.พรรค ปชป.เห็น
ด้วยกับมติ ครม.ให้ปรับขึ้นภาษีสรรพสามิต และ
เสนอให้ติดตามการลักลอบสินค้าหนีภาษีด้วย
กลุ่มเครือข่ายผู้ได้รับผลกระทบจากเครื่องดื่ม
แอลกอฮอล์ พร้อมด้วยแนวร่วมก็ได้เข้าพบอธิบดี
กรมสรรพสามิตเพื่อสนับสนุนให้ปรับขึ้นภาษี
ประเภทเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ก็เห็นได้ว่าอะไรที่
เป็นประโยชน์ต่อสังคม ทุกฝ่ายไม่ว่าการเมือง
องค์กรเอกชนก็จะมุ่งหน้าไปจุดเดียวกัน ถ้าทุก
เรื่องเป็นอย่างนี้ บ้านเมืองของเราจะก้าวหน้า
ไม่ใช่ก้าวแต่ซิงติซิงเด่นโก่งบ้านโก่งเมืองเหมือน
อย่างทุกวันนี้

- ผู้ป่วย แห่งสถาบันประสาทวิทยา กทม.

นำอนาคทัไทยเป็นแดนพุทธ แต่เต็มไป
ด้วยอบายมุข ไม่เว้นแม้แต่ในวัด เพราะพระสงฆ์
ผู้ให้ศีลให้ธรรมอบรมบ่มเพาะนิลยพุทธศาสนิกชน
ก็ไม่วายเว้นเสพติดบุหรีมีหน้าซ้ำบ้างอ้างว่า “บุหรี”
มิใช่สิ่งเสพติด มิใช่อบายมุข ! หากเป็นเช่นนั้นเรา
จะหวังอะไรกับ “ผู้ชูธงธรรม”

ร่วมบุญ

พอท่านได้เทศน์ธรรมสั่งสอนลูกลูกขอน้อมรับ
ด้วยความปิติอย่างยิ่ง และจะนำไปกล่าวต่อคน

รอบตัวพร้อมบุตรหลานให้มีสติ เพื่อนำไปปรับใช้กับชีวิตประจำวัน ซึ่งในภายภาคหน้า จะต้องผจญกับเรื่องราวอีกมากมายบนโลกใบนี้

ขอร่วมช่วยคำพิมพ์หนังสือแถม ฉบับครบรอบ ๑๘ ปี “เราคิดอะไร” ด้วยค่ะ

- คุณแม่ อ.อัศวิน

☞ พ่อท่านได้อุทิศตนทำงานศาสนา ก่อตั้งมณฑลหม่มานานหลายสิบปีและคนรุ่นหลังก็ต้องสืบทอดยืดยาวต่อไปอีก เพื่อฟื้นฟูศาสนาพุทธแท้ ๆ ให้กลับคืนมาและสร้างสังคมให้ร่มเย็นด้วยหลักพุทธศาสนา งานของพ่อท่านมีทั้งงานเทศน์งานเขียนมากมาย คิดว่ามากกว่าพระองค์ไหนในประเทศไทย เพราะแทบไม่ได้หยุดเลย นี่คือการงานศาสนาของผู้ที่ได้ชื่อว่า “สืบศาสนา”

สลัดใจ

ข่าวจากเอเอสทีวีออนไลน์ เมื่อวันที่ ๑๑ ก.ย. บอกว่า นักศึกษาสาววัย ๑๗ แอบทำแท้งกับหมอเถื่อน เสียเลือดมากดับคาเตียงในรีสอร์ทที่ชุมพร ร.ต.อ.สุขสันต์ ยิ้มแย้ม ร้อยเวร สภ.เมืองชุมพร ได้รับแจ้งจากคนดูแลรีสอร์ทดังกล่าวว่ามีผู้หญิงเสียชีวิตอยู่ในห้องพัก จึงพร้อมด้วยแพทย์โรงพยาบาลชุมพรเขตรุดมศักดิ์ และหน่วยกู้ภัยสายชลไปตรวจสอบภายในห้องพักพบศพหญิงสาวคนหนึ่ง อายุประมาณ ๑๗ ปี ชาวจังหวัดชุมพร สภาพสวมเสื้อยืดคอกกลมสีแดง กางเกงขาล้นสีดำ นอนเสียชีวิตจมกองเลือดอยู่บนเตียงนอน สภาพภายในห้องไม่พบร่องรอยการทำร้าย หรือการต่อสู้ จึงให้แพทย์ชันสูตรพลิกศพพบว่าอวัยวะเพศมีเลือดไหลเกรอะกรัง เมื่อพลิกศพยังพบเลือดจำนวนมากที่ไหลท่วมกลางแผ่นหลังของผู้ตายคาดว่าเสียชีวิตมาแล้วไม่ต่ำกว่า ๕ ชั่วโมง

สาเหตุเบื้องต้น ตำรวจสันนิษฐานว่าหญิงสาวผู้ตายได้ตั้งท้องในระหว่างที่กำลังเรียนหนังสือ กลัวว่าพ่อแม่จะรู้จึงตัดสินใจไปทำแท้งกับหมอเถื่อนที่คาดว่าน่าจะมีที่อยู่ใกล้กับพื้นที่เกิดเหตุ เมื่อทำแท้งเสร็จรอดูอาการปรากฏว่าผู้ตายมีอาการเลือดไหลไม่หยุด แก้งรับทำแท้งเถื่อนพยายามหยุดเลือดด้วยวิธีการต่าง ๆ อยู่ยาวนานแต่ไม่สามารถหยุดเลือดได้ จนกระทั่งผู้ตายเสียเลือดมากจนช็อก และเสียชีวิตในที่สุด ส่วนแก้งทำแท้งเถื่อนถือโอกาสหลบหนีไป

อ่านข่าวนี้แล้วรู้สึกสลดใจมาก พ่อแม่ของสาววัยรุ่นจะเสียใจสักปานไหน คงไม่นึกเลยว่าลูกจะมาจบชีวิตเช่นนี้

- เต่าหน้าคอม

☞ เด็กวัยรุ่นก็อยู่ในวัยที่ย่อมจะพลังพลาดได้สมควรแก่การให้อภัย และสังคมก็ต้องมีส่วนต้องรับผิดชอบด้วยโดยไม่อาจปิดความรับผิดชอบได้เลย จะเป็นภาคส่วนใดบ้างก็พิจารณาโทษทัณฑ์ตนเองก็แล้วกัน แต่ต้องครุ่นหนึ่งที่ใคร่หยิบยกขึ้นมาวิเคราะห์วิจัยคือวัด ซึ่งมีอยู่ทั่วไปมีพระสงฆ์จำนวนมากและมีวิถีชีวิตประจำวันสัมพันธ์กับบ้าน โรงเรียน ชุมชนเป็นปกติวิสัยแต่ในการสัมพันธ์กันนั้นกลับเป็นไปในรูปแบบพิธีกรรมสวดมนต์หล่อพระหล่อเหรียญศักดิ์สิทธิ์แทบทั้งสิ้น มีใช้การบรรยายธรรม อบรมสั่งสอนให้ประพฤติธรรม ศาสนาพุทธทุกวันนี้ จึงแทบไม่มีอะไรเหลือแล้ว นอกจากพระไตรปิฎกในตู้

☞ USSณาทิการ

จงรู้จัก “ชีวิต” ให้ดีที่สุด แล้วจงใช้ “ชีวิต” ให้มีประโยชน์สูง-ประหยัดสุด

(๒๐ ก.ย. ๒๕๒๐)

- สมณะโพธิรักษ์

ช่วงเดือนกันยายนที่ผ่านมา ผมอยู่ไม่ติด ต้องไป ๆ มา ๆ ระหว่างเมืองกาญจน์กับเมืองกรุง ที่เมืองกรุงต้องช่วยแก้ปัญหาน้ำเกลือขาดตลาด จะไม่มีน้ำเกลือฟอกไตที่สหคลินิกศูนย์บริการไตเทียม ซึ่งผมคุยแล้วคุยอีกว่ามีเครื่องฟอกไตทันสมัยมากที่สุดในประเทศไทย ที่เมืองกาญจน์มีทั้งการฝึกอบรมหลักสูตรผู้นำ และการจัดหลักสูตรการล้างพิษของอาจารย์ขวัญดินซึ่งผมจะต้องบรรยายบ่อยมาก

● อาจารย์ขวัญดิน

ชีวิตผมพลิกผันโดยไม่ได้คาดฝันมาก่อน จำเรียนมาทางช่างคน กลับมาทำเรื่องที่เกี่ยวข้องกันข้าม ด้วยการมีศูนย์บริการไตเทียมที่กรุงเทพฯ และจัดหลักสูตรล้างพิษที่เมืองกาญจน์

ท่านสมาชิก “เราคิดอะไร” หลายท่านอาจสนใจหลักสูตรล้างพิษของอาจารย์ขวัญดิน ซึ่งผมและคณะจัดอยู่เป็นประจำที่โรงเรียนผู้นำกาญจนบุรี ผมจึงขอเล่าความเป็นมาดังนี้

ย้อนหลังไปเมื่อต้นปี ๒๕๔๕ หรือ ๑๐ ปีที่แล้ว อาจารย์ขวัญดินผู้ช่วยครูคนหนึ่งของโรงเรียนผู้นำ และคุณแก่นฟ้าซึ่งเป็นเพื่อนญาติธรรมชาวอโศกด้วยกัน ได้มาติดต่อผมเพื่อขอจัดหลักสูตรสุขภาพสำหรับชาวอโศกที่โรงเรียนผู้นำ (สถาบันฝึกอบรมผู้นำ กาญจนบุรี) หลังจากคุณแก่นฟ้า

● ท่านอาจารย์ไชยยศ

พาคณะไปศึกษาเกี่ยวกับการจัดหลักสูตรสุขภาพกับท่านอาจารย์ไชยยศที่สิงคโปร์และมาเลเซีย นับเป็นการเริ่มต้นของการจัดหลักสูตรสุขภาพของชาวอโศก โดยปรกติโรงเรียนผู้นำจะมีการฝึกอบรมผู้นำเป็นประจำอยู่แล้ว คือหลักสูตร “พัฒนาคุณภาพชีวิต” จนกระทั่งช่วงเวลาที่เกิดมีพันธมิตรและกระบวนการ “กู่ชาติ” ที่ต่างต้องทุ่มกำลังกาย กำลังใจ กำลังทรัพย์ ด้วยอุดมการณ์ที่ต้องการกู่ชาติจากระบบฉ้อราษฎร์ บังหลวง โกงกินแบบบูรณาการโดยนักการเมือง และผมได้กลายเป็นหนึ่งในแกนนำในการต่อสู้ ทำให้ผมมีเวลาน้อยลงที่จะยุ่งอยู่กับหลักสูตรต่าง ๆ ที่จัดขึ้นในโรงเรียนผู้นำ ไม่ว่าจะหลักสูตร “พัฒนาคุณภาพชีวิต” หรือหลักสูตรสุขภาพก็ตาม

อาจารย์ชวัญดินอยู่ที่ชุมชนศิระะอโศกซึ่งสุขภาพไม่ยอมร่วงโรยตามวัย ได้ชักชวนกลุ่มผู้ช่วยครูโรงเรียนผู้นำไปเข้าหลักสูตรล้างพิษที่ศิระะอโศก ซึ่งคุณแก่นฟ้า และคุณอุ๋นเอื้อหลานสาวอาจารย์ชวัญดิน ได้รวบรวมความรู้และร่างหลักสูตรนี้ขึ้นมาจากประสบการณ์ของคุณแก่นฟ้าที่รักษาตนเองจากอาการป่วยหนักด้วยโรคตับอักเสบเรื้อรังจากไวรัสบี ทีแพทย์แผนปัจจุบันยืนยันว่าไม่มีทางรักษาหายจึงได้ตระเวนไปแสวงหาความรู้ และหาวิธีรักษาตัวเองจนหายร่างกายกลับมาแข็งแรงเหมือนเดิม แถมยังดูอ่อนกว่าวัย หน้าตาผิวพรรณดูแจ่มใสกว่าเดิมมาก แต่มาเริ่มจัดหลักสูตรล้างพิษเป็นกิจจะลักษณะเมื่อปี พ.ศ.๒๕๕๐ เพราะคุณอุ๋นเอื้อผู้เป็นหลานได้

ถือเอาเรื่องนี้เป็นงานวิจัยระดับปริญญาเอก โดยอาจารย์ชวัญดินเป็นผู้รับผิดชอบและจัดหลักสูตรครั้งแรกให้แก่อาจารย์สอนภาษาอังกฤษชาวอเมริกันที่เป็นโรคไขมันพอกตับ และนิ้วในถุงน้ำดีที่หมอนัดทำการผ่าตัด แต่อาจารย์ท่านนั้นเลือกมาใช้วิธีล้างพิษกับอาจารย์ชวัญดินที่ชุมชนศิระะอโศก โดยใช้เวลา ๕ วัน ทำให้นิ้วในถุงน้ำดีของอาจารย์ท่านนั้นหายไปโดยไม่ต้องผ่าตัด นอกจากนี้โรคอื่น ๆ ที่มีก็พลอยหายไปด้วย ทำให้ผู้ช่วยครูโรงเรียนผู้นำไม่ลังเลที่จะเดินทางไปศิระะอโศก หลังจาก ๕ วันของการเข้าหลักสูตรล้างพิษ ผู้ช่วยครูมีสุขภาพดีขึ้นอย่างทันตาเห็น

เมื่อผู้ช่วยครูโรงเรียนผู้นำกลับจากศิระะอโศกจึงได้ทำการจัดหลักสูตรล้างพิษครั้งแรกเมื่อ ๒๐-๒๕ เมษายน ๒๕๕๔ โดยบอกกล่าวกันไปยังกลุ่มพันธมิตรซึ่งมีผู้สนใจประมาณ ๕๐ คนเท่านั้น โดยใช้เวลา ๖ วัน ในหลักสูตรล้างพิษจะมีกิจกรรมคล้ายกับการอบรมคุณภาพชีวิตที่คณะเราเคยทำมาก่อนเพียงแต่เปลี่ยนกิจกรรมภาคสนาม เช่น การป็นเขา เข้าถ้ำ ทำกสิกรรมไร้สารพิษ มาเป็นบทเรียนในการอดอาหาร การสวนล้างลำไส้ และการปรับสมดุลร่างกายแทน

ท่านอาจารย์หมอเอก ธนะสิริ ครูท่านหนึ่งของโรงเรียนผู้นำ แนะนำให้ผมหันมาจับเรื่องการจัดหลักสูตรล้างพิษ จะได้มีส่วนช่วยให้หลาย ๆ คนหายเจ็บป่วย อาจารย์หมอเอกเคยไปเข้าหลักสูตรล้างพิษที่ประเทศจีนเมื่อ ๒๐ ปีก่อน ดีมาก คุณหมอที่ชักชวนให้ไปล้างพิษเป็นหมอแผนปัจจุบันที่เก่งจบแพทย์เมืองไทยแล้วไปจบที่ประเทศเยอรมันอีก ชวนหมอซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังร่วมไปกับคณะด้วย เช่น คุณหมอเสนอ อินทรสุขศรี เป็นต้น

ผมเรียนอาจารย์หมอเอกว่า โรงเรียนผู้นำได้เริ่มจัดหลักสูตรล้างพิษมาบ้างแล้ว ท่านก็ดีใจ หลังจากนั้นหลายเดือน ท่านบอกผมว่ายังไม่เคยไปดูหลักสูตรล้างพิษที่โรงเรียนผู้นำเลย แต่ทราบจากคนรู้จักกันไปเข้าหลักสูตรมาแล้ว คุณจะดีกว่าหลักสูตรล้างพิษของจีนเมื่อ ๒๐ ปีก่อนเสียอีก พวกเขา

เราขำนักขำหนาว่า หลักรัฐธรรมนูญไม่ใช่หลักรัฐธรรมนูญรักษาคนป่วย คนป่วยควรจะไปหาหมอที่เขา มีหน้าที่โดยตรง เพื่อไม่ให้เสียโอกาส คนมาเข้าหลักสูตรต้องมีร่างกายแข็งแรงพอที่จะเข้าร่วมกิจกรรมได้ ลักษณะของเราเป็นหลักสูตรที่มุ่งส่งเสริมการดูแลสุขภาพอย่างป็นองค์รวม ทั้งกาย สังคมและจิตวิญญาณ ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงสาธารณสุขที่ส่งเสริมให้มีกิจกรรมทางสุขภาพต่าง ๆ ซึ่งทำกันอยู่ทั่วบ้านทั่วเมือง

ปรากฏว่าผู้ที่ผ่านหลักสูตร ๖ วัน มีสุขภาพดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด อาการไม่สบายกายไม่สบายใจต่าง ๆ ที่เคยเป็นมาหลายปีพลอยหายไป ด้วย มีความโล่งกายเบาใจกันถ้วนหน้า เลยมีการกระจายข่าวกันออกไปปากต่อปาก และมีผู้สนใจมากขึ้น จนถึงปัจจุบันที่โรงเรียนผู้นำได้จัด “หลักสูตรการล้างพิษของอาจารย์ขวัญดิน” มาแล้ว ๒๔ ครั้ง มีจำนวนผู้เข้าร่วมประมาณ ๒,๖๐๐ คน และมีผู้สนใจจองล่วงหน้าเต็มถึงปีหน้าเลยทีเดียว จนถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๕ ศูนย์ที่จัดหลักสูตร “การล้างพิษของอาจารย์ขวัญดิน” มีอยู่กว่า ๗๐ ศูนย์ มีผู้ผ่านหลักสูตร ๒๐,๐๐๐ คนเศษ

หลายคนที่ผ่านมาการอบรมหลักสูตรล้างพิษเห็นผลดีที่เกิดขึ้นกับตัวเองทั้งกายและใจ ทั้งได้ความรู้ความสามารถในการล้างพิษออกจากร่างกายแถมไปด้วย บางคนถึงกับไปขอร้องแกม

บังคับ ขอให้เพื่อนสนิทมาเข้าหลักสูตรและตนเองจะบริการให้ทุกอย่าง เพื่อนไม่ยอม ถึงกับลงทุนซื้อมอเตอร์ไซด์ไปรับ ไปบังคับขู่เชิญกัน เพื่อนต้องยอมเพราะแพ้หัวใจ ซึ่งบัดนี้เพื่อนคนนั้นได้ขอขอบคุณที่เขาได้มอบสุขภาพที่ดีกลับคืนมาให้ที่โรงเรียนผู้นำของเกาหลิได้ มีคำเตือนว่า “เสียเงินทองถือว่าเสียเล็กน้อย เสียชื่อเสียงนับว่าเสียมาก เสียสุขภาพนับว่าเสียทั้งหมด” ผมจึงเห็นว่าการมอบสุขภาพดีแก่กัน เป็นการเสียสละที่มีค่ามากกว่าทรัพย์สินเงินทองใด ๆ

ต่อมามีเสียงโต้แย้งหลักสูตรการล้างพิษของอาจารย์ขวัญดิน ดังนี้คือ

๑. เป็นหลักสูตรที่ทำให้เกิดอาการตับเสื่อมและโรคร้ายจากน้ำมันที่กินเข้าไป เช่น โรคมะเร็งหัวใจ เบาหวาน ความดันโลหิตสูง และโรคร้ายสารพัดโรค

๒. อุจจาระที่ออกมาเป็นก้อนแข็งเหมือนหินหรือไม่เหมือนหิน สีเขียว ดำ เหลือง หรือคล้ำ และมีกลิ่นเหม็นนั้นไม่ใช่พิษที่ออกมา แต่เกิดจากปฏิกิริยาเคมีระหว่างน้ำมัน ดีเกลือซึ่งกินเข้าไปซึ่งอาจสังเคราะห์เป็นธาตุใหม่ เช่น นิวไคลด์น้ำดี มะเร็ง หรือโรคอื่น ๆ ได้

๓. น้ำต่างที่ใช้ไม่มีประโยชน์แต่อย่างใด

๔. อาการที่ตีขึ้นอาจเกิดจากการอดอาหาร ซึ่งผมเคยบอกกับคณะเราแล้วว่า จะมีคนต่อต้านเกิดขึ้นแน่นอน แต่เราไม่วิตกกังวลเพราะเรามีข้อมูลสุขภาพเชิงประจักษ์ที่ผู้ผ่านหลักสูตรได้ไปตรวจสุขภาพ และพบว่าค่าต่าง ๆ กลับสู่ภาวะปกติ อย่างไม่น่าเชื่อ ผมยอมรับว่าประเด็นที่กล่าวมานั้น ผมไม่ใคร่มีความรู้เท่าไรนัก เพราะผมเรียนมาทางทหาร มีอาชีพตรงข้ามกับหมอและพยาบาล ทำลายล้างผลาญชีวิตผู้คนในสนามรบ ไม่ใช่ช่วยชีวิต เลยต้องขอให้คุณแก่นฟ้า แส่นเมือง วิศวกรแห่งชุมชนศิระะอะโคก ผู้ริเริ่มบุกเบิกหลักสูตรล้างพิษ แม้จะไม่ใช่หมอ ไม่ใช่พยาบาลเช่นกันก็ตาม ช่วยอธิบายให้ผมหน่อยก็แล้วกัน ลองอ่านดูนะครับ

● คุณแก่นฟ้า แสนเมือง

คำอธิบายของคุณแก่นฟ้า แสนเมือง

เนื่องจากผมเป็นวิศวกร ไม่ใช่หมอ ดังนั้นการอธิบายเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพจึงมีความน่าเชื่อถือน้อยมาก แต่ผมมีข้อมูลจากประสบการณ์ตรงค่อนข้างมาก และได้รับข้อมูลจากผู้ผ่านการล้างพิษตับมากมาย จึงถือเป็นการบอกเล่าให้ฟังก็แล้วกันนะครับ ผมขอเล่าเป็นข้อ ๆ เกี่ยวกับการล้างพิษก็แล้วกัน ระหว่างการอ่านขอให้ใช้หลัก “กาลามสูตร” ด้วยนะครับ นั่นคืออย่าได้เชื่อถือผมเป็นอันขาด

๑. ผลของน้ำมันมะกอกและน้ำมันมะนาว

ดร.แอนเดรีย มอริทซ์ (Andreas Moritz) ได้กล่าวถึงบันทึกของศาสตร์ทางการแพทย์ที่เก่าแก่ของอายุรเวท (Ayurveda) ประเทศอินเดีย ที่มีมากกว่า ๖,๐๐๐- ๑๐,๐๐๐ ปี ว่าน้ำมันและน้ำผลไม้รสเปรี้ยวเป็นยาที่เก่าแก่ที่สุดของอายุรเวท เป็นความรู้ของการใช้น้ำมันในการล้างพิษออกจากตับและถุงน้ำดี ชาวฮีบปต์โบราณก็ได้กล่าวถึงการล้างพิษตับด้วยใช้น้ำมันเช่นกัน

มีหนังสือเขียนขึ้นที่ประเทศอังกฤษและเยอรมนีเมื่อปี ๒๔๖๓ และ ๒๔๗๓ อธิบายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นจากการดื่มน้ำมันมะกอกผสมน้ำผลไม้ว่า ก่อนลิเซียวที่ลอยอยู่ในโกลัวมคือ “นิ้วในถุงน้ำดี”

มีการตีพิมพ์ในวารสารเวชศาสตร์การแพทยครอบครัวอเมริกัน (American Family

Physicians) ฉบับที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ ว่าได้มีการศึกษาการรักษาโรคนิ้วในถุงน้ำดีโดยใช้ น้ำมันมะกอกผสมน้ำมันมะนาวในการขับ “นิ้ว” ออกจากถุงน้ำดีเป็นผลสำเร็จโดยไม่ต้องผ่าตัด

นอกจากนี้ ยังมีหนังสือเกี่ยวกับการล้างพิษตับด้วยน้ำมันมะกอกผสมน้ำมันมะนาว เขียนโดย ดร. แอนเดรีย มอริทซ์ ผู้มีประสบการณ์ล้างพิษตับด้วยน้ำมันมะกอกผสมน้ำมันมะนาวมากกว่า ๓๐ ปี ทั้งในอินเดียและอเมริกา ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๐ โดยเฉพาะการตีพิมพ์ครั้งที่ ๕ ได้กล่าวว่า “ผลของการล้างพิษตับว่าเป็นคำตอบในตัวของตัวเอง ไม่มีข้อพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ หรือคำอธิบายทางการแพทย์ใดว่าสามารถทำความสะอาดตับได้มากกว่านี้อีกแล้ว เมื่อเราพบก้อนลิเซียว เหลือง ดำ น้ำตาล เป็นร้อย ๆ ลอยอยู่ในโกลัวม เราจะรู้สึกทันทีว่ามีบางสิ่งที่สำคัญอันยิ่งใหญ่ในชีวิตเรา และแน่นอนเราสามารถฟังตนเองเรื่องสุขภาพได้ และอาจเป็นครั้งแรกในชีวิตเราที่มีความรู้สึกเช่นนี้ ไม่มีพิษหรือเป็นโทษใด ๆ แก่ร่างกาย”

ซิสเตอร์สุจิตรา คงอยู่ เป็นสารพัดโรค เข้าออกโรงพยาบาลจนสิ้นหวัง กลายเป็นโรคซึมเศร้า ต้องเข้าโรงพยาบาลบ้า ได้มาเข้าคอร์สล้างพิษตับที่ศิริระอโคกเพียงครั้งเดียว และได้ดื่มน้ำมันมะกอกผสมน้ำมันมะนาว เหมือนได้ชีวิตใหม่ ทำงานไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ปัจจุบันได้รับอนุญาตให้เป็นผู้ดูแลสุขภาพของชาวคริสต์หลายแห่ง จนถึงกับกล่าวว่า “ความเป็นโรคเป็นโศกอันประเสริฐ” ทำให้ได้พบวิธีช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์

ยังมีผู้ที่ผ่านการเข้าคอร์สล้างพิษตับที่ได้ดื่มน้ำมันมะกอกผสมน้ำมันมะนาวอีกเป็นจำนวนร่วมหมื่นคน และเกือบทุกคนมีสุขภาพที่ดีขึ้น หลายคนมีผลการตรวจสุขภาพจากโรงพยาบาลซึ่งพบว่าหลังการเข้าคอร์สลีค่าตัวบ่งชี้ความมีสุขภาพดีต่าง ๆ ลดลงสู่ภาวะปกติอย่างมีนัยสำคัญ และที่สำคัญคือตัวผมเองซึ่งเป็นโรคตับอักเสบเรื้อรังจากเชื้อไวรัสบี จนตับเริ่มแข็งตัว ได้ดื่มน้ำมัน

มะกอกผสมน้ำมันมะนาว ประมาณ ๕ ครั้ง ผสมกลับ
แข็งแรงและไวรัสบีได้หายไป ผลตรวจทาง
วิทยาศาสตร์ ๒ ครั้งไม่พบเชื้อไวรัสบีแต่อย่างใด

จากข้อมูลดังกล่าว น้ำมันมะกอกผสม
น้ำมันมะนาวจึงไม่น่าเป็นต้นเหตุทำให้ตับเสื่อม
หรือโรคร้ายแต่ประการใด ในทางตรงกันข้าม
กลับช่วยทำให้ตับมีคุณภาพดีขึ้น และทำให้โรค
ร้ายต่าง ๆ หายไปอีกต่างหาก

๒ . สิ่งที่ออกมาเป็นก้อนนิ่วในตับหรือถุง
น้ำดีหรือไม่ มีข้อมูลเชิงประจักษ์ดังนี้

คุณโหม อยู่ที่อำเภอหนองกี่ จังหวัดบุรีรัมย์
มีอาการไม่สบาย จากผลของการอุตราชาวด
หมอบอกว่ามีนิ่วอุดตันที่ท่อน้ำดีขนาด ๑๐ มม.
ต้องเข้ารับการผ่าตัดโดยมีค่าใช้จ่าย ๓๐,๐๐๐ บาท
เนื่องจากไม่มีเงินจึงมาเข้าคอร์สล้างตับ ๒ ครั้ง
นิ่วมีขนาดเล็กลงเหลือ ๓ มม.และหมอบอกว่า
ไม่ต้องผ่าตัดถุงน้ำดีอีกแล้ว

คุณลินดา คนอเมริกัน อ้วนมาก หมอนัด
ผ่าตัดนิ่วในถุงน้ำดีได้เลือกมาเข้าคอร์สล้างพิษตับ

หลังดื่มน้ำมันมะกอกผสมน้ำมันมะนาวและดีเกลือ
มีก้อนไขมันและก้อนนิ่วออกมาเกือบ ๒ ลิตร
มากกว่าปริมาณน้ำมันที่กินเข้าไป เพียงครั้งเดียว
ก้อนนิ่วทั้งหลายได้หายไป และไม่ต้องผ่าตัดอีก
แม้ผ่านมาแล้ว ๖ ปี

คุณเคนทาโร่ คนญี่ปุ่น ต้องเข้ารับการผ่าตัด
เนื่องจากหมอที่ญี่ปุ่นพบนิ่วในถุงน้ำดีขนาด ๕-๑๐
มม. จำนวน ๕ ก้อน โดยต้องเสียค่าใช้จ่าย ๒
แสนบาท ตัดสินใจมาเข้าคอร์สล้างพิษตับ ครั้งที่
๒ มีก้อนนิ่วสีเขียวมรกตหลุดปะปนมากับไขมัน
จำนวน ๕ ก้อนเหมือนกัน และไม่ต้องผ่าตัดแล้ว

จากข้อมูลดังกล่าว สรุปได้ว่าสิ่งที่หลุดออก
มาเป็นนิ่วในถุงน้ำดี จึงทำให้หมอตระจำไม่พบและ
ไม่ต้องผ่าตัด ส่วนประเด็นที่กล่าวว่า อาจเป็น
สิ่งที่กินเข้าไปสังเคราะห์ตัวกันเป็นก้อนนิ่วในถุงน้ำดี
มะเร็ง ยังไม่อาจสรุปได้ว่าเป็นเช่นนั้น จนกว่าจะ
มีข้อมูลทางวิทยาศาสตร์อธิบายปรากฏการณ์ที่
เกิดขึ้นเสียก่อน ถ้าหากเป็นเช่นนั้นจริง ก้อนนิ่ว
ดังกล่าวคงจะไม่หลุดออกมาข้างนอก ต้องเข้า

รับการผ่าตัดอย่างเดียว ซึ่งหาเป็นเช่นนั้นไม่

ส่วนการอธิบายเชิงเปรียบเทียบการทำเต้าหู้แผ่นด้วยการใส่ดีเกลือลงไปใต้น้ำนมถั่วเหลือง ทำให้แยกน้ำแยกเนื้อเป็นก้อนเต้าหู้ นั้น เป็นการแยกโปรตีนออกจากน้ำนั่นเอง ซึ่งใส่น้ำมะนาวลงไปก็สามารถแยกได้เช่นกัน การอธิบายดังกล่าวทำให้มีข้อแย้งว่า หากเป็นเช่นนั้นจริง น้ำมันมะกอกคงแข็งตัว แยกออกมาเป็นก้อนตั้งแต่อยู่ในขวดก่อนดื่มแล้ว ซึ่งดีเกลือกับน้ำมะนาวไม่มีคุณสมบัติใด ๆ ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของน้ำมันมะกอกแต่อย่างใด

ส่วนกรณีปฏิกิริยาของน้ำดีจากตับต่อการจับตัวเป็นก้อนของไขมันมีความเป็นไปได้กรณีหนึ่งคือการเป็น “ก้อนสบู่” จากปฏิกิริยาของไขมันกับด่างที่เข้มข้น (pH ๑๓-๑๔) ซึ่งความเข้มข้นระดับนี้สามารถทำให้ตัวตัวเองถูกทำลายได้ ถ้าน้ำดีมีความเป็นด่างอ่อน ปฏิกิริยาจะเกิดได้เพียงแคเป็นสบู่เหลว ซึ่งกลับเป็นผลดีทำให้ไขมันถูกชำระล้างออกจากตับได้ง่ายขึ้น แต่ก่อนไขมันที่หลุดออกมาไม่มีคุณสมบัติในการชำระล้างเช่นสบู่อยู่เลย

๓. น้ำด่างช่วยรักษามะเร็ง

อ็อตโต วอร์เบิร์ก (Otto Warburge) ได้รับรางวัลโนเบลสาขาสรีรวิทยาในปี พ.ศ.๒๔๗๔ เป็นผู้ค้นพบสาเหตุของการเกิดโรคมะเร็งว่า ร้อยละ ๙๙ เกิดจากร่างกายมีสภาวะเป็นกรดมากกว่าสภาวะปรกติถึงพันเท่า และสามารถเจริญเติบโตได้ดีในภาวะขาดออกซิเจน เซลล์ปรกติจะมีค่า พีเอช (pH) อยู่ที่ ๗.๓๕ เมื่อเซลล์มะเร็งมีค่าพีเอชสูงกว่า ๗.๕ จะฝ่อตาย และหากสูง ถึง ๘ จะตายทันที จากการวัดค่าพีเอชน้ำลายของผู้ป่วยเป็นโรคมะเร็งพบว่า มีค่า พีเอช ต่ำกว่า ๔.๕

ในปี ๒๕๑๑ ดร. ฮิโรมิ ชิโนยา (Hiromi Shinya) ได้ใช้น้ำด่าง (Alkaline) ที่ผลิตจากเครื่องไฟฟ้ารักษาผู้ป่วยโรคมะเร็งในลำไส้ และตรวจสอบโดยกล้องส่องลำไส้ พบว่าสามารถรักษามะเร็งได้

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ มีการนำเสนอการใช้น้ำด่าง (Alkaline) ในการป้องกันและรักษาโรคมะเร็งที่

มหาวิทยาลัยคิวชู (Kyushu Institute of Technology) ตั้งอยู่ในจังหวัดฟูกูโอกะประเทศญี่ปุ่น วอลเตอร์ ลาสท์ (Walter Last) ใช้วิธีการควบคุมพีเอชของน้ำปัสสาวะให้สูงกว่า ๗ ในการรักษามะเร็งโดยการดื่มซีเลียม (psyllium) ๑ ช้อนชา ผสมโซเดียมไบคาร์บอเนต (ผงฟู) ๒-๓ ช้อนชา หลังอาหาร ๒-๓ ชั่วโมง แต่ไม่เหมาะสำหรับคนเป็นโรคไต

เมืองไทยสมัยก่อนมีการใช้น้ำด่างจากขี้เถ้าละลายไขมันในเส้นด้ายและไหมเพื่อให้เส้นด้ายฟู นุ่มและย้อมสีได้ดีทนนาน

เมื่อเร็ว ๆ นี้ มีลูกศิษย์ผมคนหนึ่งใช้ขี้เถ้ากากมะพร้าว ๑ กก. แชน้ำ ๑ เดือน ความเป็นด่างอยู่ที่พีเอช ๑๓-๑๔ แล้วนำน้ำด่าง ๑ ฝาขวดผสมน้ำ ๑ ลิตร ให้คนที่ เป็นโรคอ้วนหลายคนดื่มปรากฏว่าสามารถละลายเมือกมันออกมาจากร่างกายได้อย่างมาก อาการไม่สบายต่าง ๆ หายไปอย่างเห็นได้ชัด

ดังนั้นจะเห็นว่าน้ำด่างมีผลต่อการละลายไขมันซึ่งตกค้างอยู่ในร่างกายและช่วยลดสภาพความเป็นกรดของเซลล์ เป็นการป้องกันและรักษามะเร็งอย่างเป็นธรรมชาติ และน้ำด่างที่หาง่ายที่สุดก็ได้จากขี้เถ้านั่นเอง

๔. การอดอาหารช่วยขับพิษออกจากร่างกาย การอดอาหารล้างพิษเป็นหลักการหนึ่งของการแพทย์แผนธรรมชาติ มีความเป็นมาจกประเพณีและการแพทย์พื้นถิ่นของหลายชนชาติ เช่น การแพทย์พื้นถิ่นของยุโรปโดยฮิปโปเครติส ศาสตร์สุขภาพของอินเดีย อายุรเวท การงดกินของแสลงในผู้ป่วย หรือหญิงหลังคลอดในการแพทย์พื้นถิ่นของไทย การงดกินอาหารย่อยยากและดื่มแต่น้ำข้าวต้มยามเจ็บป่วยในการแพทย์แผนจีน การอดอาหารร่วมกับสมาธิ ธรรมโอสถ ในวัตรปฏิบัติของพระภิกษุสงฆ์ในพุทธศาสนา เป็นต้น

ปัจจุบันการล้างพิษกลายเป็นหลักปฏิบัติในศูนย์สุขภาพแนวธรรมชาติที่นำสมัยทั่วโลก อายุรเวทใช้ปัญจกรรมะ ได้แก่ การอดอาหาร

หรือกินแต่น้อย สอนล้างลำไส้ ถ่ายยา ล้างทางเดินหายใจ เพื่อล้างพิษและฟื้นคืนสุขภาพ

ในคอร์สสุขภาพ ๘ อ. (คอร์สล้างพิษตับ) ที่ศึระะอโศก เราใช้วิธีล้างพิษออกจากร่างกายด้วย “กรรม ๗” คือ การล้างพิษจากช่องปากด้วยน้ำมันมะพร้าว (Oil pulling) การอดอาหาร (Diet) การสอนล้างลำไส้ทั้งระบบด้วยกากใยอาหาร (food fiber detoxification) การล้างพิษตับด้วยน้ำมันมะกอกผสมน้ำมะนาว (Liver flush) การปรับสมดุลกรดต่างด้วยน้ำด่างซีเล้า พีเอช ๘.๕ การแช่เท้าและพอกหน้าเพื่อการฟื้นฟูสุขภาพร่างกาย

แต่พิษที่เป็นสาเหตุแห่งพิษทั้งปวงนั้นตามหลักศาสนามาจากผลของจิตวิญญานที่มีการสะสมกิเลสความโลภ โกรธ หลง ในระดับที่เพิ่มขึ้น โดยความโลภจะเป็นตัวแสดงออกที่เด่นชัด เป็นแรงผลักดันให้เกิดตัณหาหรือความอยาก จนทำให้เกิดการทำงานอย่างหนักเพื่อแสวงหาทรัพย์สินเงินทองมาสะสม โดยมีความเข้าใจว่าเป็นความสุข ผลจากความสำเร็จในการหาเงินทำให้เกิดอัตตาตัวตน (Ego) ที่สูงขึ้น มีความยึดมั่นถือมั่นในตนเองสูง เมื่อมีเงินแล้วก็แสวงหาความสุขโดยใช้เงินที่หามาได้มาบำเรอตนเองด้วยการกินสุบ ต้ม เสพ ตามใจอยากของตน พฤติกรรมดังกล่าวย่อมส่งผลให้ร่างกายเกิดการสะสมพิษจากการบริโภค และพิษจากภาวะความกดดันทางอารมณ์จากการทำงาน เมื่อสะสมถึงจุดหนึ่งจะทำให้เกิดภาวะความเจ็บป่วย เช่น โรคอ้วน

มะเร็ง เบาหวาน ความดัน เป็นต้น เป็นความเจ็บป่วยที่ไม่ได้เกิดจากภาวะการติดเชื้อ แต่เกิดจากพิษที่สะสมในจิตวิญญานนั่นเอง ซึ่งแพทย์แผนปัจจุบันไม่สามารถรักษาได้

ที่ศึระะอโศกจึงมีการล้างพิษทางจิตวิญญาน โดยการสนทนารวมกับสมณะผู้มีประสบการณ์ผ่านการปฏิบัติอย่างเป็นขั้นตอนจนเกิดสภาวะที่รู้ได้ด้วยตนเองเป็น “ปัจเจกตั้ง” ที่ทำทนายให้มาพิสูจน์ได้ว่า การลดกิเลสลงจากภาวะปัจจุบันเมื่อน้อยนิด สามารถสร้างสภาวะทั้งกายและจิตวิญญานได้ เราจะไม่เกิดภาวะการยึดมั่นถือมั่นว่าก้อนไขมันหลากสี เน่าเหม็นเหมือนควายตายทั้งตัวที่ออกมาจากร่างกายมันเกิดจากปฏิกิริยาอันใดวทวนจนหาข้อสรุปไม่ได้ ทั้งที่มีการสรุปกันมาหลายพันปีแล้ว น่าจะยกประโยชน์ให้กับผลลัพธ์เชิงประจักษ์ของคุณประโยชน์ที่เกิดขึ้นแก่ผู้ทุกข์ทนมากกว่า มิฉะนั้นจะทำให้ผู้ทุกข์ทรมานทั้งหลายเสียโอกาสที่จะมีสุขภาพดีจาก “กรรม ๗” ของเขาเอง ส่วนการรักษาโดยแพทย์สมัยใหม่ซึ่งมีส่วนคืออยู่มากนั้น ไม่ได้ทำให้คนเสียโอกาสในการรักษาแต่อย่างใด ไม่มีใครยอมทนต่อ “กรรม ๗” แม้เพียงครึ่งวันหรือครึ่ง หากเขาไม่เห็นผลเชิงประจักษ์เขาก็เผ่นขึ้นเตียงผ่าตัดแล้ว

มีคำกล่าวว่า “การต่อสู้กับโรคร้ายมีแพ้มีชนะ แต่การดูแลเอาใจใส่เพื่อนมนุษย์ด้วยความบริสุทธิ์ใจนั้น มีแต่ชนะถาวรเดียว”

๒

ความหวัง สุดท้าย!

● แนวหน้าตุน น.ส.พ. แนวหน้า

ประยากาสังคมไทยในทุกวันนี้ดูจะฝากความหวังไว้กับนักการเมืองและข้าราชการนั้นคงยาก

เมื่อผมได้ฟังคำพูดของนักการเมืองที่มีตำแหน่งใหญ่โตในคณะบริหารของประเทศที่โกหกคนไทยและต่างชาติเกี่ยวกับตัวเลขทางเศรษฐกิจ แล้วออกมายอมรับว่าเป็นการโกหก แต่เป็นโกหกสีขาว ผมรู้สึกว่าเป็นคำพูดไร้เดียงสา หรือไม่ก็ไร้สติปัญญาไม่ว่าใครก็ตามที่ทำเช่นนี้

พอมารู้คำพูดของนายตำรวจใหญ่ท่านหนึ่งทีไปเจอนักโทษชายคนหนึ่งในต่างประเทศผู้ที่ทางการฯ ต้องการตัวมาลงโทษจำคุก แต่นักโทษคนนี้หนีไปต่างประเทศ

นายตำรวจใหญ่ท่านนี้อ้างว่า ที่ไม่จับเพราะตัวเองมีหน้าที่จับผู้ร้ายในประเทศไทยเท่านั้น แต่ก็ไม่แจ้งทางการฯ ให้พยายามจับคนผิดมาดำเนินคดี แล้วยังให้นักโทษชายคนนี้ช่วยระดับยศให้ แล้วถ่ายภาพเอามาติดไว้ที่ห้องทำงานในหน่วยราชการที่ตัวเองรับผิดชอบ !

ทั้ง ๆ ที่คนที่หนีไปต่างประเทศ หากเจอนักโทษหนีคดีที่โทษ ไม่ว่าจะหนีไปประเทศ หรือต่างประเทศ ควรแจ้งเบาะแสให้กับทางการ

แล้วถ้าคนเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจและยังเป็นตำรวจระดับใหญ่ด้วย พบนักโทษแล้วนิ่งเฉย แล้วยังชื่นชมอย่างออกหน้าออกตาซะอีก

แล้วผมจะหวังอะไรกับข้าราชการไทย ยิ่งได้รู้ว่าประชาชนส่วนใหญ่ในทุกวันนี้ จากโพลสำรวจพบว่า ประชาชนไทย ๖๕.๘% ยอมรับการโกงกินของนักการเมือง ถ้ามีผลงานที่ตัวเองได้ผลประโยชน์ด้วย

แล้วผมจะหวังอะไรกับคนไทย ๖๕.๘% เหล่านั้น ถ้าสถิตินี้เป็นข้อเท็จจริง

ทุกวันนี้การพัฒนาประเทศ ผมจึงเห็นความหวังสุดท้ายจากเครือข่ายภาคประชาชน เช่นกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เป็นต้น ที่ออกมาเคลื่อนไหวปกป้องผลประโยชน์ของประเทศ โดยการเคลื่อนไหวให้ ปตท. กลับมาเป็นของคนไทยทั้งชาติ มิใช่ของคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งอันเป็นเหตุให้ไทยต้องใช้น้ำมันแพงกว่าสหรัฐอเมริกาที่ซื้อน้ำมันดิบจากประเทศไทย

ผมคิดว่า หากภาคประชาชนรวมตัวกันได้เหนียวแน่น ซึ่งกลุ่มคนเลื้อยแดงก็น่าจะรวมกันได้ หากมีหัวใจรักชาติ โดยไม่ต้องไปต่อสู้เพื่ออำนาจทางการเมืองให้ใคร หรือพรรคการเมืองใด ๆ

แต่เน้นรวมพลังในนามภาคประชาชน เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของชาติเป็นหลักมากกว่าพวกพรรคของตนเอง โดยภาคประชาชนจะต้องแสวงหาข้อมูลที่เป็นความจริง จะได้ไม่ต้องต่อสู้ให้กับความไม่ถูกต้องอย่างน่าเสียดาย **๒**

สี่ ^{สั้น} ชีวิต _{สมอ.}

ท่านอังคาร กัลยาณพงศ์

DINHIN
25 AUGUST 2012

● มหาวิทยาลัยและจิตรกรเอกแห่งยุคสมัย ●

● ภาพจาก [flickr.com/dinhin](https://www.flickr.com/photos/dinhin/)

บทนำ

จาก ส.ศิวรักษ์ ถึง อังคาร

อังคาร กัลยาณพงศ์ ทรงคุณค่า
เกินกว่า มหาชน จะเข้าถึง
อัจฉริยภาพหลากหลายและลึกซึ้ง
เปรียบประหนึ่ง อัณมณี อันเพริศแพรว

นฤมิตรกรรม สำคัญ อันปรากฏ
เป็นขบถออกนอกทางไม่เป็นแถว

ต่อผู้ใด นัยนา เขามีแวว
จึงจะซึ่งถึงความเพริศแพรว...

พร้อมพรัง อลังการ

(พ.กิ้งโพร้)

คัดลอกและเรียบเรียงจากบทสัมภาษณ์ท่าน
อังคาร กัลยาณพงศ์ โดยคุณวรา จันทร่มณี
กรรมการผู้จัดการมูลนิธิโรคตับ ซึ่งได้พูดคุยกับท่าน
อังคาร ๒ วาระ เมื่อ ๑๗ ม.ค. ๕๑ และ ๒๑ ม.ค. ๕๑
ในหนังสือครบรอบ ๘๑ ปี อังคาร กัลยาณพงศ์ (๘๑
years of Angkarn Kallayanapongsa) จาก
โครงการเชิดชูเกียรติ กวีอังคาร ณ หอศิลป์มหาวิทยาลัย
ศิลปากร ร่วมกับมูลนิธิเสฐียรโกเศศ -นาคะประทีป

คุณสมบัติของมนุษย์

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ คุณสมบัติของมนุษย์โดย
หลักที่พระพุทธเจ้าท่านทรงสอน คือ ความเมตตา
กรุณา ซึ่งเป็นมโนธรรมประจำใจมนุษย์ เหมือน
เราเห็นมดตัวหนึ่งตกไปในน้ำ แล้วมันก็พยายาม
ตะเกียกตะกาย รักชีวิต ซึ่งสัตว์โลกทุกรูปทุกนาม
จะต้องรักชีวิต ถ้าเราเอื้ออาทรเอื้ออารีโยนเศษ
อะไรไปช่วยให้มันพ้นจากการจมน้ำตาย มันจะ
เสียหายอะไร เท่ากับเราปลุกมโนธรรมสำนึกของ

ประวัติชีวิตและผลงาน

อังคาร กัลยาณพงศ์

ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ (กวีนิพนธ์)

อังคาร กัลยาณพงศ์ เกิดเมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๓ กุมภาพันธ์
พุทธศักราช ๒๔๖๙ ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช บิดาเป็น
กำนันชื่อเข็บ มารดาชื่อขุ่ม ปู่ ยา ตา ทวด เป็นช่าง
“ตามมเป็นช่างใหญ่ ทั้งฝ่ายดา ปู่ ฝ่ายทวดก็เป็นช่างทอง
ทางสายแม่ก็เป็นช่างทอง”

อังคารเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนวัดใหญ่และ
วัดจันทาราม เมื่อเป็นนักเรียนชั้นประถม ครูมักจะให้เขา
อ่านบทกวีให้เพื่อนร่วมชั้นฟัง ท่วงทำนองที่อ่านคงจะจับใจ
เพื่อน ๆ มากเพราะทุกคนต่างนั่งนิ่ง ไม่กระตุกกระตัก แม้
แต่ครูเองก็สงบนิ่งประหนึ่งถูกมนต์สะกด

อังคารเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษา ที่โรงเรียนพระพุทธเจ้า
หลวงอุปถัมภ์ และโรงเรียนเบญจมราชาทิศ เดินทางเข้า
กรุงเทพฯ เมื่อพ.ศ. ๒๔๘๗ เรียนที่เพาะช่าง ๒ ปี และได้
เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยศิลปากร คณะจิตรกรรม-
ประติมากรรม รุ่นเดียวกับ อาจารย์ไพฑูริย์ สุวรรณภูมิ
อาจารย์ประยูร อุลุชาฎะ อย่างไรก็ตาม ได้มีการรวบรวม
ผลงานของอังคาร และตีพิมพ์เป็นเล่มดังต่อไปนี้

พ.ศ. ๒๕๐๗ กวีนิพนธ์ของอังคาร กัลยาณพงศ์

พ.ศ. ๒๕๑๒ ลำนานุกรกระตัง

พ.ศ. ๒๕๑๕ บางบทจากสวนแก้ว

พ.ศ. ๒๕๒๑ บางกอกแก้วกำศรวล หรือนิราศนคร
ศรีธรรมราช

พ.ศ. ๒๕๒๙ ปณิธานกวี

พ.ศ. ๒๕๓๐ หยาดน้ำค้างคือน้ำตาของเวลา

จากผลงานดังกล่าวทำให้อังคาร กัลยาณพงศ์ ได้รับ
รางวัลด้านวรรณศิลป์ ดังนี้คือ

พ.ศ. ๒๕๑๕ ได้รับรางวัลดีเด่นของมูลนิธิเสฐียรโกเศศ
- นาคะประทีป

พ.ศ. ๒๕๒๙ ได้รับรางวัลวรรณกรรมยอดเยี่ยมแห่ง
เอเชีย

(รางวัล SEA Writes) จากบทกวีรวมเล่มชื่อ ปณิธาน
กวี

ได้รับเกียรติให้เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์
(กวีนิพนธ์) พ.ศ. ๒๕๓๒

อังคารสมรสกับอุณเรือน มีบุตรธิดารวม ๓ คน คือภูหลวง
อ้อมแก้ว และวิศวา

ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๕ สิริอายุ ๘๖ ปี

เหมือนกับเราเป็นต้นไม้ป่า มันจะให้มันเป็นป่าอารยะ เจริญไปด้วยกัน หมายถึง เราคิดถึงเอกภาพในจักรวาลนี้ ในทางช้างเผือกนี้ จะมีดาวอยู่ดวงเดียวก็ไม่สวยไม่งาม ต้องมีหลาย ๆ ดวงถึงเป็นทางช้างเผือก มีหลาย ๆ ดวงถึงจะเป็นเอกภาพ เป็นสุริยจักรวาล ถ้าเพื่อนมนุษย์ทั้งหมดนี้ ถ้าหากว่าเราไปด้วยกันแบบมีอารยธรรมรุ่งเรืองก็เห็นจะไปสู่อันติสุขที่ตีเลิศ

โลกนี้มีอยู่ด้วย	ดวงมณี เดียวนา
ทรายและสิ่งอื่นมี	ส่วนสร้าง
ปวงธาตุต่ำกลางดี	ดุลงภาพ
ภาคจักรวาลมีร้าง	เพราะน้ำแรงไหน

เราให้ตื่นขึ้น ปลุกความเมตตากรุณาในหัวใจให้ตื่นขึ้น ให้ความเป็นมนุษย์ของเราเป็นประโยชน์ต่อเพื่อนร่วมโลก อย่างน้อยเราก็ไม่เป็นเขี้ยวเล็บแบบไดโนเสาร์ที่ไปขย้ำมนุษย์อีกที มนุษย์เกิดมามากจะทำร้ายกัน เช่น คิดปิ่น คิดถูกระเบิดไปฆ่ากันทีหนึ่งมาก ๆ ไม่มีใครที่คิดจะช่วยให้มนุษย์อยู่เย็นเป็นสุขเหมือนกับพระพุทธเจ้า พระโฬิสัตว์ท่านคิดการที่เราปลุกความเมตตากรุณาในหัวใจเราให้ตื่นขึ้นเป็นของดี เหมือนกับดอกไม้ต้นไม้ออกดอกหอมสะพรั่งไปทั้งป่า

หน้าที่ของศิลปินเชื่อมโยงกับการช่วยเหลือมนุษย์

การช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ให้มีใจรุ่งเรืองขึ้นมันเป็นของดี เมื่อก่อนพระพุทธยอดฟ้าท่านตั้งกรุงรัตนโกสินทร์ พอตั้งบ้านตั้งเมืองได้ ท่านคิดถึงศิลปวัฒนธรรม ต้องสร้างวัดวาอารามขึ้นมาให้เหมือนครั้งบ้านเมืองดี เหมือนคนครั้งอยุธยาที่เขาสร้างสิ่งงดงามต่าง ๆ เต็มบ้านเต็มเมือง เหมือนคนสุโขทัย พญาลิไทที่ท่านสร้างพระพุทธชินราชขึ้นมาแทนพระพุทธเจ้า ฉะนั้นมันเกี่ยวข้องกันหมดเมื่อเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เราต้องสร้างสิ่งพิเศษขึ้นในหัวใจเพื่อนมนุษย์ แล้วทุก ๆ คนรวมกันสร้าง

อันนี้โดยหลักแล้ว แม้แต่บทกวีก็ต้องเข้าไปในหลายแขนง ผมเคยเสนอให้คณบดีทางแพทย์เขาสอนวรรณคดี ท่านก็เห็นด้วย วรรณคดีที่เราเห็นอย่าง “โลกนี้มีอยู่ด้วย ดวงมณี เดียวนา” มันต้องอาศัยดวงตาที่สามคือวิสุทธิทัศนนะ เหมือนเราเป็นตาเหยี่ยวแล้วมองวิสัยทัศน์มาจากข้างบนเราก็เห็นวิสุทธิทัศนนะ คือ เห็นองค์ประกอบส่วนรวม จะเห็นตัวเอกภาพของสิ่งที่ประกอบขึ้นต่าง ๆ เหมือนเรามองมาที่เรือ เราก็จะไม่เห็นว่ากัปตันเรือคนเดียวเท่านั้นที่สำคัญ แต่จะมองเห็นองค์ประกอบทั้งลำเรือที่มีเอกภาพอันดี สำเภานั้นจึงจะถึงฝั่งฝันที่มุ่งหมายด้วยวิธีนั้น เหมือนร่างกายเราไม่ใช่จะสำคัญแต่หัวใจ ดวงตาก็สำคัญ เท้าก็สำคัญ จะมาเถียงกันว่าปากนี้สำคัญเพราะต้องกินอาหารเข้าไป มันก็สำคัญด้วยกันทั้งหมดแหละ มันพึ่งพาอาศัยกันถึงจะเป็นเอกภาพร่างกายขึ้นมา จะให้มือสำคัญอย่างเดียว มันก็เป็นสิ่งที่เขาเรียกว่าพุดยกล่องกันเกินไป ต้องพุดให้พอเหมาะกับความจริง เอาความยุติธรรมเป็นหลัก หมายถึงปากก็ต้องพุดให้เหมาะว่าปากมีความสำคัญอย่างไร กระทบอาหารสำคัญอย่างไร หัวใจสำคัญอย่างไร ไม่ต้องถกเถียงกันจนเสียเอกภาพ

หน้าที่ต่อมนุษย์

มนุษย์จะต้องมีหน้าที่รักษาความเป็นมนุษย์ของตัวเองให้ดี มีมโนธรรมกำกับ ไม่ใช่เกิดมาแล้วมีธรรมของหมามา จะต้องเท่า ต้องนิทานคนอยู่ทั้งวันทั้งคืนอย่างนี้ไม่ใช่ธรรมของมนุษย์ มนุษย์จะต้องมีมโนธรรมที่ยุติธรรม แล้วเกิดขึ้นมาเพื่อทะนุถนอมโลกมนุษย์นี้ด้วย มิใช่ว่าพอมนุษยชาติเกิดขึ้นมาคราวไหนแล้วโลกก็ฉิบหายย่อยยับไปด้วย ขนาดไดโนเสาร์ที่เราดูถูกว่ามันป่าเถื่อนที่สุด มันก็ยังไม่ทำลายโลกถึงกับที่มนุษย์ทำอยู่ทุกวันนี้ มนุษย์ใช้โลกแบบสุรุษสุร่าย แล้วใช้ในฐานะที่โลกนี้จะเกิดอันตรายทุกเมื่อ เช่น สร้างความร้อนในโลกมนุษย์ให้เป็นเตาอบ ทำให้น้ำแข็งละลายจนน้ำท่วมโลก มนุษย์จะย่อยยับทุกซอกทุกหลุม มนุษย์คิดถูกระเบิดบรรลัยกัลป์ขึ้นมาทำลายโลก มนุษย์เกิดขึ้นมาแล้วไม่รับผิดชอบต่อพิษสงของตัวเอง มันก็ไม่ถูกต้อง

เรามีหน้าที่หลายอย่าง บางคนทำหน้าที่ดีจนกระทั่งเป็นโพธิสัตว์ก็มี ทำหน้าที่สูงสุดอย่างพระพุทธเจ้าก็มี มันไม่ต้องมนุษย์หรอก แม้แต่มะม่วงนี้เกิดมาแล้วมันยังทำหน้าที่ของมะม่วงอย่างดี เช่น ต้องไปพบกับข้าวเหนียว ทำให้มนุษย์อร่อย แม้แต่แมลงน้อยทั้งห้อยกระจิริดนะยังสว่างแววชีวิตพรั่งพร้อม ที่นี้มนุษย์เกิดมาแล้วจะมีบอดไม่มีตาให้มันถูกต้อง ฉะนั้นมนุษย์จะต้องสว่างไสวเพื่อความรู้ของอัจฉริยะบรรพบุรุษทั้งหลายที่สั่งสมมาต้องประกอบไว้ด้วยความรอบรู้ ถึงจะช่วยเพื่อนมนุษย์ให้มีมโนธรรมที่ประเสริฐเลิศล้ำไป

ปลุกวิญญาณ ปลุกสติปัญญาให้รู้ตื่น

ทุกคนต้องปลุกมโนธรรมหรือสติปัญญาให้ตื่นขึ้น แล้วก็ต้องช่วยกันทุกแรง เพราะเรื่องมนุษย์มันเป็นเรื่องใหญ่มาก ความเป็นไปของมนุษย์ถ้าจะเปรียบแล้วมันเหมือนกระแสดคลื่นในทะเลในมหาสมุทรไม่หมดสิ้น ถึงเราคนเดียวจะมีกำลังมากขนาดไหน เอาบ่าเข้าไปรับกระแสดคลื่น คลื่นจะสาดบ่าเราจนเนื้อเปื่อยเห็นกระดูกขาวโพลนก็ยังไม่สิ้นกระแสดคลื่น ฉะนั้นคนคนเดียวจะทำได้ นอกจากจะปลุกสติปัญญาของมนุษย์ทั้งหมดให้ตื่นขึ้น แล้วสู้กับกระแสดความเป็นไปอันนี้ พร้อมใจกันทำประโยชน์ใหญ่ต่อโลกมนุษย์กับมนุษย์ชาติจริง ๆ แล้วสิ่งเหล่านั้นแหละจะบรรเทาสร้างโคกสร้างทุกข์ลงด้วยการที่มนุษย์ไม่หลับไหล ตื่นขึ้นแล้วทำหน้าที่อย่างดีที่สุด ก็คิดว่าโลกจะดีขึ้น คือมุ่งถึงประโยชน์ส่วนรวมนะ อย่าหวังประโยชน์ส่วนตัว ถ้าอย่างพระเจ้าตากนี่ กรุงแตกย่อยยับไปแล้วเราก็อะไรไม่ได้ แก้ไขไม่ได้ แต่ท่านก็คิดที่จะกู้บ้านกู้เมือง ความคิดนี้เป็นความคิดที่ประเสริฐเลิศล้ำมาก แล้วคิดที่จะเป็นเป็นเอกราชมีอิสรภาพ เราต้องเอาสิ่งนี้มาเป็นธาตุวิเศษใส่ในหัวใจเราทุก ๆ คน คือตื่นขึ้น ช่วยประโยชน์ส่วนรวมเหมือนที่เราช่วยอยุธยา ให้ตั้งเป็นแผ่นดินได้มีอายุตั้งเกือบ ๕๐๐ ปี ช่วยสุโขทัยให้เป็นอาณาจักรรุ่งเรืองได้ ฉะนั้น ควรจะสืบต่อมรดกอันนี้จากบรรพบุรุษอย่าให้ขาดสาย

การช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์

ถ้าเราเก่งอยู่คนเดียว หมายถึงว่าเพื่อนบ้านเป็นขอทานหมด เราจะอยู่ได้อย่างไร มันต้องไปด้วยกัน เป็นสัตว์เมือง ต้องพึ่งพาอาศัยกันและกัน อันนี้เองที่พระพุทธเจ้าท่านบอกไว้ให้เอื้อเพื่อเอื้อแผ่ ให้จาคะแต่ก่อนข้างบ้านเขาแกงอะไรเขาเรียกกันกินนะ คือหลักการจาคะ เอื้อเพื่อเอื้อแผ่ ไม่ใช่ให้ทานที่เดียวนะ เอ๊ย! วันนี้แกงอะไรวะ วันนี้แกงบอน เอ้า เอาไปกินซักถ้วย นี่คือตัวจาคะซึ่งเข้าหลักสังคหวัตถุ ๔ ปิยวาจาหลักคือไปทำลายความโกรธ มนุษย์เราถ้าพูดมาด้วยความโกรธแค้น ซึ่งซึ่งพยายาบท แล้วมันไม่อ่อนหวานหรือ ลองไปดูน้ำตาลในทุ่งนา น้ำตาลโตนด ถ้ามันออกมาจากงวงแล้วขม ใครเขาจะกิน แล้วที่ไหนจะช้อนน้ำตาล ฉะนั้นมนุษย์จะต้องมีปิยวาจาแทนไมตรีจิต เมตตากรุณา มีคุณงามความดี อย่างนี้ก็เข้าหาหลักที่พระพุทธเจ้าท่านทรงสอน แล้วก็อย่าไปยกตนข่มท่าน อย่าไปเหยียบเขา เพราะคนไม่ใช่หญ้าที่จะไปเหยียบให้แบน ต้องรู้จักเมตตา ต้องรู้จักขอบกพร่องของตนเอง ต้องมีความประพฤติดีเสมอต้นเสมอปลาย มีจิตใจ

หนักแน่น ไมโลเลคือสมานัตตา แล้วทำประโยชน์กับคนอื่น อย่าว่าแต่เราเลย อย่างต้นข้าวเล็ก ๆ จริง ๆ มันเป็นหญ้านะ ไปถามควายควายก็กิน แต่จริง ๆ แล้วไม่ใช่ พอเป็นรวงข้าวขึ้นแล้วก็ทำประโยชน์ต่อคนทั่วโลก อันนี้ต้นข้าวทำตัวให้เป็นประโยชน์ เขาเรียกอรรถจริยา คือการสงเคราะห์หรือการประพฤติดีในสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น

สิ่งล้ำค่าที่มนุษย์พึงเรียนรู้

มนุษย์เราต้องรู้จักตนเอง รู้หน้าที่ที่มนุษย์ส่วนใหญ่จะจมอยู่ในห้วงโลกียะ เวียนว่ายตายเกิด เรามารู้จักช่วงนี้ให้ดีกว่าก่อนที่จะรู้จักโลกุตระ พระพุทธเจ้าท่านชี้แนะไว้อย่างดีแล้ว และการที่เรามาถือพระพุทธเจ้า ไม่ใช่เราถือแต่พระพุทธศาสนานะ ถือว่าพระพุทธศาสนาเป็นพวกกูแต่ฝ่ายเดียว ไม่ใช่พระพุทธเจ้าท่านตรัสเรื่องชีวิตมนุษย์ทั้งหมด ไม่ว่ามนุษย์ที่ชั่วโลก มนุษย์ที่นี้ มนุษย์ที่ไหน ๆ มันก็มีชีวิตเหมือนกัน ท่านพูดเรื่องชีวิต พูดเรื่องสมบัติกลางของมนุษย์ เหมือนพูดเรื่องต้นไม้ เรื่องวงปี พูดเรื่องราก อะไร ๆ ก็เป็นเรื่องพฤษชาติ จริง ๆ ไม่ได้เล่นพวกหรือถือแต่พุทธศาสนานะ แต่เป็นหลักธรรมดาของโลกที่เราเกิดมาแล้วต้องเข้าใจโลก เรียนรู้โลก ถ้ารู้อย่างนี้ก็คอยดีขึ้นหน่อย ก็ลองคิดดูซิ ถ้าเราเกิดมาเป็นค่างคก ขึ้นแรกต้องทำอะไร เราหิวเราก็ต้องแลบลิ้นกินแมลง แต่มนุษย์ไม่ใช่ มนุษย์ยังเราใช้ครูของเรา คือ ภารตะ คืออินเดียซึ่งจัดวิถีชีวิตก่อนพระพุทธศาสนา เขาแบ่งวิถีชีวิตออกเป็น ๔ ส่วน ส่วนแรกเรียกพรหมจรรย์อาศรม แล้วก็ฤๅษีอาศรม คือการครองเรือน แล้วก็วนปรีสถ์ หลังจากมีลูกมีหลาน กลายเป็นผู้เฒ่า ก็ให้ละทิ้งครอบครัว บำเพ็ญเพียรในที่สงบ เพื่อบรรลุธรรมชั้นสูง แล้วก็สันยาสีคือออกไปอยู่ในป่า เป็นนักบวชออกจากรักไปยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เข้าป่าปฏิบัติตนเป็นสมณะ เป็นโยคี อันนี้วิถีชีวิตเดิม

ตัวเราคือ เรามีฮินดู ฮินดูคือแม่น้ำสินธุนั่นเอง เสร็จแล้วมีจีน แล้วหลายชาติหลายภาษา ทางสายจีน มีขอม มีจาม มีอะไรอีกเยอะแยะ อีกหลายชาติ

ทางอินเดียก็มีหลายชาติหลายภาษามาถึงเราเหมือนกันเป็นสยาม ที่เขาเรียกอินโดจีน อินดูกับจีนมาพบกัน มาเหมือนน้ำตกไนแอการ่าใหญ่ แล้วมาตกเป็นศาสตร์ เป็นศิลป์ ก็ควรตัดดวงเอาอารยธรรม ชับซ้อน จากประวัติศาสตร์ก็ดี จากบรรพบุรุษก็ดี จากความดีงามของพระพุทธเจ้าก็ดี ทางสายนักปราชญ์จีน นักปราชญ์ต่าง ๆ ก็ดี

เรามีหน้าที่ต้องศึกษาเล่าเรียน เพราะเราเกิดทีหลัง เหมือนเราเกิดมาเป็นปลาเล็ก ๆ ในมหาสมุทร เราต้องรู้ว่าอาหารเราอยู่ตรงไหน อยู่ที่ปะการังตรงไหน ต้องไปที่ไหนถึงจะมีตะไคร้ให้กิน เป็นหน้าที่ของมนุษย์จะต้องเรียนรู้ เมื่อเรียนรู้จะไปปลอบหลู่บรรพบุรุษ หรือครูบาอาจารย์ หรืออัจฉริยะมนุษย์ที่ประทับรอยไว้แล้ว เราก็เรียนรู้ความรู้ของท่าน

เมื่อเราเกิดมาเป็นมนุษย์ พออดสอนให้ร้องอูแว้ แล้ว เรายังต้องเรียนรู้ความรู้สำคัญจากพ่อแม่ จากญาติใกล้ชิด และจากครูบาอาจารย์ นี่เป็นหน้าที่โดยตรง ถ้าเราไม่เรียนรู้ก็เหมือนกับต้นไม้ที่ไม่ส่งรากไปหยั่งในแผ่นดิน แล้วที่ไหนจะ

ดูอาหารขึ้นมาเป็นดอกเป็นผลได้ ถ้ามะม่วงต้นนี้ไม่มีราก ที่ไหนมันจะมีลูกเป็นมะม่วงขึ้นมาได้ ถ้าเราขุดดินตัดรากให้ขาด กิ่งนั้นจะตายไปหมดทั้งแถบเลย ฉะนั้นมนุษย์ถ้าเกิดมาแล้วไม่รับสิ่งดีจากบรรพบุรุษ จากครูบาอาจารย์ ก็เหมือนต้นไม้รากแก้วขาด ถ้ามนุษย์ไม่ได้รับส่วนดีของบรรพบุรุษเลย ความเป็นสัตว์เดรัจฉานก็จะค่อย ๆ เข้ามาในหัวใจของมนุษย์ มนุษย์ก็จะบกพร่อง

ของจีน เรียนวิชาประวัติศาสตร์ประกอบวรรณคดี
เข้าไปในหอสมุดน่าจะอย่าไปกลัวหนังสือ ปลูกตัว
เล็ก ๆ มันยังไม่กลัวเลยถ้าเราเป็นกึ่งก็ เรา
ก็ต้องกินพวกนี้ แต่ถ้าเป็นมนุษย์เราต้องกิน
ถ้าเราเกิดเป็นคางคก เราไม่จำเป็นต้องไปเรียนรู้
อะไร แล้วอย่าไปเที่ยวสะสมอย่างอื่นมากนัก
มนุษย์ต้องสะสมวิชาความรู้ของครูบาอาจารย์

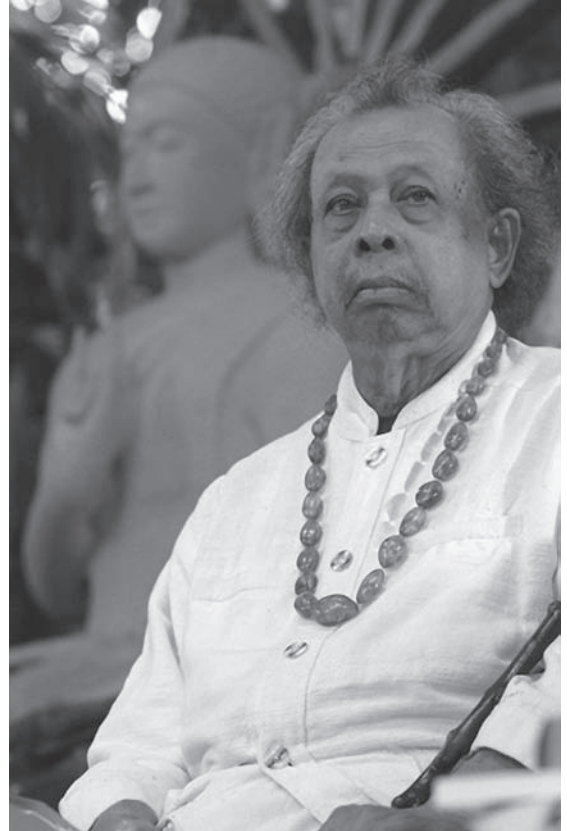
จากวิถีถึงพี่น้องประชาชน

ก็ให้ตื่นตัวขึ้น อย่ามัวหลับไหล ควรจะเป็นป่า
ทิมพานต์ จะเป็นต้นไม้โตแต่อยู่ต้นเดียวก็ไม่ได้ มี
ที่นาที่ปลูกต้นตาลให้ลูกหลานกินบ้าง เราเป็นคน
ไม่ใช่ทะเลทราย อย่าแห้งแล้ง มนุษย์ควรคิดให้ได้
เกิดมาอย่าให้เสียชาติ ควรทำหน้าที่ ทำตัวให้เป็น
ประโยชน์ อย่าให้ชีวิตไปซ้ากับคางคก กึ่งก่า
แม้เรามีได้เกิดเป็นดอกซากุระก็อย่ารังเกียจที่จะ
เป็นบุปผาพรรณอื่นเลย ภูเขาฟูจิมียู่ลูกเดียว
แต่ภูเขาทั้งหลายก็หาไร้ค่าไม่ แม้มันได้เป็นขามูโรก็
จงเป็นลูกสมุนของขามูโรเถิด เราจะเป็นกัปปัตน
หมดทุกคนไม่ได้ ด้วยว่าปราศจากลูกเรือแล้ว
เราจะไปกันได้อย่างไร แม้เรามีอาจเป็นถนน
ของจงเป็นบาทวิถี ในโลกนี้มีตำแหน่งและงาน
สำหรับทุกคน งานใหญ่บ้างเล็กบ้าง แต่เรายอม
มีตำแหน่งและงานเป็นแน่ แม้มันเป็นดวงอาทิตย์
ไม่ได้ จงเป็นดวงดาวเถิด จะเป็นอะไรก็ตาม จง
เป็นเสียอย่างหนึ่ง จะเป็นอะไรมิใช่ปัญหา สำคัญ
ที่ว่าเป็นอย่างดีที่สุด ไม่ว่าเราจะเป็นอะไรก็ตาม

*และตัดตอนจากบทสัมภาษณ์ที่ศิลปินและ
หนึ่งในกวีเอกแห่งรัตนโกสินทร์ผู้นี้ถ่ายทอด
ผ่าน “ASTVผู้จัดการออนไลน์” ในช่วงการประชุมของ
กลุ่มพันธมิตรฯ*

อำนาจและเงินตรา

คนที่มีความโลภไม่รู้จักสิ้นสุดมันจะอยู่ค้ำฟ้า
หรือใจ แม้แต่ไชรัสมหาราชที่ยิ่งใหญ่เท่า ๆ
เจงกิสข่านยังรำลึกไว้ที่หลุมศพว่า “ดูก่อนมนุษย์

เจ้าจะเป็นใครมาจากแห่งไหนก็ตาม จงรู้ว่าเรา
คือไชรัสมหาราช ผู้สถาปนาราชอาณาจักรเปอร์เซีย
เจ้าจงอย่าอิจฉาเราเลยที่เป็นมหาจักรพรรดิ
เพราะบัดนี้ก็เหลือแต่เพียงแผ่นดินที่ห่อหุ้ม
ร่างกายเพียงเท่านั้น” นี้แหละมนุษย์

ส่วนเงิน จริง ๆ แล้วเป็นแค่ตัวกลาง ในตัว
มันเองไม่มีอะไร เป็นเพียงสื่อที่คนคิดขึ้น เงินนั้น
เมื่อนำมารับใช้ก็เลสัดถนแล้ว มันก็เป็นของแยะ
เป็นของเลว แต่เงินถ้านำมารับใช้อุดมคติ รับใช้
โพธิญาณ เงินก็เป็นของวิเศษ ถ้าวินรับใช้ภาค
สวรรค์จะทำให้มนุษย์ดีขึ้น คือยกสถานะตัวเอง
สูงขึ้น ถ้าเป็นเช่นนั้นเงินจะเป็นสิ่งที่ดีมาก

แต่คนที่เป็นทาสเงิน ชาวบ้านเขาเรียกขี้ข้าเงิน
ถูกเงินกดหัวเอาไว้ มันจะเสียความเป็นมนุษย์ ขนาด
สัตว์เดรัจฉานอย่างหมามันยังไม่เอาเงิน หมานี่ยื่น
แบงก์ร้อยให้มันยังไม่เอา ทุกวันนี้สังคมถูกมอมเมา
ด้วยค่านิยมให้เป็นบริโภคนิยม ฝรั่งเศสตัวดี ไร่แฉก
ตัวนี้มอมเมาที่สุดเลย เมื่อก่อนเราอยู่กับพระพุทธเจ้า

ท่านทรงสอนให้มนุษย์หมดสภาวะกิเลส

กวีไม่ใช่หมา ก็ใครขุนก็ยอมเชื่อง

ศิลปินต้องรับผิดชอบต่อโลกมนุษย์ที่ตนเกิดมา เมื่อเกิดเป็นมนุษย์แล้ว คุณต้องเลือกเอาดวงดาวสักดวงในทางช้างเผือกเป็นอุดมคติ ไม่ใช่ไปเอาถ่านไฟในนรกอเวจีมาเป็นอุดมคติ **กวีไม่ใช่หมาที่ใครขุนนิดเดียวก็ยอมเขา** บทกวีมันเป็นอิสระในตัวเอง รู้ผิดถูกชั่วดีตามพระพุทธเจ้าทรงสอน เราเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า รับผิดชอบต่อเพื่อนมนุษย์ คือรักเพื่อนมนุษย์ และยินดีจะนำกำลังสติปัญญาไปเผยแพร่ แม้แต่ต้นหญ้ายังให้คุณค่ากับเพื่อนมนุษย์ ข้าวเป็นหญ้าชนิดหนึ่งนะ อย่าคิดว่ามนุษย์ไม่กินหญ้า และทั้ง ๆ ที่ตัวเองเป็นหญ้า ข้าวก็ยังทำให้มนุษย์อิ่มหน้าและมีชีวิตอยู่ได้ ศิลปินก็แบบนี้แหละ เป็นข้าวให้มนุษย์กิน เป็นออกซิเจน เป็นอากาศให้มนุษย์หายใจ เป็นน้ำให้ดื่ม ถ้าศิลปินเป็นได้ก็จะเป็น เป็นพระอาทิตย์ได้ก็จะเป็น

ผมคิดว่าเป็นอุดมคติของทุกคน ไม่ใช่แค่ศิลปิน

บทกวีมีพลังที่จะเปลี่ยนสังคม ทำไมจะเปลี่ยนไม่ได้ เปลี่ยนมาเยอะแล้ว แต่เราไม่ได้คิดจะเปลี่ยนสังคมเพียงลำพัง เพราะความเป็นไปของมนุษย์มันเหมือนคลื่นในมหาสมุทร เราแข็งแรงเท่าไร เราก็กอบเข้ารับกระแสคลื่นจะมาสาตบ่าเราเปื่อย จนกระทั่งเห็นกระดูกเราขาวโพลนก็ยังไม่สิ้นกระแสคลื่นในทะเล ดังนั้นการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ก็ต้องช่วยกันหลายทาง ตั้งแต่พระศาสดาและใครต่อใคร ศิลปินก็เป็นเพียงส่วนหนึ่ง

พลังของบทกวีก็เหมือนแสงอาทิตย์ หรือถ้าเปรียบเหมือนเมฆ มนุษย์ก็ต้องได้รับฝน ถ้าเป็นดอกไม้ก็ต้องหอมอบอวล ถ้าเป็นน้ำหวานก็เป็นน้ำหวานจากผึ้งที่มอบความหวานหอมให้ชีวิตผมถึงเป็นกวีรับผิดชอบต่อจากเจ้าฟ้ากุ้ง (เจ้าฟ้าธรรมาธิเบศร์) ผมหายใจเป็นโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน

๓

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๖๖)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้นักจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกีย์ประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญขอความเป็น**“อารยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ซัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้อ่านเรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ต้องการตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”** ก็ยังเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกีย์ธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิง ชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปได้ไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ **ต้องเป็นโลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแวงลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุจจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดังนี้ไม่สมบรูณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตตัง ๒๗๓) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบรูณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้นั้นจะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายกอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมาตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ทีนี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลึกลับมาทีถุฏีว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก” สำเร็จลง ณ ที่นั่นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

ซึ่ง“อธิจิตและอธิปัญญา”ของพุทธนั้นจะเจริญพัฒนา“รูปมาน-อรูปมาน-นิโรธ”ไปด้วยลักษณะของ“วิโมกข์ ๘”อย่างบริบูรณ์ชนิดที่สัมพัลวิโมกข์ ๘ ด้วยกายแล้วสำเร็จอริยาบถอยู่ ทั้งอาสวะก็สิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา(อัญญา วิโมกฺเช กาเยน มุสิตวา วิหริติ ปญญา ย จัสส ทิสฺวา อาสวา ปริกฺขิมา โทหนฺติ)

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๔๐ หรือข้อ ๔๒ เป็นต้นว่า ผู้จะบรรลุสูงสุดขั้นอรหัตต์ได้นั้น จะต้อง“อาสวะของผู้นั้นสิ้นไปแล้ว เพราะเห็น

ด้วยปัญญา” (ปัญญา จัสส ทิสวา อาสวา ปริกขีณา โหนติ)

ความว่า “เห็นด้วยปัญญา” นี้ เป็นตัวที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัด ว่า ผู้จะบรรลุธรรมของพุทธต้องบรรลุด้วย “ปัญญา” ที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง สภาวะธรรมได้จาก “สัมผัส” (ผัสสะ) หรือ “ถูกต้อง” (ผัสสะ) เป็น “ปัญญินทรีย์” ไปจนครบถ้วนในปรมัตถธรรมอย่างสมบูรณ์ ที่สุดถึง “ปัญญาผล”

อันเป็นการเจริญพัฒนาของ “อริปัญญาสิกขา” เมื่อถึงที่สุดคือ “ปัญญาผล” ที่ในพระไตรปิฎกท่านแปลว่า “ปัญญาผล” นั้นเอง นั่นคือ เป็นปัญญาขั้นบรรลุ “ผล”

อริปัญญาสิกขา ซึ่งก็คือ “สัมมาญาณ” ที่พัฒนาขึ้นตามคำสอนของพระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า มี “องค์ธรรม ๖” (พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ มหาจิตตาริสกสูตร) ได้แก่ ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาผล ก็จะเจริญพัฒนาขึ้นไปจากการปฏิบัติ “องค์แห่งมรรค” (มคคังคะ) และพร้อมไปด้วย “โพชฌงค์ ๗” ที่มี “สัมมวิชัยสัมโพชฌงค์” เป็นตัวหลักที่ทำให้เกิด “องค์แห่งปัญญาตรัสรู้” (โพชฌงค์) เพราะมี “สัมมาทิลกฐิ” กำกับไปตลอดองค์แห่งมรรค

เมื่อผู้ปฏิบัติทำให้ “สัมมา” ได้ผลครบครัน ก็จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความจริง” ของจิต-เจตสิก-รูป-นิพพานที่วิวัฒนาการขึ้นเรียกว่า “ัจจญาณ” มาโดยลำดับ ก็จะรู้แจ้งชัดจริงได้จากของจริงที่ได้ ตามมรรคตามผลที่ตนปฏิบัติ ซึ่งก็คือ กิจในอริยสัจ ๔ เรียกว่า “กิจจญาณ” ทั้งที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ทุกขอริยสัจ-สมุทัยอริยสัจ” และรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “นิโรธอริยสัจ” ของเราตั้งมั่นสมบูรณ์แล้วหรือยัง? เท่าที่เราได้ทำ “กิจ” คือ ปฏิบัติให้บรรลุผล

ตั้งแต่เริ่มจับตัว “สมุทัย” ที่จะต้องทำ “ปหาน” ได้ นั่นคือ จับ “ตัวตนของกิเลส” ที่จะทำปหานได้ เรียกโดยศัพท์ทางพุทธว่า “พันสัทธิกายทิลกฐิ” เมื่อรู้แจ้งเห็นจริง “สัทธิกาย” หรือ “ตัวตนของตัวกิเลส” ที่เราจะกำจัดได้อย่างมั่นใจ

จนไม่มีความสงสัย คือ “พันวิจิกิจฉาสังโยชน์” ว่า ใช่แน่...นี้แหละคือ “ตัวเหตุแห่งทุกข์” อย่างนี้ๆ ตัวนี้ๆแหละ ที่จะต้องทำ “ปหาน” หรือจะต้อง “กำจัด”

แล้วก็มีมือปฏิบัติ “ปหาน” ซึ่ง “การละ-การเลิก” ให้ถึง “นิโรธ” นั้นมี ๕ อย่าง (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๕)

(๑) วิกขัมภนปหาน (๒) ตทังคปหาน (๓) สมุจเจทปหาน (๔) ปฏิปัสสัทธิปหาน (๕) นิสสรณปหาน

มีคำอธิบายละเอียดอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๔-๖๖ ซึ่ง (๑) วิกขัมภนปหาน (๒) ตทังคปหาน นั้นยังไม่ชื่อว่า เป็นโลกุตระ

ต้องเข้าเขต (๓) สมุจเจทปหาน จึงจะเป็นโลกุตระ วิกขัมภนปหาน คือ การละนิรวณได้ด้วยการข่มไว้ ซึ่งยังมีการใช้กำลังกดข่ม ยังฝืดฝืน ยังต้องเคร่งคุ่มข่ม ฝืนอยู่ในการปฏิบัติ นี้คือ “ฉาน ๑” มีลักษณะอย่างนี้

วิกขัมภน แปลว่า การข่ม การระงับ การยับยั้ง ตทังคปหาน ภาษาในพระไตรปิฎก มีว่า การละ ทิลกฐิด้วยองค์นั้นๆ ย่อมมีแก่บุคคลผู้เจริญสมาธิอันเป็นไปในส่วนแห่งการชำระกิเลส

ตทังค แปลว่า องค์นั้น, ส่วนนั้น หรือช่วงเวลา, ช่วงคราว, ช่วงขณะ หรือ ตทา ก็แปลว่า ในกาลนั้น

ตทังคปหาน จึงขยายความได้ว่า เป็นการปฏิบัติไปตามลำดับ แบ่งไปที่ละองค์ ที่ละส่วน แต่ละขณะ แต่ละคราว ไม่ใช่ปฏิบัติอย่างรวบ เหมารวมไปหมด ไม่แบ่งสัดส่วน เป็นเบื้องต้น เมืองกลาง เบื้องปลาย

แต่ปฏิบัติอย่างมีการเรียนจาก “ทิลกฐิ” ให้ “สัมมาทิลกฐิ” เป็นสำคัญ ตามลำดับ แล้ว “ละ” ไปตามทิลกฐิ เป็นส่วนๆ เป็นองค์ๆ จึงเกิด “สมาธิ” ที่เป็น “สัมมาสมาธิ” อันสามารถชำระกิเลสได้จริง รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงตัวกิเลสจริง กำจัดถูกตัว สลายกิเลสแท้ไม่ผิดตัว ชนิดที่ “พันวิจิกิจฉา”

ซึ่งตทังคปหาน เป็นการปฏิบัติเข้าสู่วิปัสสนาภูมิ กล่าวคือ เริ่มก้าวเข้าสู่ “ธรรมที่เป็นพุทธ” ที่เป็นผู้รู้ผู้ตื่น ปฏิบัติ (คือปฏิบัติอย่างซาคริยานุโยคะ หรืออย่างผู้มีความตื่น) นั่นคือ ใช้ “ปัญญา” นำ จึงรู้จัก รู้แจ้ง เห็นจริง เป็นลักษณะของทักษิณียบุคคลสาย “ธรรมานุสาารี-ทิลกฐิปัตตะ”

ต่างจากลักษณะของทักษิณียบุคคลสาย “ศรัทธา นุสาารี-ศรัทธาวิมุตติ-กายสักขี” ที่ใช้ “ศรัทธา” นำ ปฏิบัติอย่างไร้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงใน “ปรมัตถธรรม” อันเป็น “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ชัดเจนแจ่มแจ้งด้วย “ปัญญา”

ดังนั้น แม้ผู้ปฏิบัติสาย “ศรัทธา นุสาารี” จะปฏิบัติ ไปจนกระทั่งถึงขั้น “กายสักขี” อาสวะบางอย่างสิ้นไป ก็ยังไม่สัมบูรณ์ ต้องเห็นด้วย “ปัญญา” พระพุทธเจ้าจึงจะนับว่า บรรลุจริงๆ สัมบูรณ์เป็น “อุกโตภาควิมุตติ”

การเห็นด้วย “ปัญญา” นั้น พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

ว่า จะต้อง“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย แล้วสำเร็จ อิริยาบถอยู่ (อัญญา วิโมกข กายเนน พุสิตวา วิหริติ) ทั้งอาสวะ ของผู้นั้นก็สิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา (ปัญญา จัสส ทิสฺวา อาสวา ปริกขิตฺวา โทหนฺติ)

ถ้าไม่เช่นนั้น ยังไม่ดีว่า บรรลุสัมบูรณ์ตาม“ธรรม ที่เป็นพุทธ”ของพระพุทธเจ้าสมณโคดมพระองค์นี้

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๖ มีรายละเอียดอีก ว่า สิ่งทั้งปวงควรละ คือ จักขุ รูป จักขุวิญญาณ จักขุสัมผัส สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรือแม้ทุกขมสุขเวทนา ที่เกิดขึ้นเพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัย ควรละทุกอย่าง

และ หู เสียง ฯลฯ จมูก กลิ่น ฯลฯ ลิ้น รส ฯลฯ กาย โผฏฐัพพะ ฯลฯ ใจ ธรรมารมณ์ ฯลฯ มโนวิญญาณ ฯลฯ มโนสัมผัส ฯลฯ สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรือแม้ อทุกขมสุขเวทนาที่เกิดขึ้นเพราะมโนสัมผัสเป็นปัจจัย ควรละทุกอย่าง

เมื่อพิจารณาเห็นรูปเป็นของไม่เที่ยงเป็นต้น ย่อม ละกิเลสที่ควรละได้

เมื่อพิจารณาเห็นเวทนา ... สัญญา ... สังขาร ... วิญญาณ ... จักขุ ... ชราและมรณะ โดยความเป็น ของไม่เที่ยง เป็นต้น ย่อมละกิเลสที่ควรละได้

เมื่อพิจารณาเห็นนิพพานอันหยั่งลงสู่อมตะ [ด้วยความ เป็นอนัตตา] ด้วยความว่า เป็นที่สุด ย่อมละกิเลส ที่ควรละได้

ธรรมใดๆ เป็นธรรมที่ละได้แล้ว ธรรมนั้นๆเป็น อันสละได้แล้ว ชื่อว่าญาณ

เพราะอรรถว่ารู้ธรรมนั้น ชื่อว่าปัญญา

เพราะอรรถว่า รู้ชัด เพราะเหตุนี้ท่านจึงกล่าว ว่า ปัญญาเครื่องทรงจำธรรมที่ได้สดับมาแล้ว คือ เครื่องรู้ชัดธรรมที่ได้สดับมาแล้วนั้นว่า ธรรมเหล่านั้น ควรละ ชื่อว่า สุตมยปัญญา

นั่นก็คือ จะต้องปฏิบัติโดยมีการรับรู้ความจริง จากความเป็นจริง ที่“สัมผัส”รู้ได้ด้วยทวารทุกทวาร อัน รับรู้อยู่เป็นปัจจุบันนั้นๆ ตามปกติของธรรมดานคน

ผู้ที่ปฏิบัติมี“อธิปัญญาสิกขา”เจริญขึ้นกระทั่ง เป็น“ปัญญา”ขั้น“ญาณ”ก็จะรู้ชัดแจ้งจากการ“สัมผัส” อยู่หลังๆนั้นว่า นี่คือ“วิญญาณ”

เป็นผู้มีตาทิพย์(วิชา)ที่เห็น“วิญญาณ”ในตนจริงๆ

“วิญญาณ”ต่างๆที่เกิดจากการสัมผัสทางทวาร ๕

“จักขุวิญญาณ”เป็นต้น [วิญญาณที่เกิดจากทวาร ๕ ต่างๆ]

ผู้ศึกษาพึงเรียนรู้และปฏิบัติให้เป็นลำดับ จากขั้น ต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “วิญญาณ”ขั้นต้นก็กำจัด“วิญญาณสัตว์”(โอบปาติกะ)ได้จริง

นั่นคือ“วิญญาณ”ของ“สัตว์อบาย”ใน“กามภพ” เป็น ขั้นต้น เมื่อ“ดับ”(นิโรธ)ความเป็น“สัตว์อบายในกามภพ” ได้หมดแล้ว จึงจะไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาณ”ของ “สัตว์โอบปาติกะ”ใน“กามภพ”ที่เหลือ เป็นขั้นต่อไป

ซึ่งจะเรียกว่า ขั้น“อวจร”ของกามภูมิก็ได้ คือ ผ่าน บรรลุความรู้ในขั้น“กามภพ”ได้ขั้นหนึ่งแล้ว หรือจะเรียก ว่า กำลังปฏิบัติกำจัดกิเลสขั้น“รูปาวจร”ในกามภพก็ได้

ต่อเมื่อ“ดับรูป”ใน“รูปาวจรภูมิ”ของ“กามภพ”ได้ สิ้นไปอีก จึงจะเข้าไป “ดับกิเลสขั้นปลาย”ของ“กามภพ” ซึ่งเรียกด้วยพยัญชนะก็คือ“อรูปราวจรภูมิ”ของ“กามภพ”

เมื่อดับสิ้น“อนุสัย”ของ“กามภพ”ได้ ท่านผู้นี้จึงจะ เป็นผู้หมดสิ้น“อนุสัย”ของ“กามภพ”เป็น“อนาคามีชน”

จาก“อนาคามีชน”กิเลสก็เหลือแต่เพียง“อัตตา” ของสังโยชน์ขั้นปลายเท่านั้น(สิ้นโอฬาริกอัตตา,อนุสัยขั้นต้น)

“อนาคามีชน”ซึ่งมีผลแห่ง“ภูมิอารยะ”ตั้งแต่ขั้น ต้นไปแล้ว ถึงขั้น“ดับอนุสัย”ขั้นต้นแห่ง“ภพภูมิ”ของตน ได้ หน้าที่ของท่านที่จะ“ดับกิเลส”ไปตามขั้นตอนต่อไป นั้นท่านมีความรอบรู้ต้น-กลาง-ปลายของขั้นต้นบริบูรณ์ แล้ว ท่านมี“ปัจเจกตั้ง”แล้ว การจะทำต่อไปก็ไม่ใช่เรื่อง “หลงทาง”ในอารยบุคคลขั้นนี้ ตอนนี่จึงขอผ่านไป

นี่คือการ“ดับวิญญาณ”ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่มีขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย และ“ดับด้วยการมี ศัสสะเป็นปัจจัย” ทั้งในขั้น“อบายภูมิ-กามภูมิ-รูปภูมิ -อรูปรภูมิ”ทุกขั้นตอน

ซึ่งไม่ได้ทั้ง“ศัสสะ”หรือ“การสัมผัส”ไปจากวิธี ปฏิบัติธรรมเลย จนกระทั่งบรรลุสุดยอดเป็น“อรหันต์”

“วิญญาณ”ตามที่กำลังพูดถึงนี้ เกิดจาก“สัมผัส” ที่มีทวาร ๕ กับเหตุปัจจัยภายนอก ทำงานร่วมกันแล้ว เกิดเป็น“วิญญาณ”อยู่ในใจ

● ต่อจากฉบับที่ ๒๖๖

ความจริง ความดี และความงาม เป็นอุดมการณ์ซึ่งได้ส่องนำทางแก่ฉัน
และปลุกความกล้าหาญขึ้นมาใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า ...ไอน์สไตน์
เจ้าจะต้องยืนหยัดต่อสู้กับโลกทั้งโลก
แม้ว่าเจ้าจะต้องยืนหยัดอยู่โดยเดียวตายก็ตาม ...คานธี
อาตมาไม่ถอยหลังแม้แต่ก้าวเดียว ไม่ลงใต้ดินแม้ครึ่งเมล็ดงา
อาตมาทำงานทุกอย่างเปิดเผย และเรายังเป็นไปได้อยู่ ...สมณะโพธิรักษ์

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๑๑

ว่าด้วยความร่ำรวย...ไอน์สไตน์

(Of Wealth)

ข้าพเจ้าเชื่อมั่นแน่วแน่ว่า ไม่มีความร่ำรวยใดๆ ในโลกสามารถช่วยมนุษยชาติให้เจริญก้าวหน้าไปได้ แม้ว่าความร่ำรวยนั้นอยู่ในมือของทำงานด้วยความเสียสละที่สุดต่ออุดมการณ์นี้

ตัวอย่างของบุคคลผู้ยิ่งใหญ่และ “บริสุทธิ์” เป็นสิ่งเดียวที่สามารถสร้างความคิดดี และการกระทำอันสูงส่งได้ เงินทำได้แต่เพียงเรียกร้องให้เกิดความเห็นแก่ตัวและยั่วยุให้ผู้ครอบครองใช้มันในทางผิด ๆ โดยมีอาจยับยั้งชั่งใจได้

จะมีใครสักคนไหมที่สามารถนึกเห็นภาพโมเสส (ผู้นำชาวอิสราเอลให้หลุดพ้นจากความเป็นทาส) พระเยซู หรือคานธี เตรียมการต่อสู้ด้วยถุงเงินของคานีเกกิ (money-bags of Carnegie)?

ไอน์สไตน์ไม่เห็นแก่เงิน อย่างเช่นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕ สถาบันการศึกษาก้าวหน้าได้เสนอจ่ายเงินหนึ่งหมื่นห้าพันดอลลาร์ต่อปีให้เขา แต่ไอน์สไตน์ขอรับเพียงสามพันดอลลาร์ต่อปี ไอน์สไตน์ใช้จ่าย

น้อยและเป็นไปอย่างประหยัด คุ่มค่าเงินที่จ่ายเสมอ ในขณะที่ไอน์สไตน์ต้องการคลิปปหนีบกระดาษและเห็นมีแต่อันงอ ๆ เขาพยายามซ่อมคลิปปหนีบกระดาษที่งอๆให้มีสภาพใช้การได้แม้พบคลิปปที่ดีแล้วก็ตาม ซึ่งไอน์สไตน์กล่าวว่า “**เป็นเพราะถ้าข้าพเจ้าตั้งใจทำอะไรแล้ว ก็จะต้องทำให้บรรลุถึงเป้าหมาย มันยากที่จะเปลี่ยนความตั้งใจได้**

ความยากจนโดยความสมัครใจ...คานธี

ข้าพเจ้าพูดกับตนเองต่อไปว่า การเป็นเจ้าของน่าจะเป็น “อาชญากรรม” หรือเป็นความผิดอย่างหนึ่งเราควรมีเฉพาะสิ่งที่คนอื่นเขามีได้ แต่เราทุกคนทราบดีว่า นี่เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ดังนั้น สิ่งที่ทุกคนจะมีได้ก็คือ ความไม่มีหรือการไม่เป็นเจ้าของสิ่งใดเลย กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ยอมตนเป็นคนไม่มี ไม่เป็นเจ้าของ

เมื่อมีความเชื่อมั่นเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงคิดว่าแม้ร่างกายของเรา เราก็ควรจะมอบให้แด่พระเจ้าเป็นเจ้าของ นั่นก็คือ เราควรมจะใช้ร่างกายนี้มิใช่เพื่อความสนุกสนานหรือนเพ้อสนองตัณหา หากควรจะใช้มันเพื่อบริการผู้อื่นตลอดเวลาที่เรายังมีชีวิตอยู่

เมื่อร่างกายของเรา เรายังมอบให้แต่พระผู้เป็นเจ้าของได้เช่นนี้แล้ว สำมะหาอะไรกับเสื้อผ้าและสิ่งของอื่น ๆ เราจะมอบให้แต่พระผู้เป็นเจ้าของได้เล่า?

ผู้ที่สามารถทำตนเป็น “คนยากจนด้วยใจสมัครเอง” ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ (ที่จะให้มากถึงขั้นสมบูรณ์นั้นเป็นไปไม่ได้ อย่างดีที่สุดก็มากเท่าที่มนุษย์จะพึงกระทำได้นั้น) หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้ที่ปฏิบัติตนจนบรรลุอุดมการณ์ดังกล่าว ย่อมเป็นสักขีพยานได้ว่า

“เมื่อใดที่เราทำตนให้เป็นคนไม่มีอะไรได้เลย เมื่อนั้นเราจะเป็นคนที่ย่อมรวยที่สุดในโลก”

ยอมมา “จน” เป็นความเป็นความประเสริฐ...
สมณะโพธิรักษ์

คนเรารู้จักยอมมา “จน” เป็นความประเสริฐกว่า
ไป “ร่ำรวย”

เรา “จน” เพราะเราไม่ชอบหวงเก็บเอามากองไว้
ที่เรา ไม่ใช่เพราะเราขี้เกียจ

ระบบ “สาธารณโภคี” ไม่จำเป็นต้องมีข้าวของ...
เก็บกักเอาไว้เป็นส่วนส่วนตัว

ข้าวของกองไว้ส่วนกลาง แม้ทรัพย์ส่วนกลางก็
พยายามสะพัดให้คนอื่นมาก ๆ ด้วย

ยิ่งเราให้ส่วนกลางได้หมด จนหมดตัว เป็นความ

ประเสริฐนะ จนเพราะไม่เอา!

แต่ “ขยันหมั่นเพียร - ขมิขมัน - ขวนขวาย - สร้าง
สรร” เสร็จแล้วก็ให้คนอื่นไป

สุดยอดแห่งความดีไหม? สร้างแล้วก็ให้ คนอื่นก็
ได้รับชั่วตรงไหน ไม่จริงตรงไหน ถูกต้องไหม ผิด
ไหมก็รู้แล้วใช่ไหม แล้ว “ยอมจน” หรือยัง เป็นคน
ไม่มีอะไรของเราเลย.....คนรวยมาก ๆ ก็คือ “ต้อง

เอาไว้ที่ตัวมาก ๆ หอบไว้ โอบไว้ ไม่ให้ใครเลย”
บางครั้งก็ต้อง “ทุจริต” เพื่อให้รวยมากขึ้น ๆ จน
กระทั่งกินใช้ทั้งชาติก็ไม่หมด ก็ยังไม่หยุดรวย ยิ่ง
ขึ้นโลก ตะกळेไม่เสร็จ ซึ่งสมบัติในประเทศก็มีเท่าที่

มี เมื่อเอามาไว้ที่ตัวมาก ๆ คนอื่นก็ต้องขาดแคลน
คน ๖๐ กว่าล้านคน ก็ต้องแย่งกัน แล้วเราจะดี
อยู่ได้อย่างไร ?

เห็นไหมว่า “แนวคิดที่จะร่ำรวย-เอาเปรียบ-
กอบโกย-เป็นแนวคิดที่เลวจริง ๆ”

ใครคิดอย่างนี้ มีแนวคิดที่จะรวย ๆ ก็ยัง “เลว”
อยู่ทุกคน

ทุกวันนี้ “ทุนนิยม” โหดร้ายจัดจ้านมาก!

เชื่อไหมว่า “คนเราอยู่รวมกันเป็นหมู่-เป็นกลุ่ม มี
วัฒนธรรม-มีระบบอย่างที่อาดมาพา “จน” ไม่มีเงินทอง
แต่เป็นคนดี-ขยันหมั่นเพียร-มีสมรรถนะสร้างสรร...ได้
มากกว่าที่ตนกินใช้ อย่างนี้ “อยู่รอดได้” ในสังคม

ชีวิตต้องสู้ของ...ไอน์สไตน์

ความจริง ความดี และความงาม

เป็นอุดมการณ์ซึ่งได้ส่องนำทางแก่ฉัน และปลุกความกล้าหาญขึ้นมาใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า เพื่อให้เผชิญชีวิตอย่างเป็นสุข ชีวิตฉันคงจะว่างเปล่าหากปราศจากความรู้สึกที่ว่า กลุ่มคนที่คิดเหมือนฉันยังมีอยู่ หรือปราศจากความยึดมั่นในเป้าหมาย และปราศจากการยึดมั่นว่า การค้นคว้าที่ยังไม่อาจบรรลุได้มีอยู่เสมอในสาขาศิลปะ และการวิจัยทางวิทยาศาสตร์

เป้าหมายเบื้องต้นในความพยายามของมนุษย์ เช่น ทรัพย์สินสมบัติ ความสำเร็จภายนอก หรือ ความหรูหราฟุ่มเฟือยนั้น

เป็นเรื่องน่าเหยียดหยามอย่างยิ่งสำหรับฉัน

จดหมายถึงเพื่อน...

ฉันรู้ว่า เมื่อออกจากความสำคัญของตัวตนได้ เราจะสามารถสร้างผลงานที่ยิ่งใหญ่ เพื่อประโยชน์สุขแด่มวลมนุษยชาติได้ น้อยคนนักที่จะเห็นด้วยตาและรับรู้ด้วยใจ (การออกจากความสำคัญของตัวตนได้)

แต่ไม่นานนักสภาพภายในตัวเขาจะเลือกได้เองว่า เขาจะฟื้นความจากความสับสนโกลาหลเพราะอุดมการณ์มาฆา (เช่นลัทธิคัลลิ่งชาติ) หรือจะกลับมาเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

อุตสาหกรรมการผลิตอาวุธคือสิ่งชั่วร้ายที่สุดประการหนึ่งที่เกิดขึ้นในหมู่มนุษย์ มันคือเชื้อร้ายที่ซ่อนอยู่ภายใต้ความรักชาติซึ่งระบอบไปทั่ว เมื่อปีที่แล้วฉันถามทูตอเมริกันคนหนึ่งว่า ทำไมไม่ยกเลิกการค้ากับญี่ปุ่นเพื่อบีบไม่ให้สร้างกองกำลัง ก็ได้รับคำตอบว่า ผลประโยชน์ของประเทศเราน่าค่ามากกว่า แล้วเราจะช่วยคนที่มีความคิดเช่นนั้นได้อย่างไร

เธอเป็นคนที่เชื่อว่าถ้อยคำของฉันอาจเปลี่ยนโลกได้บ้าง ? ที่จริงนั่นก็เป็นเพียงมายาเช่นกัน ผู้คนจะยกย่องฉันตราบที่ฉันไม่ไปขวางทางเขา แต่ถ้าฉันไปทำในสิ่งที่เขาไม่พอใจ เขาก็จะบิดเบือนกล่าวร้ายป้ายสี เพียงเพื่อรักษาประโยชน์ของเขา และผู้ชมทั้งหลายก็ไม่ใส่ใจ - คนชั่วฉลาด!

เธอเคยทดลองความกล้าหาญของเพื่อนร่วมชาติบ้างไหม? คำกล่าวที่ยอมรับกันอย่างเงียบ ๆ ก็คือ “อย่าไปยุ่งกับมัน และอย่าพูดถึงมันดีกว่า” ท่านจงมั่นใจได้ว่า ฉันจะทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ ตามแนวทางที่ท่านกล่าวมา แต่อาจไม่ประสบความสำเร็จได้ตรงตามที่ท่านคาดหวังไว้

ความรู้สึกอันแรงกล้าในเรื่องความยุติธรรม และความรับผิดชอบต่อสังคมของฉัน มักจะขัดแย้งกับการกระทำที่เป็นอิสระเสรีตามวิถีทางของตนเอง ฉันไม่เคยยึดติดกับประเทศใดประเทศหนึ่ง หรือบ้าน เพื่อนฝูงรอบข้าง หรือแม้แต่ครอบครัวในปัจจุบัน ทั้ง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับสิ่งเหล่านี้ (สัมพันธ์แต่ไม่ผูกพัน)

ชีวิตต้องสู้ของ...คานธี

ข้าพเจ้าน่าจะขาดความเป็นมนุษย์ หาก
ทั้ง ๆ ที่มองเห็นความทุกข์ยากนานัปการที่มีให้เห็น
ในบ้านเมืองของเรา อันเป็นสิ่งที่สามารถแก้ไขได้
แต่ข้าพเจ้าก็หาได้มีจิตใจสมเพชเวทนา และเข้า
ช่วยบำบัดความทุกข์ยากของเพื่อนบ้านผู้ยากไร้
จำนวนล้าน ๆ คนเหล่านั้นไม่

ถึงแม้ใครจะว่าอะไร และถึงแม้จะต้องเสีย
มิตรภาพ และความรักนับถือของเพื่อนชาว
ตะวันตกหลายคนก็ตาม ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถจะ
ปกปิดเสียงจากภายในตัวของข้าพเจ้าไว้ได้ ท่าน
จะเรียกเสียงจากภายในนี้ว่าเป็นมโนธรรม
ธรรมชาติ นิสสัย สันดาน หรืออะไรอื่นของข้าพเจ้า
ก็แล้วแต่ท่านจะเลือกเรียกเอาเถิด

มีบางสิ่งบางอย่างจากภายในบังคับให้
ข้าพเจ้าต้องตะโกนบอกความปวดร้าวออกมา
ข้าพเจ้ารู้ดีว่าบางสิ่งบางอย่างนี้เป็นอะไร บางสิ่ง
บางอย่างนี้ไม่เคยลงข้าพเจ้า และบัดนี้บางสิ่ง
บางอย่างนี้ได้บอกข้าพเจ้าว่า

“เจ้าจะต้องยืนหยัดต่อสู้กับโลกทั้งโลก แม้
ว่าเจ้าจะต้องยืนหยัดอยู่โดยเดียวดายก็ตาม
เจ้าจะต้องจับดูใบหน้าของโลก แม้ว่าโลกจะ
มองเจ้าด้วยสายตาอันแดงก่ำไปด้วยเลือดก็ตาม

เจ้าจะต้องไม่กลัว จงเชื่อมั่นในสิ่งน้อย
กระจิดริดในดวงใจของเจ้าที่พูดกับเจ้าว่า จง
สละเพื่อนฝูง ลูกเมีย และทุกสิ่งทุกอย่าง และ
จงยืนหยัดอยู่กับสิ่งที่เจ้าได้ต่อสู้มา และที่เจ้า
ได้ยอมอุทิศชีวิตให้แล้ว”

ชีวิตต้องสู้ของ...สมณะโพธิรักษ์

อาตมาจะทำงานศาสนาไปเท่าที่... มีฤทธิ์ มีแรง
ไม่ย่อหย่อน-ไม่ท้อแท้ แม้จะเจออุปสรรคมากมาย
และเป็นงานหนักหนาสาหัสกว่าการหาเงิน หา
ชื่อเสียงใส่ตนแบบโลกีย์ ๆ หลายเท่า อาตมาก็ดูใจ
ตนเองตลอดว่า “ตลอดชีวิตนี้จะท้อแท้ไหม? ที่ทำ
งานไม่ได้เงิน-ไม่ได้ยศ-ไม่ได้สรรเสริญ” ข้ามีหน้า
ได้แต่คนว่าร้าย นินทาอย่างที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้
ซึ่งต่างจากเมื่อครั้งเป็น “นายรัก รักพงษ์” คนละ
ชั่วเลยนะ เป็นนายรักมีคนนิยม-เป็นดารา-หาเงิน
ได้มาก เป็นนักแต่งเพลง-มีคนชมชื่น เป็นนัก
ประพันธ์-นามปากกามากมาย เป็นนักแสดง
หรรษาฟูฟัวในวงการธุรกิจบันเทิง เสนอหน้าตา
ในสื่อออกจอตไรทัศน์ ประชาชนทั้งเด็ก-ทั้งหนุ่ม
สาว-ทั้งคนแก่เฒ่า... รู้จักกันทั่วบ้านทั่วเมือง คน
ไม่ซัง-ไม่ด่า คนชมชอบมากมายตามประสาโลกีย์

ได้มีชีวิตอยู่ที่ ๒ โลก อาตมาก็อ่านใจตัวเองมา
ตลอดว่า “มันต่างกันจริง ๆ ทั้งการทำงาน ทั้ง
ทิศทางการดำเนินชีวิต ทั้งการอดทนต่อสู้” แม้
การแข่งขันทาง “โลกีย์” จะต้องต่อสู้อย่างหนักหนา
กว่าจะล้มตาอำปากอยู่อย่างมีหน้ามีตาทางโลกีย์ ที่
ต้องแย่งชิง ล่าลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข

แต่ทาง “โลกุตระ” นี้ ต้องพาคนมาสละลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข มันยากยิ่งกว่าหลายเท่านี้ ทั้งการทำงาน ทั้งทิศทางการดำเนินชีวิต ทั้งการอดทนต่อผู้

แต่ใจที่สูงส่งนั้น สุขสงบอย่างเทียบกันไม่ได้

แม้ต้องสู้หนักหนาสาหัสมาตลอด ตั้งแต่อาตมาออกมาทำงานด้านศาสนา แต่อาตมาก็แน่ใจว่า **“อาตมาไม่ท้อแท้!”** เมื่อย-เหนื่อย-ลำบาก มีแค้น แต่ไม่ได้หนักใจ

อาตมามั่นใจว่า “อาตมายังมีปัญญา-มีความสามารถพอที่จะฝ่าฟันอุปสรรคปัญหาหนานานา แม้จะหนักหนาถึงขั้นแพ้! แต่ก็ยังไม่เคยมี... ที่สู้ไม่ได้นะ!” อาตมายังพัฒนาเจริญก้าวหน้าอยู่เสมอ ๆ ยังสู้ได้อยู่!

แม้คนเห็นว่า “อาตมาสู้ไม่ได้! อาตมาก็ไม่มีมานะอะไร แพ้ก็คือแพ้ ก็ยอมแพ้ตามเกม แม้จะแพ้ทั้งๆที่เราไม่ผิดก็ตาม เพราะนั่นเป็นการชนะลักษณะหนึ่ง”

แล้วก็พยายามใช้สติปัญญาพิจารณาว่า “เมื่อเราแพ้แล้ว เราจะอยู่อย่างไร ในลักษณะใด ที่จะนำพาศาสนาไปได้อย่างดี” อาตมาก็รู้เหมือนกันในอนาคต

แต่คิดว่า “ถึงอย่างไรอาตมาก็ไม่ท้อแท้ เพราะ...อาตมาเคยแพ้มามากแล้ว **แพ้ก็แพ้ชะตากรรมดวงใจทรงความมั่นคง”**

ก็แพ้ไปตามชะตา หรือชาตะ คือ “ตัวเกิด” ที่ยังไม่สมบูรณ์

แล้วอาตมาก็พัฒนาตัวเองไปด้วยเหตุปัจจัยรูปข้าง-นามข้าง ไม่มีท้อแท้

ไม่ใช่เกิดอุปสรรคอะไรนิดหน่อยก็กลัว! ไม่สู้ผัสสะโลกีย์ กลายเป็นคนหลบ-เสียด-หลีกเลี่ยง-หนี-ท้อแท้-ไม่สู้ “จิตใจ” อย่างนี้ไม่มีทาง “บรรลุธรรม” ได้ง่าย

“ความซื่อกลับ” ไม่ใช่ลักษณะของ “พุทธ” !

“พุทธ” สุภาพ-องอาจ-แก่กล้า-แข็งแรง แต่ไม่หิวหรือหว่า-หาม-ก้าวร้าวนะ

อาตมาแน่ใจว่า “อาตมาสุภาพ” “สุภาพ” ไม่ได้หมายความว่า อ่อนแอ”

บอกใจอาตมาได้เลยว่า “อาตมาไม่ถอยหลัง แม้แต่ก้าวเดียว ไม่ลงใต้ดินแม้ครึ่งเมล็ดงาอาตมาทำงานทุกอย่างเปิดเผย และเรายังเป็นไปได้อยู่

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

แบ่งปัน สรรสาระ

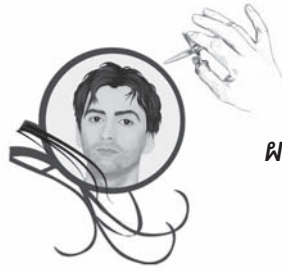
หน่อไม้ยักษ์เมืองน่าน

เนื้อเนียนละเอียด สีขาวนวล ไม่มีเส้น หวานกรอบ กินเล่นเหมือนผลไม้ได้ กลิ่นหอมคล้ายกลิ่นมะพร้าว น้ำหอมหรือใบเตย

พิสูจน์ได้ที่สวนเกษตรน่าน

● ขอบพระคุณ FW jub@earthlink.net

- กาลเวลาผ่านไป
สายธารไหลไม่หวนกลับ
ผมหงอกเยือนเดือนลำทับ
บุญกำชับบรรพชา

ผมหงอกเส้นเดียว

(มฆเทวชาดก)

พระศาสดาประทับ ณ พระเชตวันมหาวิหาร ได้เสด็จไปยังโรง
ธรรมสภา แล้วตรัสถามภิกษุทั้งหลาย
“บัดนี้พวกเธอกำลังสนทนากันด้วยเรื่องอะไรหรือ”
เหล่าภิกษุพากันกราบทูลให้ทรงทราบ

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ทั้งหลาย
พรรณนากันถึงการเสด็จออกบรรพชาของ
พระองค์อยู่”

พระศาสดาทรงทราบสาเหตุแล้ว จึงตรัสว่า

**“ตถาคตออกเนกขัมมะ (ออกบวชเว้นจาก
กาม) ในชาตินี้เท่านั้นก็หาไม่ แม้ในกาลก่อนก็
เคยออกบวชมาแล้ว”**

ภิกษุทั้งหลายต่างก็สนใจนัก จึงอาราธนา
(นิมนต์) พระผู้มีพระภาคเจ้าให้ทรงแสดงเรื่องนั้น

ใน

อดีตกาล ณ กรุงมิถิลาแห่งวิเทหรัฐ มี
พระราชอาชฎิยวงศ์พระนามว่า **มมเทวะ** เป็น
พระมหารัชมหาราชผู้ดำรงอยู่ในธรรม ทรงดูแล
ประชาชนให้เป็นอยู่อย่างสงบสุขร่มเย็น นับวัน
เวลายาวนานเลยทีเดียวน

วันหนึ่ง...พระเจ้ามมเทวะได้ตรัสสั่งกับ**ช่าง
กลบของพระองค์**

“ดูก่อนช่างกลบผู้เป็นสหายของเราเราเองอยู่
ในวัยหนุ่มแข็งแรง ปกครองบ้านเมืองให้สงบสุข
ด้วยความยินดีและเพลิดเพลิน แต่หากวันใดท่าน
เห็นผมหงอกเกิดขึ้นบนศีรษะของเราแล้ว วัน
นั้นท่านจงรีบบอกแก่เราให้รู้ทันที”

ช่างกลบก็จดจำในพระราชดำรัสนั้นไว้ จน
กระทั่งเนิ่นนาน...ผ่านเวลาเรื่อยไป

วันหนึ่ง ช่างกลบก็เห็นพระเกศาหงอกเส้น
หนึ่งของพระเจ้ามมเทวะปรากฏขึ้น จึงกราบทูล
แก่พระองค์

“ข้าแต่สมมุติเทพ บัดนี้กาลเวลาที่พระองค์
เคยตรัสไว้ ได้มาถึงแก่พระองค์แล้ว มี**พระเกศา
หงอกเส้นหนึ่งเกิดขึ้นท่ามกลางพระเกศาดำ
ทั้งหลายของพระองค์** พระเจ้าข้า”

พระราชอาชฎิยวงศ์เช่นนั้นก็ทรงถอนพระทัยยาว
พร้อมกับยกพระหัตถ์ขึ้นแล้วแบออก ตรัสว่า

“ถ้าอย่างนั้น ท่านจงถอนผมหงอกเส้นนั้น
ออกมา เอมาวางไว้ที่ฝ่ามือของเราเถิด”

ช่างกลบจึงใช้แหนบทองคำถอนพระเกศา

หงอกนั้น เอมาวางไว้บนฝ่าพระหัตถ์ของพระราชอาชฎิยวงศ์ ทรงพิจารณาดู แล้วปลงด้วยความ
สลดสังเวชว่า

**“พญามัจจุราชเยื้องกายเข้ามายืนอยู่ใกล้เรา
แล้วหนอ ประคองว่าเราเข้าไปยืนอยู่ในศาลาที่มี
ไฟติดลุกโพลงอยู่ ฉะนั้น ผมหงอกเป็นเสมือนเทวทูต
ของความตาย ที่มาเตือนเราว่า ท่านจะต้องตายใน
วันนี้แน่ จะต้องตายในวันนี้**

**ดูก่อนมมเทวะผู้เฒ่าเฒ่า เจ้าผ่านวันเวลามา
ยาวนาน ยังไม่อาจจะกิเลสทิ้งปวงได้ บัดนี้ผม
หงอกเกิดขึ้นแล้ว วันเวลาของเจ้าช่างเหลือ
น้อยนักสิ้นนัก”**

เมื่อพระราชอาชฎิยวงศ์ตรัสธรรมด้วยผมหงอกที่
ปรากฏแล้ว ก็กังวลในความแก่และความตาย
ความเร่าร้อนภายในจึงเกิดขึ้นพระเสโท (เหงื่อ)
ซึมไหลออกมาทั่วพระวรกาย ทำให้ผ้าสาฎก (ผ้านุ่ง
ห่ม) เปียกชุ่มโชกไปหมดในที่สุดทรงตัดสินใจว่า
“เราควรออกบวชในวันนี้แหละ”

แล้วรับสั่งในทันที พระราชทานทรัพย์และบ้าน
เรือนชั้นดีแก่ช่างกลบนั้น จากนั้นทรงเรียกหา
พระโอรสองค์ใหญ่ให้มาเข้าเฝ้า แล้วตรัสว่า

“ลูกเอ๋ย บัดนี้ผมหงอกปรากฏบนศีรษะของ
พ่อแล้ว พ่อเริ่มย่างเข้าสู่วัยชรา กามของมนุษย์
พ่อได้บริโภคนแล้ว ต่อแต่นี้ไปพ่อจะแสวงหากาม
อันเป็นทิพย์ (สิ่งดีพิเศษเหนือธรรมดา) ถึงเวลา
ออกบวชของพ่อแล้ว เจ้าจงครองราชสมบัติสืบ
ต่อไปเถิด”

ได้ตรัสยกราชสมบัติแก่พระโอรสแล้ว จาก
นั้นก็ทรงตอบคำถามแก่เหล่าอำมาตย์ที่มาเข้าเฝ้า
ซึ่งทูลถามกับพระราชอาชฎิยวงศ์

“ข้าแต่สมมุติเทพ อะไรเล่าเป็นเหตุแห่งการ
ทรงผนวชของพระองค์”

พระเจ้ามมเทวะยังคงทรงตอบยืนยันว่า

**“ผมหงอกแม้เส้นเดียวบนศีรษะของเรานี้ ได้
แสดงถึงวันและวัยหนุ่มของเราจากไปแล้ว ก้าว
เข้าสู่ความแก่ชรา เดินเข้าใกล้ความตาย เทวทูต
ปรากฏตัวให้เห็นแล้ว เราจะเน้นช้อยู่ได้อย่างไร**

กาลเวลาบัดนี้เป็นสมัยแห่งการบรรพชาของเรา”

เมื่อพระเจ้ามณฑะทรงสละราชสมบัติแล้วได้ออกบวชเป็นฤๅษีในวันนั้นเอง ณ พระราชอุทยานชื่อ **มฆัมพวัน** บำเพ็ญสมณธรรม เจริญพรหมวิหาร ๔ (เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา) ดำรงอยู่ในฌาน (การเพิกเลสะจนจิตสงบ) อันไม่เสื่อม มีพรหมโลกเป็นที่ไป ในเบื้องหน้าตราบรมณภาพ

ครั้นได้มาเกิดใหม่เป็นมนุษย์โดยจตุตจากพรหมโลกนั้น ได้มาเป็น **พระราชา** พระนามว่า **เนมิ** ครองราชย์ในกรุงมิลลานั้นอีก ได้สืบต่อวงศ์ของพระองค์ที่เสื่อมโทรมลง โดยทรงผนวชในมฆัมพวันนั้นนั่นแหละ ได้เจริญพรหมวิหารจนไปเกิดในพรหมโลกอีกเช่นเดิม

พระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้จบแล้ว ตรัสว่า “ช่างกลับกในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระอานนท์ใน

บัดนี้ พระโอรสได้มาเป็นพระราหุลในบัดนี้ ส่วนพระเจ้ามณฑะได้มาเป็นเรตถาคตนี้แหละ”

แล้วทรงประกาศอารยสัจ ๔ แก่ภิกษุทั้งหลาย ในเวลาที่จบพระธรรมเทศนานั้นเอง ภิกษุบางพวกก็ได้สำเร็จเป็น **พระโสดาบัน** บางพวกก็ได้เป็น **พระสกทาคามี** บางพวกได้เป็น **พระอนาคามี** แล้ว **๒**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ ๙๐๖๖-๙๐๖๗ เล่ม ๕๕ หน้า ๒๑๙)

พระพุทธรองค์ตรีส

- เวลาเยี่ยมชมแล้วไป

ราตรีเยี่ยมชมผ่านไป

ชั้นแห่งวัยย่อมละลำดับไป

บุคคลพิจารณาเห็นภัยในความตายนี้

พึงมุ่งต่อสันติ

ละเครื่องล่อใจให้ติดอยู่ในโลกไปเสีย

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๕ “นันทสูตรที่ ๓” ข้อ ๓๐๐)

สวนกล้วยน้ำว้า
มูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง
ขอแสดงความยินดีในวาระครบรอบ ๑๘ ปี “เราคิดอะไร”

สวนกล้วยน้ำว้า
มูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง
ผู้สนใจเข้าร่วมการอบรม ติดต่อ
0-1853-5000, 0-1383-2528,
0-2681-6068, FAX.0-2466-6229

สวนกล้วยน้ำว้า
มูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง
รวมบ้านหัวเขาทุบ
(อยู่จุดถนน)

สวนกล้วยน้ำว้า
มูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง
รวมบ้านหัวเขาทุบ
(อยู่จุดถนน)

สวนกล้วยน้ำว้า
มูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง
รวมบ้านหัวเขาทุบ
(อยู่จุดถนน)

● นายธิง วินเทอร์

เรื่องใหญ่ ๆ ขนาดนี้ท่านยังโกหก
แล้วเรื่องอื่น ๆ ที่เรายังไม่รู้อีกมากมาย
จะเป็นโกหกสีขาวอีกมากน้อยแค่ไหน?

มุสาวาทา...เวอร์มณี

เมื่อรองนายกรัฐมนตรี บิดเบือนตัวเลขความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ
และผู้รู้จับ “โกหก” ได้
สิ่งที่ท่านรองนายกฯ ให้เหตุผลก็คือไม่อยากจะประชาชนตกใจ-เสียขวัญ
เรื่องของการบิดเบือนข้อเท็จจริง รัฐบาลชุดนี้มีมากมาย จับได้ก็มักจะมีข้อ
แก้ตัวเสมอ

จนกล้าใช้คำว่า “โกหกสีขาว”

เรื่องใหญ่ ๆ ขนาดนี้ท่านยังโกหก แล้วเรื่องอื่น ๆ ที่เรายังไม่รู้อีกมากมาย
จะเป็นโกหกสีขาวอีกมากน้อยแค่ไหน?

เมื่อคนเรากล้าโกหกคำโต ก็ยิ่งหวังสถานการณ์บ้านเมืองเวลานี้ว่า
ท่านกำลังหลอกพวกเราอีกกี่เรื่อง

คนตัวโตเขาโกหกกัน คนตัวเล็กเขาจะทำหรือไม่?

คำตอบก็คงรู้ ๆ อยู่

คิดแล้วก็หนาว...ว!

๗

เอาหมด!

ลักษณะการบริหารผลประโยชน์รูปแบบนี้คือ
“กินรวบ” กินคนเดียว
บางครั้งก็ค่อยเป็นค่อยไป บางทีก็จัดการรวบรัด
แต่สรุปก็คือมีเป้าหมาย “เอาหมด”

๘ ยุทธวิธีแห่งการบริหารบ้านเมือง ยุคประชาธิปไตยเบ่งบา...นนน!

บ้านเมืองแดนสยาม เปลี่ยนผ่านผู้บริหาร
หลายเผ่าพันธุ์

เป็นพระก็มี เป็นผีก็มาก แต่จะไม่โทษใคร
เพราะตถตา...เป็นอย่างนั้นเอง

คนไทยทำชว้กับประเทศอื่น ๆ ก็มีใช้น้อย
อดีตของเรา มือเปื้อนเลือด ก็เคยทำลาว-
เขมร-พม่า-เวียดนาม ประวัติศาสตร์ของเขาก็
จารึกไว้ด้วยน้ำตาว่าพี่ไทยใจร้าย...ใจร้าย!

เชือกฏแห่งกรรม จิตใจก็พอผ่อนคลาย
หากเก่งเลขคณิต คิดหัวไว รู้จัก ค.ร.น.และ
ท.ร.ม. (คูณร่วมน้อย-หารร่วมมาก) เราก็สามารถ
วิเคราะห์ปัญหาประเทศได้ทะลุปรุโปร่ง

มองระบบก็เป็น มองปัจเจกก็ได้
เหมือนอย่างอาจารย์ ส.ศิวัรักษ์ อาจารย์
ยุค ศรีอารยะ หรือ พระไพศาลแห่งวัดป่าสุคโต
“ยุคพม่าครองเมือง” มิใช่มีแค่ ๒ ครั้ง แต่
มากกว่านั้น เพียงพม่าในที่นี้มิใช่คนพม่าแต่เป็น
คนไทยที่เกิดในไทย!

เมื่อเสียเมืองย่อมเผาเมืองย่อมจุดคร่า
ย่อมลอกทอง ปล้นทรัพย์สินให้หมดสิ้น!

๔ ปีที่พรรคประชาธิปัตย์ครองเมืองจึง
มิใช่ฝ่ายตรงข้ามพรรคเพื่อไทย

แต่เป็นแม่บุญธรรม เลี้ยงดูฟูมฟักให้เติบโต

แข็งแรง...จนเบ้อเร่อเลย!

ไหน ๆ ก็ไหนๆ “รู้ทันทักษิณ” เขาก็รู้กันทั่ว
มารู้ทัน “รัฐบาลยุคยิ่งลักษณ์” ก็เท่ากับเพิ่มสถิติ
ปัญญาประจำตัว

ภายใต้ ๑ ยุทธศาสตร์ ๘ ยุทธวิธีก็เป็น
เรื่องที่เราจะได้ตั้งหลัก

รู้เขา-รู้เรา รอบ ๑๐๐ ครั้ง ชนะ ๑๐๐ ครั้ง
แต่ถ้าไม่ได้รับก็จะได้ตายตาหลับ รู้ที่มารู้ที่ไป
ไม่ฉงนฉงาย!

๑) เอาคืน! สุภามิถุน้ำมาปลากินมด-น้ำลด
มดกินปลา เป็นเรื่องจริงยิ่งกว่าจริง
ที่ใครก็ทิ่มน พลาดพลังก็เหยียบซ้ำ กูกลับ
มาจะเหยียบให้หนักกว่าเก่า

เพราะเหตุนี้ขบวนการย้อนรอยอดีตเพื่อ
เช็ดเลือดของกู เพื่อรักษาบาดแผลที่ถูกฟาดฟัน
จึงเริ่มเคลื่อนไหว ทุกฟันเพื่องหมื่นตัว

อุปสรรคที่ขวางกั้นต้องหาทางทำลาย นอก
สภาทำไม่ไหว ในสภาจะช่วยแก้ไข รัฐบาล
พร้อมจะปกป้อง

หากเป็นงานสงกรานต์ เขาเรียกอภิมหา
สงกรานต์ทีเดียว

๒) เอาอยู่! เราจะมีคำปลอบใจ ให้กำลังใจ
ประชาชนเสมอ

ภาพรัฐบาลทำงาน ภาพรัฐบาลขยันขันแข็ง
ภาพรัฐบาลเข้าใจปัญหา จะเป็นภาพปรากฏชัด
ตลอดเวลา

เรามีรัฐบาลที่จัดฉากเก่งที่สุดกว่ายุคใด ๆ !
รวมทั้งมีรัฐบาลที่พูดให้ประชาชนอุ่นใจที่สุด
จนเมื่อไม่นานมานี้ รองนายกฯได้ปิดเบื่อน
ตัวเลขความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

เมื่อมีคนจับโกหกได้ ท่านแก้ตัวว่าจำเป็น
ต้องปิดเบื่อนเพื่อให้ประชาชนมีกำลังใจ
ไม่อยากจะตกใจ เสียขวัญ!

วันนี้เรามีรัฐบาลจิตบำบัดอีก ๑ รัฐบาล!

๓) เอามา! เมื่ออำนาจวาสนามีใช้ได้มา
แบบลอย ๆ เปล่า ๆ ไม่ลงทุนแต่หมายถึง
เม็ดเงินมหาศาลที่ลงทุน

แต่ถึงกระนั้น เงินก้อนนี้ก็เป็นแค่กึ่งฝอย
ที่ล่อปลากะพง!

ขบวนการถอนทุนจึงติดปีกทะยานฟ้า

ตัวองค์กรเองก็ขอลงทุน

ตัวบุคลากร บั๊จแจก ก็พร้อมนานแล้ว

หากรัฐบาลต่อสู้อยู่ในเรื่องความซื่อสัตย์สุจริต

ต่อสู้อยู่ในเรื่องทุจริตคอร์รัปชัน

รัฐบาลก็สู้แต่ “ปาก” อย่างเดียว

แปลไทยเป็นไทยคือ “ดีแต่พูด”

เมื่อความอยากได้รุนแรง การเอามาจึง
มิใช่พูดเฉย ๆ แต่รวมหมายถึงการใช้พลังกำลัง!
แย่งชิง-ตบตี-ก็ต้องทำ!

๔) เอาแบ่ง! เป็นอีกลักษณะของการบริหาร
จัดการผลประโยชน์

ใครเขามีอะไร ต้องขอแบ่งเขาไปหมด

๑๐๐% ไม่ได้ ๕๐-๔๐-๓๐% ก็ยังดี

แต่อย่าประมาท เผลอเมื่อไหร่ “เอาหมด!”

๕) เอาหมด! ลักษณะการบริหารผล
ประโยชน์รูปแบบนี้คือ “กินรวบ”

กินคนเดียว

ในบางครั้งก็ค่อยเป็นค่อยไป ในบางทีก็
จัดการรวบรัด

แต่สรุปก็คือมีเป้าหมาย “เอาหมด” ให้

สำเร็จ ไม่ช้าก็เร็ว!

รูปธรรมที่เห็นชัดก็คือ การแต่งตั้งบุคลากร
ในทุกหน่วยงาน

บอร์ดคณะผู้บริหารในองค์กรทั้งหลาย

การประมุขงานราชการในทุกพื้นที่

๖) เอาเลือด! โดยนิสัยพื้นฐานเป็นนักเลงโต
ชอบต่อยชอบตี

ใครยืนอยู่ฝ่ายตรงข้าม นับว่าโชคร้าย

มีบางคนเคยเปรียบเหมือนงู ใครทำเจ็บมันจะจำ

มีบางคนเปรียบเหมือนเสือ มีนิสัยดุร้ายเป็น

พื้นฐาน

การเดินทางบนแต่ละครั้งชาวบ้านต้องปิด
ประตูกันเลย

วิธีคิดของเขาจะคุ้นเคยกับความรุนแรง!

๗) เอาสองทาง! รัฐบาลมักจะทำอะไรเป็น
๒ บุคลิก ทางหนึ่งสุภาพ ทางหนึ่งเกร

ทางหนึ่งพูดจาดี ทางหนึ่งพูดไปด่าไป ช่มชู้ไป

ทางหนึ่งอ้างกฎหมาย อีกทางหนึ่งเล่นใต้ดิน

ทางหนึ่งรบบเปิดเผย อีกทางหนึ่งรบบ

กองโจร

กลุ่มการเมืองกลุ่มนี้จึงมี ๒ บุคลิก ๒ นิสัย

ทางหนึ่งมอบดอกไม้ แต่หลังร้านให้ลูกปืน!

ทางหนึ่งพูดหลักการ พูดจาอ่อนหวาน แต่
อีกทางหยาบคาย-เถื่อน

๒ บุคลิก บางคนเรียกพวกกะเทยก็มี

แต่โดยสรุปก็อย่าไว้ใจในสิ่งที่เขาพูด!

๘) เอาวู้ววว! ๗ ยุทธวิธีผ่านมาเป็นเรื่อง
การบริหารจัดการ

บ้านเมืองจึงวังเวง มีแต่ความหนาวเย็น

เชื่อว่ารัฐบาลนี้มีดีเรื่องเดียว คือนายก-
รัฐมนตรีไม่ได้เป็นนักการเมือง

ความคิดจึงไม่มีเล่ห์เหลี่ยมเท่านักการเมืองทั่วไป

แต่ไม่ว่าท่านนายกฯ จะมีส่วนดีมากแค่ไหน

หน้าที่ของท่าน คือ ดำรงยุทธศาสตร์ให้

แมนมัน!

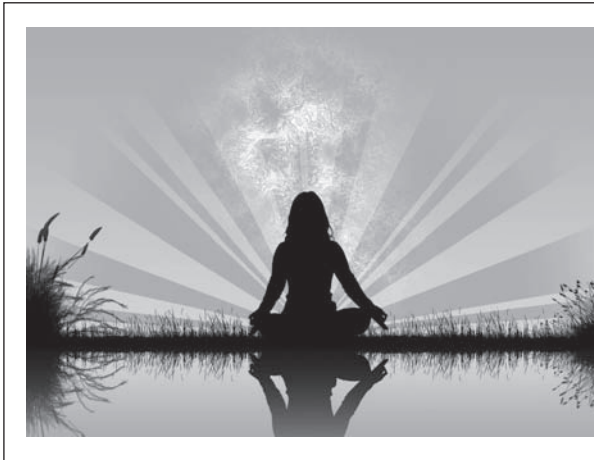
๘ ยุทธวิธี บริวารจัดการ

๑ ยุทธศาสตร์ นายกฯยังลักษณ์ต้องดูแล! **๒**

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๖๖<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

แต่ละสำนัก แต่ละอาจารย์ก็จะมีอุปมาอุปไมยล่อหลอกจิต ที่แตกต่างกันไปบ้าง เหมือนกันบ้าง แต่จุดหมายใหญ่ที่ต้องการ เพื่อความเป็น“ฉาน” เป็น“สมาธิ”เหมือนกัน นั่นคือ เพื่อให้จิตรวมตัวกันเป็นหนึ่ง ที่เรียกในภาษาบาลีว่า “เอกัคคตา” เนื้อหาที่เข้าใจ“เป็นหนึ่ง”ของความเป็น“ฉาน” หรือ“สมาธิ”ตามที่เชื่อและเข้าใจกันอยู่ทั่วไป

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นกรการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มาหานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย ดังนั้น แคคำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบ จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม) นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน “ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช
๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวน เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น “สธณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัตต” จริง ก็ยัง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดโดย
ประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้อง “สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกตรรกุมิ” ได้นั้น

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อตถิ ทินนัง) หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล” (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิวฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จะจึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิวฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมนตรี เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตร” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ชั้นสูงชั้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิสูตตร-ลักกายทิวฐิสูตตร-อตตานุทิวฐิสูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนตตโต) ชนิด ที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบัน นั่นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ชั้นอุตตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรามังขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยจนถึง “อวิชา ๙” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิ” (มิจฉาทิวฐิ) แค่ว่า “ปรโลก” เรื่องเดียวกัน ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะประโยชน์” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

นี่คือ “อาริยมุมิ” ชั้นต้นแท้ๆ เพราะนับว่าเป็นผู้มีมรรคผลได้แล้ว ชั้น ๑ คือ โสดาปัตติมรรค ซึ่งก็นับว่าเป็นโลกุตรธรรมแล้ว หรือชั้น ๒ โสดาปัตติผล ก็ยังเป็นโลกุตรธรรม ยิ่งขึ้น ไซ้ใหม่ เพราะ “โลกุตรธรรม” ทั้งหลายนั้น มีถึง ๙ มุมิ ไซ้ใหม่ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ ไร่ละ ที่

เรียนๆกันมาก็คงรู้กันทั้งนั้น

แล้วผู้บรรลุ“โลกุตตรธรรม” ซึ่งมีทั้งสิ้นถึง ๙ ภูมิ จะไม่ให้เสขบุคคล หรือผู้ปฏิบัติที่มีส่วนแห่งบุญ-มีผลแก่ขันธ์บ้างแล้ว เป็นโลกุตระกับเขาบ้างเสียหรือ

มรรค ๔ เป็น“โลกุตตรธรรม” ได้แก่ โสดาปัตติมรรค สกิทาคามีมรรค อนาคามีมรรค อรหัตตมรรค

ผล ๔ เป็น“โลกุตตรธรรม” ได้แก่ โสดาปัตติผล สกิทาคามีผล อนาคามีผล อรหัตตผล

และ อสังขตธาตุ ก็คือ นิพพาน ๑ นั้นเอง ซึ่งเป็น“โลกุตตรธรรม” แน่ๆอยู่แล้ว ได้แก่ อรหัตตผล

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๔ ข้อ ๗๐๖ มียืนยันไว้

นั่นก็ชัดเจนแล้วว่า แม้ผู้ยังมีอาสวะอยู่ ยังไม่หมดสิ้นอาสวะถึงขั้นเป็นอรหันต์ ยังมีกิเลสเหลืออยู่ก็เถอะ แต่

เป็นเสขบุคคลแล้ว ผู้ใดเริ่มเข้าสู่ความเป็นอาริยบุคคล แม้ขั้นต้น ตั้งแต่โสดาปัตติมรรคเป็นต้นไป ผู้นั้นก็ล้วนนับว่าเป็นอาริยะ เป็น โลกุตระ กันตามลำดับตามฐานะฐานะ

เพราะผู้นั้นนับได้ว่าเป็นผู้มี“โลกุตระปัญญา” ได้แก่ ปัญญาที่สัมปยุต(ประกอบแล้ว)ด้วยโลกุตระมรรคขึ้นไป จึงเป็น“โลกุตระภูมิ”แล้ว ขอให้“อาริยภูมิ”จริงเถอะ

ถ้ามีแค่ตรรกะ คือสุดตมยปัญญา อย่างเก่งก็จินตตามยปัญญา จะเก่งขนาดไหน ก็ยังไม่ถึงขั้นอาริยะ โลกุตระ

ต้องปฏิบัติกระทั่งเกิดภาวนามยปัญญา คือได้ปฏิบัติ มีใช้แค่“รู้”สึก “รู้”ซึ่งเท่านั้น หรือ“รู้”ทะลุปรุโปร่งเท่าไรก็ตาม ถ้า“รู้”อยู่แค่นี้ แม้จะรู้ยอดรู้เยี่ยมปานใด ก็ยังไม่ใช่ภาวนามยปัญญา เป็นอาริยะ เป็นโลกุตระ ไม่ได้

ต้อง“รู้”จากการปฏิบัติที่มี“ปัญญา”หรือธาตุ“รู้”ของเราได้“สัมผัส”เข้าไปถึง“จิต-เจตสิก-รูป”ของตนจริง

นั่นคือ ผู้ปฏิบัติขั้นนั้น ต้องมี“ญาณ”ข้อแรก“นามรูปปริจเจทญาณ”(ญาณข้อแรกของ“ญาณ ๑๖”) หรือ“วิปัสสนาญาณ”(ญาณข้อแรกของ“วิชา ๘”) คือ“เห็น”(ปัสสติ)ของจริงที่เป็น“จิต-เจตสิก-รูป”(แต่เป็น“รูปจิต”นะ มีใช้“รูป”ที่เป็นร่างกายหรือเป็นมหาภูตรูป) “ภูมิ”นี้ขั้นนี้ยังไม่ถึงขั้น“นิพพาน”นะ

กล่าวคือ อย่างน้อยก็มี“ปัญญา”ที่ได้“สัมผัส”เข้าไปหยั่งรู้ถึงเขต“มรรคสังข”ที่เป็น“ปรมาัตถธรรม” แม้ขั้นต้น

“มรรคสังข”ที่เป็น“ปรมาัตถธรรม” หมายความว่า ผู้

ปฏิบัติได้ปฏิบัติจนกระทั่งสามารถเข้าถึง“ข้อปฏิบัติหรือทางปฏิบัติ”(มรรค)อย่างมี“ของจริง-ความปรากฏจริง”(สังข,ภาวะ)ให้ตน“สัมผัส”ได้ด้วยตน โดยมี“สิ่งที่ถูกรู้”ให้“ปัญญาหรือญาณ”ของผู้ปฏิบัติ“สัมผัสรู้-สัมผัสเห็น”

ซึ่งขั้นนี้คือ “รู้”ที่เป็นการ“รู้”ความเป็น“จิต” เป็น“เจตสิก”ของตน นั้นแหละ จิตหรือเจตสิกส่วนหนึ่งเป็น“สิ่งที่ถูกรู้”ซึ่งมันก็คือ“นามธรรม”ของเราเองนั้นแหละ แต่ตอนนั้นแบ่งไปเรียกว่า“รูป” จิตหรือเจตสิกอีกส่วนหนึ่งเป็นปัญญาหรือญาณของผู้ปฏิบัติที่สามารถ“รู้”เรียกว่า“นาม”

เช่น จิตหรือเจตสิกที่เรียกว่า“เวทนา”(ความรู้สึกหรืออารมณ์) จิตหรือเจตสิกที่เรียกว่า“สังขาร”(ปรุงแต่งกันอยู่) หรือจิตหรือเจตสิกที่เรียกว่า“วิญญาน”(ธาตุที่เกิดรู้) เป็นต้น ผู้ปฏิบัติสามารถมี“ญาณ”หรือ“ปัญญา”เช่นที่ว่านี้ได้

“ญาณ”หรือ“ปัญญา”ที่ว่านี้จึงเป็น“ความรู้ที่สามารถพิเศษกว่าสามัญ” เพราะถึงขั้น“รู้-เห็น”นามรูปหรือนามกาย และแบ่ง“รูป”แบ่ง“นาม”ของ“จิต-เจตสิก”ของตนออกได้ ว่าอย่างไรเป็น“รูป” อย่างไรเป็น“นาม”

ที่ๆที่ขณะนี้เป็นเรื่องของ“นาม”เป็นหลัก เรียกว่า“อภิธรรม”หรือ“ปรมาัตถธรรม” จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน “รูป”ก็ดี“กาย”ก็ดี ตอนนั้น มันไม่ใช่“มหาภูตรูป”หรือ“รูปธรรม”ภายนอกตนแล้ว มันเป็น“อูปาทายรูป”หรือ“นามธรรม”ภายในตนทีเดียว ที่“รู้-เห็น”ได้จาก“กิริยาของสิ่งนั้น(อาการ)-ความต่างที่แยกได้(ลิงค)-เครื่องหมายบ่งบอกลักษณะ(นิमित)-ข้ออธิบายชี้แจงที่ได้รู้มา(อุเทศ)” (การรู้“นามรูป” รู้ได้อย่างไร มีในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ปริจเจท แปลว่า การกำหนดที่เที่ยงแท้แน่นอน, ขอบเขตจำกัด, เขต, การแบ่ง, การแบ่งเขต, การจำกัดวง

ผู้มี“นามรูปปริจเจทญาณ” จึงหมายความว่า ความรู้ขั้นนี้ ผู้นั้นต้องสามารถแบ่งความเป็นรูป-เป็นนามในจิตได้ ทั้งๆที่จิตเป็นนามธรรม ก็สามารถกำหนดจำกัดตัดส่วนของ“จิต”ออกได้ ว่าส่วนไหน คือ รูป ส่วนไหน คือ นาม ส่วน“ปัจจยปริคคหญาณ”ก็เป็น“ความรู้”ที่รู้พิเศษยิ่งขึ้นเพิ่มขึ้นไปอีก

ปัจจย แปลว่า เหตุ, รากฐาน, เครื่องอาศัย, หันไปพึ่ง, สิ่งสนับสนุน, ของที่จำเป็น, วิถีทาง, เงื่อนไข, เหตุผลสำหรับ,

วิธี, ความเชื่อ, ความมั่นใจ, การเชื่อถือหรืออาศัย

ปริศน แปลว่า *ใส่ไว้ข้างใน, จับยึดไว้ได้, สมบัติ, ความกรุณา, การสงเคราะห์* แม้แต่แปลกันว่า *ภรรยา*

ผู้มี**“ปัจจัยปริศนญาณ”** จึงรวมความหมายได้ว่า ความรู้ขั้นนี้สามารถรู้แจ้งเหตุและปัจจัยที่อาศัยกัน อะไรเป็นเหตุอะไรเป็นผล อะไรที่จำเป็นควรยึดไว้อาศัย

เข้าใจที่**ปัจจัยตา** หรือปัจจัยจากการของเหตุปัจจัย โดยเฉพาะเป็นไปตาม**ปฏิจสมุปบาท**

และ**“สัมมสนญาณ”** ก็ยังเป็น**“ความรู้”**ที่รู้วิเศษเพิ่มขึ้นไปอีกยิ่งขึ้น

สัมมสน แปลว่า การจับต้อง, การลูบคลำ, การเรียนจบ, การพิชิต

ผู้มี**“สัมมสนญาณ”** จึงรวมความหมายได้ว่า ผู้ปฏิบัติมีความรู้ในปรมาตถธรรม ขั้นจับต้องสัมผัสจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน ตั้งแต่ขั้นสัมผัสรู้แจ้งเห็นจริงที่เป็นอภิธรรม

ทำจิตตัวเองได้ ทำใจตนเองเป็น ภาษาบาลีว่า โยนิโสมนสิการ ที่แปลกันว่า *“การทำใจในใจอย่างถ่องแท้”* นั่นเอง

ได้แก่ *“การทำใจในใจ”* ได้ผลโยนิโสมนสิการบริบูรณ์) รู้แจ้งในความเป็นไตรลักษณ์ ทั้งสามัญลักษณ์ ทั้งปัจจุตตลักษณ์ ตามฐานะของอริยบุคคลแต่ละคน ทุกฐานะ จนกระทั่งถึงขั้นพิชิตชัยได้สัมบูรณ์ จบกิจ

“สัมมสนญาณ”เป็นหัวข้อญาณที่มีความหมายรวมไว้กว้างๆ ให้รู้ว่า **“ญาณ”**ที่เริ่ม**สัมมาทิฏฐิ**มาถูกทางแล้ว ตั้งแต่**“ญาณ ๑-๒”** ฉะนั้นแล้ว จะพาไปสู่ที่สูงที่สุด

นี่คือ ๓ ข้อ ของ**“ญาณ ๑๖”** ซึ่งเป็น**“ความรู้”**ที่ศาสนาพุทธสามารถทำให้เกิดได้เป็นได้จริง มีสมรรถนะจริง

อย่างน้อยมี**“ธาตุรู้ของตน”**หรือ**ปัญญา**นั้นแหละสามารถเข้าไป**สัมผัส**กับภาวะที่เป็น**“จิต-เจตสิก-รูป”**ของตน

จึงเป็น**“การเห็น”**ที่ไม่สามัญเรียกว่า**“วิปัสสนา”** คือ**“เห็น”**(ปัสสตี)ถึงขั้น**“วิสามัญ”** หรือ**“เห็น”**อย่างไม่ธรรมดา จนกระทั่งมี**“คุณสมบัติ”**ถึงขั้นเจริญด้วย**“อริยธรรม”**ที่เป็น**“โลกุตตรธรรม ๙”** สัมบูรณ์ด้วย**“โลกุตระภูมิ”**สูงสุด

“โลกุตระภูมิ” หมายความว่า ผู้มีภูมิระดับจิตใจเป็น**อริยะ** ซึ่งเป็น ภูมิขั้น ๔ หรือข้อ ๔ ที่เหนือกว่า กามาวจรภูมิ รูปาวจรภูมิ และอรูปาวจรภูมิ นั่นคือ **ขั้นโลกุตระภูมิ**

ผู้ยังเข้าใจความมี**“ภูมิ”**ขั้น**“โลกุตระภูมิ”**ไม่**สัมมาทิฏฐิ** ก็จะสับสน อย่างที่ได้สับสนว่า **ผู้สัมมาทิฏฐิแล้ว มี“ส่วนแห่งบุญ”แล้ว มี“ผลแก่ขั้น”แล้ว** แต่ยังไม่ยอมให้เข้าสู่**“โลกุตระ”** ดังตัวอย่างที่กำลังพูดถึงกันอยู่นี้แหละ เพราะมี**“ภูมิ”**มี**“ความรู้”**เพียง**พหุชนะหรือภาษาวาทะ**อยู่เท่านั้น ยัง**ไม่มี“ภูมิ”แท้แห่งอริยะ** จึงมีเพียงตรรกะ จึงท่องเที่ยวไปในโลกหรือภูมิของ**“ตรรกะ”**เท่านั้น เป็น**“ตักกาวจร”**

ธรรมชาติของพระพุทเจ้าจึงไม่อาจจะเป็นไปได้แค่**“อวจรอยู่ในภูมิตรรกะหรือภูมิแห่งวาทะ”**(*ตักกาวจร*)เท่านั้น

อวจร แปลว่า การท่องเที่ยวไป, วิสัย, ชั้น, อาศัยอยู่ใน**ตักกาวจร** จึงหมายความว่า **ไม่ใช่วิสัยแค่ตรรกะ, อาศัยแค่ตรรกะไม่ได้, ท่องเที่ยวไปกับเหตุผลเข้าไม่ถึง**

พูดมาถึง**“อวจร”** ก็ขออธิบาย**ภพภูมิ**ที่**“อวจร”**กัน อยู่ในความเป็นคนให้ชัดขึ้นอีกประเด็นหนึ่งหน่อยเถาะ

กล่าวคือ ใน**ภูมิหรือภพ**ของคนนั้น มีอยู่ **๔ ภพภูมิ** คือ **กามาวจรภูมิ รูปาวจรภูมิ อรูปาวจรภูมิ โลกุตระภูมิ**

โลกุตระภูมิ คือ **ภูมิที่เหนือขั้นกว่า ภูมิทั้ง ๓** นั้นแล้ว ส่วนอีก ๓ ภูมินั้น **“กามาวจรภูมิ”**เป็นภูมิเบื้องต้นหยาบกว่าเพื่อน หรือจะว่าต่ำกว่าเพื่อนก็เป็นความจริง

จึงต้องปฏิบัติเพื่อออกจาก**ภพภูมิ**นี้ให้ได้ก่อน เป็น**เบื้องต้น** อันนี้สำคัญ ที่จะต้องศึกษาและ**สัมมาทิฏฐิ**ให้ได้ เพราะมีชาวพุทธมากมาย ส่วนใหญ่เลยก็ว่าได้ ที่ยังเข้าใจในรายละเอียดเรื่องนี้ยังไม่ได้

เพราะไปหลงว่า การปฏิบัติ**“รูปาวจรภูมิ-อรูปาวจรภูมิ”** เป็นหลัก โดยไม่เห็นสำคัญใน**“กามาวจรภูมิ”** ปล่อยปละละเลย**“กามาวจรภูมิ”**กัน จึงเท่ากับทั้ง**“เบื้องต้น”**

ขอระบุชัดๆแล้วกัน นั่นก็คือ ชาวพุทธเกือบทั้งนั้นไปหลง**สมาธิ**นั่ง**หลับตาปฏิบัติ**เป็นหลัก **ไม่ได้ปฏิบัติ“มรรค อันมีองค์ ๘”**กันอย่าง**สัมมาทิฏฐิ** ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มหาจิตตาริสกสูตร”**(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๘๑)

กล่าวคือ **ไม่ได้ปฏิบัติ“สัมมาสมาธิ”**ตามที่พระศาสดาทรงสอน ว่า ต้องปฏิบัติ**“มรรค ๘ องค์”** โดย**ลืมนามิชีวิต**ปกติดูอยู่กับ**“กามาวจรภูมิ”**เป็นหลัก แล้ว**“สำรวจอินทรีย์-โภชนเมตตัญญาตชาคริยานุโยคะ”**(อปัณณกปฏิบัติทา ๓ ใน**“จรณะ ๑๕”**) จึงเป็นการปฏิบัติที่**“ผิด”**(ปณณกะ)

เพราะถ้าการปฏิบัติใดเพื่อเกิด “สัมมาทาน-สัมมาสมาธิ” หากไม่ใช้การปฏิบัติที่มี “การสำรวจมโนธรรม ๖” อันหมายถึงการปฏิบัติที่ต้องมี “ทวารทั้ง ๖” ทำงานมี “สติ” ครบรู้อัตว์ตัวพร้อมมอญ แล้วเรียนรู้จาก “วิญญาณ” ที่มี “สัมผัส ๓” จึงจะให้เห็น “วิญญาณ” อย่างเป็น “ของจริง” ใน “ปัจจุบัน” จริง

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๘๑๕ เป็นต้น เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๒ เป็นต้น เล่ม ๑๘ ข้อ ๑๕๔ เป็นต้น และในเล่มอื่นๆอีกมากมาย ไปตรวจค้นดูเกิดพระพุทธรเจ้าตรัสถึง “ผัสสะ ๓” ไว้ชัดเจน ที่จะพึงปฏิบัติให้ “สัมมาทฎฐิ” ไม่เช่นนั้น **ไม่สามารถบรรลุธรรมที่เป็นพุทธ”แน่ๆ** ขอยืนยัน

แม้แต่ความว่า “อิธ พรหมจริยวาโส” ที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ ว่าเป็นภาวะที่จะปฏิบัติธรรมให้บรรลุเป็นพระพรหมได้ ซึ่งหมายความว่า ผู้มี “อิธ” ก็คือ “ใน..ร่างกายยาวววนาคีบกวางคอก พร้อมกับสัญญาและใจหรือวิญญาณอยู่ในร่างกาย..นี้” นี้แหละคือ ที่อยู่(วาโส)ของผู้จะประพฤติพรหมจรรย์(พรหมจริย)สำเร็จได้ หรือหากจะประพฤติตนให้บรรลุเป็น “พระพรหม” เป็นพระเจ้าได้ ต้องอยู่ในร่างกายอันมี “ใจ” อาศัย “ทวาร ๕” นี้แหละถึงจะได้ **ที่อื่นประพฤติไม่ได้**

ประเด็นนี้เป็นเรื่องสำคัญมากในชาวพุทธปัจจุบันนี้ ที่ “มิจจาทฎฐิ” กันอยู่ จึงไม่สามารถจะปฏิบัติบรรลุธรรมของพระพุทธรเจ้ากันได้ ได้แต่ “มิจจาผล” อย่างน่าสงสาร

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐ มหาตตณหาลังขยสูตร พระพุทธรเจ้าทรงปริภาษภิกษุที่ชื่อว่า “สาติ” อย่างหนักหนาสาหัส ที่เข้าใจวิญญาณ “ผิด” ไปจากพระองค์ทรงสอน

โดยหลงผิดว่า “วิญญาณนี้ นั่นแหละ ย่อมท่องเที่ยวแล่นไป มิไปอื่น” นี้คือ มิจจาทฎฐิร้ายในศาสนาพุทธ ที่ไปมัวเมาอยู่กับ “วิญญาณ” ที่นอกจาก “สัมผัส” (ผัสสะ) รู้ในขณะที่ยังมีทวาร ๕ ซึ่งมี “กามาวจร” ที่คนขณะตาหูจมูก ลิ้นกายยังอยู่ สามารถ “ผัสสะ” ให้เกิด “วิญญาณ” ให้เราเรียนรู้จัดการทำ “ฉาน” ทำ “สมาธิ” สำเร็จได้ จึงจะสามารถเรียนรู้ “ความจริงทั้งหลาย” (สังขธรรม) เป็นวิทยาศาสตร์

นั่นคือ หากผู้ใดที่จะศึกษาธรรม และจะสามารถเห็น “วิญญาณ” หรือรับรู้แจ้ง “วิญญาณ” เพื่อศึกษาฝึกฝนได้ ก็จะต้องมี “นามรูปปริจเฉทญาณ”

ซึ่ง “วิญญาณ” นั้น จะต้องเป็น “วิญญาณ” ที่ผู้ศึกษา

และปฏิบัติให้ถึงความจริง จะต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ได้จาก “การปฏิบัติที่ไม่ผิด ๓” (อปถณกปฏิปทา ๓) ก็ดี จากการปฏิบัติ “มรรค ๘” ที่ปฏิบัติ “มรรค ๗ องค์” (เพื่อให้เกิด “สัมมาสมาธิ” องค์ที่ ๘ ของมรรค) ก็ดี จากการปฏิบัติ “ไตรสิกขา” แม้แต่ปฏิบัติ “มหาสติปัฏฐาน-อานาปานสติ” ก็ตาม ก็จะต้องมี “สัมผัส ๓” จึงจะได้รู้จัก รู้จริง ใน “วิญญาณ” สัมผัส ๓ นั้น เป็นต้นว่า มี “ตา” มี “รูป” สัมผัสกันแล้วเกิด “จักขุวิญญาณ” จึงจะได้ศึกษาความเป็น “วิญญาณ” ที่เกิด “เป็นปัจจุบัน” ให้ผู้ปฏิบัติกำจัดความเป็น “สัตว์อบาย” ใน “โอปปาติกะ” (จิตวิญญาณที่ยังไม่พ้นจากความเป็นสัตว์ เพราะถูกผูกไว้ในโลก) ที่จริงได้ ไม่เช่นนั้น ก็ไม่มี “วิญญาณฐิติ” ให้ศึกษา ซึ่งเป็น **การปฏิบัติสัมมาในวิวัตประจักษ์ธรรมตาม “อปถณกปฏิปทา ๓” นั้นเอง ได้แก่ “สำรวจมโนธรรม ๖-โภชนมัตตัญญตา-ชาคริยานุโยคะ” นี้แหละ**

การปฏิบัติ “อปถณกปฏิปทา ๓” ก็เป็นการปฏิบัติ เพื่อเกิด “สัมมาทาน-สัมมาสมาธิ”

การปฏิบัติด้วย “มรรค ๗ องค์” (เป็น “เหตุ” เพื่อเกิด “ผล” คือ สัมมาสมาธิ) ตามพระศาสนาตรัสไว้ใน “มหาจิตตารัสกสูตร” ก็เพื่อเกิด “สัมมาทาน-สัมมาสมาธิ”

และการปฏิบัติในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ซึ่งมี ๑๓ สูตรทุกสูตร คือ การปฏิบัติ “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” หรือไตรสิกขาล้วนปฏิบัติเพื่อเกิด “สัมมาทาน” สร้าง “สัมมาสมาธิ” ด้วยการปฏิบัติที่มี “สัมผัสเป็นปัจจัย” ทั้งสิ้น

การปฏิบัติ “มหาสติปัฏฐาน-อานาปานสติ” ก็เพื่อเกิด “สัมมาทาน-สัมมาสมาธิ” เช่นเดียวกันทั้งนั้นแหละ

จุดสำคัญอันเอกของพระพุทธรศาสนา ก็เพื่อให้เกิด “สัมมาทาน-สัมมาสมาธิ” ซึ่งต่างจาก “ฉาน” และ “สมาธิ” ของศาสนาอื่นอย่างมีนัยสำคัญลึกซึ้งยิ่ง

เพราะต่างก็สรุปว่า ผลที่ได้คือ “จิตสงบ” หรือ “กำจัดกิเลสนิรณ” กำหนดหมายตรงนี้ ตรงกัน ซึ่งไม่ผิด ได้ “จิตสงบ” ด้วยภาษาเดียวกัน หรือแม้จะอ้างด้วยว่า “กำจัดกิเลสนิรณ” ก็ภาษาเดียวกันอีก

แต่โดยรายละเอียดแล้ว มัน **ต่างกันมีนัยสำคัญที่แตกต่างกันอย่างสำคัญมากประเด็น**

ความหมายที่เป็นอย่างเดียวกัน ว่า “สงบ” นี้ ลองมา

แจกแจงให้ละเอียดกันดูให้เห็นชัดๆ

คำว่า“ฉาน”นี้ ที่เรียนกันทั่วไปหมายความว่า การเพ่ง
อารมณ์ ให้จิตสงบแน่วแน่ แล้วเรียกว่า สมาธิ หรือผู้รู้
บางท่านก็ว่า การเพ่งอารมณ์จนใจแน่วแน่เป็นอัปนาสมาธิ,
ภาวะจิตสงบประณีต ซึ่งมีสมาธิเป็นองค์ธรรมหลัก

“ฉาน”แพร่หลายรู้ทั่วไปที่เข้าใจกันก็อย่างนี้ทั้งนั้น
อ่านคำนิยามนั้นแล้ว ก็เข้าใจในนิยามนั้นได้ว่า การทำ
“ฉาน” คือ ให้ทำจิต“เพ่ง”เข้าไปในอารมณ์ แล้วทำอารมณ์
นั้นให้เป็น“สมาธิ” และสมาธิ ก็หมายเอาว่า จิตสงบ

เพ่งเพื่อให้“สงบ” ก็เรียกว่า การทำ“สมาธิ”

เมื่อเริ่มมีความสงบ ก็เรียกว่า ทำ“ฉาน”

ขณะนั่งหลับตาควบคุมจิตให้นิ่งเข้าไปสู่สภาพ...เริ่ม
ทั้งความรู้กายนอกได้ ก็เริ่มเรียกกันว่า “เข้าฉาน”

นี่คือ ภาวะ“เข้าฉาน”ที่คนทั่วไปเข้าใจและยึดถือกัน
กล่าวคือ นั่งหลับตา ทำความมี“สติ” คือ มี“ความรู้
สึกตัวทั่วพร้อม”อยู่เสมอ อย่าให้สติตก แล้วทำความรู้สึก
นี้ให้ทรงอยู่กับ“ใจ”ในภวังค์ ในภายในใจ นั้นแหละ

ให้มี“สติ”เต็ม หรือมีความรู้สึกตัวทั่วพร้อมนี้อยู่
เสมอ “สติ”นี้สำคัญมาก ต้องไม่ตก ในการปฏิบัติฉาน
ก็ดี ปฏิบัติสมาธิก็ดี ต้องไม่ให้“สติตก”ไปจากจิตเสมอ

แล้วพยายามตัดความรู้กายนอก คือ ตัดความ
รับรู้ทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย ไม่ให้รับรู้จากทวารทั้ง ๕ ไม่ให้
มีความรับรู้จากการสัมผัสทวารภายนอก

แต่ละสำนัก แต่ละอาจารย์ก็จะมีอุบายล่อหลอกจิต
ที่แตกต่างกันไปบ้าง เหมือนกันบ้าง แต่จุดหมายใหญ่ที่
ต้องการ เพื่อความเป็น“ฉาน” เป็น“สมาธิ”เหมือนกัน

นั่นคือ เพื่อให้จิตรวมตัวกันเป็นหนึ่ง ที่เรียกในภาษา
บาลีว่า “เอกัคคตา” เนื้อหาที่เข้าใจ“เป็นหนึ่ง”ของความเป็น
“ฉาน”หรือ“สมาธิ”ตามที่เชื่อและเข้าใจกันอยู่ทั่วไป

ก็คือ ทำให้จิตนิ่ง หยุดชัดสาย ถึงขั้นหยุดคิดนึก
ให้จิตอยู่เฉยๆ ที่สุดถึงขั้นดับความรู้ หรือดับความรู้สึก
ไปเลย แล้วเรียกว่า“นิโรธ” กันไปเลย

จิตเป็น“นิโรธ”นี้ถือกันว่า เข้าข่าย“นิพพาน”ซึ่งวนะ
อารมณ์“ฉาน”หรือ“สมาธิ”นั้น จะนับเอาภาวะที่เข้า
สู่อาการประมาธอย่างนั้น คือ เมื่อเห็นว่าได้ปฏิบัติตัด

ความรู้จากภายนอกได้แล้ว ก็จะถือเอาการเข้าไปรู้สึกตัว
ทั่วพร้อมอยู่แต่ในภายในนี้แหละว่า เป็นลักษณะของ“ฉาน”
หรือ“สมาธิ” เข้าใจกันอย่างนี้ ประมาณนั้นก็แทบทั้งนั้น

ผู้มีการศึกษาหนอยก็จะลึกลงไปกว่านั้นบ้าง คือ
ยังเห็นว่า แค่เข้าไปอยู่ใน“ภวังค์”เท่านั้น ยังไม่นับว่าเป็น
“ฉาน” หรือไม่เป็น“สมาธิ” ต้องดูอารมณ์ของตนด้วยว่า
ตนมีความรู้สึกตัวทั่วพร้อมเต็มอยู่นะ ไม่หวั่น ไม่ซึม
ลงไปทาคความว่าง-ความหลับนะ นี่หนึ่ง จึงจะถือว่า ตื่นเต็ม
รู้ตัวเต็มที่คืออยู่ นี่ถือว่า ไม่มีกิเลสถิ่นมิทธะ ว่างั้น

อีกหนึ่งต่อมาที่ดูว่า ความรู้สึกตัวทั่วพร้อมเต็ม ที่ว่า
นี้ เต็มจริง เต็มล้นจนเกินด้วย จนพุ่งชาน ในความนึก
คิดสารพัดเรื่อง ไม่อยู่นิ่งๆ ว่างั้นเถอะ

อย่างนี้ยังมีกิเลส“อุทธัจจกุกกัจจะ” ดังนั้น จึงจะ
ต้องทำให้จิตไม่พุ่งชาน ให้อยู่นิ่งๆเฉยๆให้ได้ เมื่อทำได้
ก็กันว่า ไม่มีกิเลสอุทธัจจกุกกัจจะ

ส่วนใหญ่ก็จะตรวจสอบกันแค่นี้ เมื่อทำได้ตามที่ว่านี้
ก็ถือว่า เป็น“ฉาน” หรือเป็น“สมาธิ”กันแล้ว

ผู้รู้กันอย่างนี้ เท่านั้น ก็ฝึกฝนฉาน ฝึกฝนสมาธิ
กันอย่างนี้แหละ มีอยู่มากมายในวงการศาสนาพุทธ และ
ศาสนาอื่นๆ และที่ทำงานส่วนตัวบ้าง มีสำนักหมู่ฝูง ครูบา
อาจารย์กันบ้าง

ก็มุ่งนั่งทำกันไปให้ชานฉาน ให้ได้เร็ว ให้ได้นาน ให้ได้
สนิท สงบ นิ่ง สบาย อะไรอย่างนี้

นี่คือ “จิตสงบ”ที่ได้“ฉาน”ได้“สมาธิ” ที่มีกันจริง
ยังมีผู้ละเอียดสูงไปกว่านี้ ก็จะศึกษาเพิ่มขึ้นไปอีก
ว่า นอกจากจะไม่มี“ถิ่นมิทธะ” ไม่พุ่งเป็น“อุทธัจจกุกกัจจะ”

แล้ว ก็ให้พิจารณาอันจิตที่มันพุ่งๆไปนั้นแหละ มันเป็น
ลักษณะกามเป็นโลภเป็นราคะหรือเบลา หรือเป็นลักษณะ
โกรธใครเคืองใครพยายามคิดจะแก้แค้นใครอยู่หรือเบลา

ถ้ามี ก็ให้หยุดมัน ชมใจอย่าให้มีอาการนั้นๆ เพราะ
มันเป็น“กิเลสกาม” และ“กิเลสพยาบาท”อยู่

อาจารย์แต่ละอาจารย์อาจจะมึ่วิธีคิด เมื่อมันมีอาการ
นี้ในใจว่าจะทำอะไร พิจารณาไหน จะทำให้กิเลส
ดังว่านี้ ลดละ ไม่มีในใจได้ แล้วก็ฝึกระงับอาการกาม
อาการพยาบาทในใจกัน

เมื่อทำได้อีกว่า ไม่มีกิเลสตาม ไม่มีกิเลสพยายาม กันแล้ว รวมทั้งไม่มีถิ่นมิถิระ-อุทัจจกุกุกจะแล้ว ก็ถือว่า เป็น“ฉาน”หรือเป็น“สมาธิ” ตรงตามหลักการของความเป็น“ฉาน”เป็น“สมาธิ” ที่ว่าใจไม่มี“นิวรณ์ ๕”กันแล้ว ส่วนวิจิกิจฉานั้น เขาก็ถือว่า ไม่ได้สงสัยในพระพุทธรูป พระธรรมพระสงฆ์อยู่แล้ว เข้าใจในพระไตรรัตน์อยู่แล้ว ครัทธานับถือบูชาเต็มเปี่ยมด้วยซ้ำ เขาก็ไม่มีกิเลสข้อนี้แล้ว ดังนั้น ก็ครบแล้ว รวมเป็นกิเลสนิวรณ์ข้อที่ ๕ ได้แล้ว ก็ไม่ได้มีกิเลส“วิจิกิจฉา”อยู่แล้ว ก็ครบ“หมดนิวรณ์ ๕”

เมื่อไม่มี“นิวรณ์ ๕” ดังนี้ ก็นับเอาว่า เริ่มนับว่า จิตสงบ ชั้นที่ ๑

นี่คือ ฉาน ๑ ซึ่งยังมีทั้งวิตกวิจารณ์ มีปีติ มีสุข และเป็นเอกัคคตา แต่ยังไม่อุเบกขา

ต่อจากนั้น “วิตกวิจารณ์”ระงับไป ก็เป็น“ฉาน ๒”

“ปีติ”ระงับไปก็เป็น“ฉาน ๓” เริ่มมีอุเบกขาบ้างแล้ว

“สุข”ระงับไป จิตเป็นอุเบกขา ก็เป็น “ฉาน ๔”

และเรียกภาวะที่ได้นี้ว่าเป็น“สมาธิ”ด้วย ปนๆกันไป

เพราะมันคือ “จิตสงบ”นี่

ดังนั้น จะเป็น“ฉาน”หรือ“สมาธิ”ก็จะนับปนๆเป่ยกันไป ไม่แน่มันนอนว่า อะไรเกิดก่อน อะไรเกิดทีหลัง หรือ ฉานเป็นอย่างไรสมาธิเป็นอย่างไรกัน ก็ไม่เมเรียกกันไป

บ้างก็ว่า ทำ“สมาธิ”ก่อน เมื่อจิตเป็น“สมาธิ”แล้ว ก็ค่อยทำ“ฉาน”ต่อไปอีกที อย่างนี้ก็มิ กี่ว่ากันไป

ไม่เหมือน“ธรรมที่เป็นพุทธ”จะมีความชัดเจน จะได้ทราบต่อไปเมื่อถึงบทที่อธิบาย“ฉาน”และ“สมาธิ”ที่เป็นแบบพุทธแท้ๆที่สัมมาทิฐิ

การอธิบายก็เช่นว่า ถ้าทำ“ฉาน”นี้ได้เริ่มต้น เป็นครั้งแรกเป็นคราว เป็นบางขณะ ก็เรียกว่า **ขณิกสมาธิ**

ถ้าทำได้ดีขึ้นๆ ไปเรื่อยๆจนใกล้ความสำเร็จสูงสุด ก็เรียกว่า **อุปจารสมาธิ**

ทำได้แน่วแน่นมั่นคงยาวนาน ก็เรียกว่า **อัปปนสมาธิ**

การปฏิบัติให้เกิดฉานหรือสมาธิแบบสามัญทั่วไปนี้ ก็

เรียกว่า **สมาธิ** เรียกว่า **ฉาน** ปนๆกันไป

ไม่เห็นใครจัดแบ่งกันไว้ อย่างคม แม่น ชัดเจน ว่า

“ฉาน”ก็คืออย่างนั้น หมายถึงอย่างนั้น ลักษณะอย่างนั้น

ส่วน“สมาธิ”ก็อย่างนี้ หมายถึงอย่างนี้ ลักษณะอย่างนี้ อันไหนเกิดก่อน อันไหนเกิดหลัง ก็ไม่เห็นกำหนดกันได้แน่ชัด

จนสามารถ เข้าใจได้ชัดว่า ฉาน คืออะไร ฉานเป็นอย่างไร เกิดได้อย่างไร อยู่นานแค่ไหน มีประโยชน์อย่างไร เกิดก่อนหรือเกิดหลังสมาธิ หรือเกิดพร้อมกัน

และสมาธิ คืออะไร สมาธิเป็นอย่างไร เกิดได้อย่างไร อยู่นานแค่ไหน มีประโยชน์อย่างไร เกิดก่อนหรือเกิดหลัง ฉาน หรือเกิดพร้อมกัน

ที่... ก็นี้เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม

๒. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ

๓. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ

๔. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** ชันธ ๕ กับ อวิชา

หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ ๑

ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ ๔, อวิชา

“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเดิมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า “ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ

“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชัด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละ
นิยามกัน แค่นั้น? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย
ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้
[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่ง
เรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง
ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**
ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลลงเป็น**“ทรัพย์
ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจ
บันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป トラบ“ปรีนิพพาน”ทีเดียว
เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ
ชาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูจะเดียวกับ
วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**
(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสพ
กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก
“กรรม” หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ
มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลัง
หรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลก
หรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาด
พิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญ
บารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาป
ก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

**“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือ ว่า
เป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือ
แม้แต่“อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มี
บารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจ
พิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาล
บันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้อง
สุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำ
สำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ชาตาน-ผีร้าย**

**หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาล
บันดาลให้** แม้เจ้าตัวเองไม่อยากจะ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์
แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่
นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มากถึงนั้น ด้วยสำนวน
ว่า**“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลว
ต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง
“อำนาจชาตาน”ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนทีเดียว

ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น
ถึงปานไหนนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

**“กัมมัสสโกมหิ-กัมมทยาโย-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ-
กัมมปฏิสรโณ”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็
เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัย
ละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอ
ให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมหิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มี
ความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น
ทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง**
“กรรม” **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดขนาดไหน แม้แค่
เกิดเป็น“ชาติริเริ่มดำริ”ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ)** หากความดำริ
นั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** สั่งสม
เป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว
อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำแปลว่า**“กัมม”**ที่นำหน้า
คำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมหิ”**และ**“กัมมทยาโย”**
ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้
อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง
“กัมมพันธุ”จบไปอีก ตอนนี้อธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่ง
เป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรม”**ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ใน
ฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ
“จรณะ ๑๕” ดังนั้น**ความประพฤติ ๑๕** (จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็น
เครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราว
ที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของ

ตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“กัมมปฏิสนธิ” ที่พึ่งแท้ของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว ว่า “อนุสาสนีปฎิหาริย์” นั้นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม่“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฎิหาริย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัญสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขั้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขั้นสูงขึ้น และศีลสูงยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมีศีลอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมีศีลกันทั้งกลุ่มชุมชน มีศีลกันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน“ชาวโคก”ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมีศีลสูงยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีพ ไม่มีการค้าขายผิดจากคำสอน (มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธไม่ค้าขายมัจฉาชีพ เป็นต้น การค้าขายมัจฉาชีพ ๕ ข้อนั้น(มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วอธิบาย มัจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

ผู้“ดับภพ-ดับชาติ”อย่างสัมมาทิฐิได้จริง ตามที่ได้อธิบายมานี้ คือ ผู้มี“อาริยมุณี” ผู้มี“ภุมิ”ชั้นอาริยะ ผู้มี“อาริยมุณี”ขั้นต้น คือผู้สามารถดับอบายภพที่ยังอยู่ใน“กามภพ”ได้สำเร็จ เป็นผู้อยู่ในภุมิ“โสตาบัน”

นั่นคือต้อง“ดับอารมณ์สุข-ดับอารมณ์ทุกข์”ที่เป็นอารมณ์ดินรณภายนอก หมายถึง“กามภพ”ได้อย่างแน่นอน

“ภพ”มี ๓ ภพ คือ กามภพ-รูปภพ-อรุภพ

“กามภพ”เป็นภพเบื้องต้น ภพภายนอกที่เกี่ยวกับกามคุณ ๕ ซึ่งเป็นภุมิที่อาศัยอยู่ใน(อวจร)ภพที่มีตาหูจมูกลิ้นกายตามภุมิ เรียกว่า กามาวจรภุมิ

ผู้มี“ภุมิ”ปุถุชน ก็“อวจร”อยู่ตามฐานะแห่งภุมิตน ส่วนผู้มี“ภุมิ”อาริยชน ก็“อวจร”อยู่เหนือ“กามภพ”

ตามฐานะแห่งภุมิตนเช่นกัน เป็นต้นว่า โสตาบัน ก็“อาศัยอยู่ในกามภพ”นั่นเอง แต่“อยู่เหนืออบายภพ”ของ“กามภพ”ได้แล้ว เพราะมี“โลกุตระภุมิ”เบื้องต้นแล้ว เบื้องต้นของ“กามภพ”แท้คือ “อบายภพ”ซึ่งแต่ละคนต้องเรียนรู้ก่อนอื่น ใน“กามาวจรภุมิ”นั่นเอง

อย่าเพิ่งงง “ภพ”มี ๓ ภพเท่านั้น คือ กามภพ-รูปภพ-อรุภพ แต่ที่มีคำว่า“อบายภพ”ก็อ่านๆไปก่อน

“กามภพ”เป็นภพเบื้องต้น เป็นภพภายนอก ที่ทุกคนจะต้องเริ่มต้นกับ“ภพ”นี้ก่อน คำว่า“อบายภพ”ก็คือ ชั้นตอน ลำดับ ต่ำ-กลาง-สูงของ“กามภพ”เท่านั้น ไม่ได้เพิ่มภพภูมิขึ้นมาจาก กามภพ-รูปภพ-อรุภพ แต่อย่างใด

“รูปภพ”เป็นภพเบื้องกลาง ภพภายในที่ผู้ไม่มีภุมิอาริยะ ไม่สามารถจะรู้แจ้งความจริงได้

“อรุภพ”เป็นภพเบื้องปลาย

“อบายภพ”ใน“กามาวจรภุมิ”นั้น ก็ใน“กามภพ”นั้นแหละ ที่เป็นกิเลส“กาม”เฉพาะของตน คือ สิ่งที่ยังติด ยังยึด ยังอยาก ยังเสพสุขเสพทุกข์กับเรื่องนั้นกับเหตุปัจจัยนั้น แต่มันคือขั้นหยาบ มันเรื่องต่ำแล้ว สำหรับเรา เรียกว่า“อบาย” คือ ความต่ำ ความเสื่อม ที่เป็นเบื้องต้น เป็นความหยาบความเสื่อมที่เราควรเลิกก่อน กิเลสอื่นใด มันเป็นเรื่องเฉพาะตนแต่ละคน ที่นับว่า“อบายภุมิ”ของตน นี่ก็คือ เบื้องต้นแห่งเบื้องต้นแท้ๆ

คำว่า“อบายภพ”นั่นคือ โลกทางปรมาตถ์(จิต เจตสิก รูป นิพพาน) หรือวิภูสงสาร นั่นก็คือจิตหรือเจตสิกนั่นเอง ที่หมุนวนเป็นความสุข-ความทุกข์ ขึ้นต่ำขั้นหยาบอยู่ ขึ้นต่ำขั้นหยาบนี้แหละที่เรียกว่า “อบายภพ”

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

- ความแก่กับความตาย
ทำลายหมายชีวิต
ประพาศิธรรมนำจิต
ละผิดบำเพ็ญบุญ.

ชรามรณะกลีบด

ณ กรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล
ครั้งนั้น พระเจ้าปเสนทิโกศลได้เสด็จไปเข้า
เฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ ตั้งแต่ในเวลา
หัววัน ได้ถวายอภิวัต (กราบ) แล้วประทับใน
ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าทรง
ปฏิสันถาร (ทักทายปราศรัย) ว่า

“เชิญเถิดมหาบพิตร พระองค์เสด็จมาแต่
หัววันด้วยกิลอันใด”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ กษัตริย์ผู้ได้
มูรธาภิเษก (รดน้ำทำพิธีราชาภิเษก) แล้ว เมา
แล้วในความเป็นใหญ่ มีความกำหนดในกามกลุ้ม
รุม มีความมั่นคงในชนบท ได้ชนะแผ่นดินอัน
กว้างใหญ่แล้วครอบครองอยู่ ย่อมมีราชกรณียกิจ
(กิจของพระราชพาพิงกระทำ) อันใด บัดนี้หม่อมฉัน
เข้าถึงแล้วในความชวนชววยราชกรณียกิจ
อันนั้น”

“ดูก่อนมหาบพิตร พระองค์จะทรงสำคัญ ความซื่อ (คือเข้าถึงแล้วในความชวนชววยราช- ภารกิจอันนั้น) เป็นไฉน

หากในที่นี้มี**ข้าราชการของพระองค์** ผู้เชื่อถือได้ มีวาจาเป็นหลักฐาน มาจากทิศตะวันออก เข้ามาเฝ้า พระองค์ แล้วกราบทูลอย่างนี้ว่า ขอเดชะพระ มหาราชเจ้า ขอพระองค์ทรงทราบ ข้าพระพุทธเจ้า ฟังมาจากทิศตะวันออก ณ ที่นั้น **ได้เห็นภูเขาใหญ่ สูงเทียมเมฆ กำลังกึ่งบดปวงสัตว์ทั้งหลายมา** พระพุทธเจ้าข้า ฉะนั้นสิ่งใดที่พระองค์จะพึงทรง กระทำ ขอได้โปรดทรงรับกระทำเถิด”

ขณะนั้น ก็มี**ข้าราชการคนที่ ๒** ผู้เชื่อถือได้ มีวาจาเป็นหลักฐาน มาจากทิศใต้ ก็ได้มากราบ ทูลพระองค์อย่างเดียวกัน

ถัดมา ก็มี**ข้าราชการคนที่ ๓** ผู้เชื่อถือได้ มีวาจาเป็นหลักฐาน มาจากทิศตะวันตก เข้ามา กราบทูลอย่างเดียวกัน

ต่อจากนั้น ก็มี**ข้าราชการคนที่ ๔** ผู้เชื่อถือได้ มีวาจาเป็นหลักฐาน มาจากทิศเหนือ กราบทูล อย่างเดียวกันอีก

ก็เมื่อมหากษัตริย์อันร้ายกาจ (ภูเขาใหญ่สูงเทียม เมฆจาก ๔ ทิศ กำลังกึ่งบดปวงสัตว์ทั้งหลายมา) ที่ทำให้มนุษย์พิเนาศใหญ่โตถึงเพียงนี้ บังเกิดขึ้น แล้วแก่พระองค์ อะไรเล่าที่พระองค์จะพึงทรง กระทำ ในความเป็นมนุษย์ที่ได้เกิดแสนยากนี้

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญจะมีอะไรเล่าที่หม่อมฉัน พึงกระทำ นอกจากการประพฤติธรรม นอกจาก การกระทำให้สม่าเสมอ นอกจากการสร้างกุศล (ทำดี) นอกจากการทำบุญ (ชำระกิเลส)”

“มหาบพิตร อาตมภาพขอถวายพระพรให้ พระองค์ทรงทราบ **ชรา (ความแก่) และมรณะ (ความ ตาย) กำลังกึ่งบดครอบงำพระองค์อยู่** ก็เมื่อเป็น อย่างนี้ อะไรเล่าเป็นกิจที่พระองค์พึงทรงกระทำ”

“จะมีอะไรเล่าที่หม่อมฉันพึงกระทำ นอกจาก การประพฤติธรรม นอกจากการกระทำให้ สม่าเสมอนอกจากการสร้างกุศล นอกจากการทำบุญ เพราะหากถูกชราและมรณะกึ่งบดครอบงำ

อยู่ ก็ไม่ใช่คติ (หนทาง) ไม่ใช่วิสัย (ความสามารถ) **ที่จะรบได้ด้วยพลช้าง ด้วยพลม้า ด้วยพลรถ ด้วยพลทหารเดินเท้าได้เลย**

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ในราชสกุลนี้ มหา อำมาตย์ผู้มีมโนต์ สามารถใช้มนต์ทำลายข้าศึกที่ ยกมา ก็มีอยู่เหมือนกัน แต่เมื่อถูกชราและมรณะ กึ่งบดครอบงำอยู่ ก็ไม่ใช่คติ ไม่ใช่วิสัยที่ **จะรบ ได้ด้วยมนต์เลย**

ในราชสกุลนี้ มีเงินทองทั้งที่อยู่ในพื้นดิน ทั้งที่ อยู่ในอากาศ ซึ่งพวกหม่อมฉันสามารถใช้เป็น เครื่องมือ ยุแหยให้ข้าศึกที่ยกมาแตกกัน ก็มีอยู่ เป็นอันมาก แต่เมื่อถูกชราและมรณะกึ่งบด ครอบงำอยู่ ก็ไม่ใช่คติ ไม่ใช่วิสัย **ที่จะรบได้ด้วย ทรัพย์เหล่านั้นเลย**

ดังนั้นเมื่อถูกชราและมรณะกึ่งบดครอบงำ อยู่อะไรเล่าจะเป็นกิจที่หม่อมฉันพึงกระทำ นอกจากการประพฤติธรรม นอกจากการกระทำให้ สม่าเสมอ นอกจากการสร้างกุศล นอกจากการ ทำบุญ”

“ถูกแล้ว ถูกแล้ว มหาบพิตร ภูเขาใหญ่ล้วน ด้วยศิลา สูงจรดท้องฟ้า กึ่งบดสัตว์มาโดยรอบ ทั้ง ๔ ทิศ ฉันทใด **ชราและมรณะก็ฉันทนั้น ย่อมครอบงำสัตว์ทั้งหลายคือ** พวกกษัตริย์ (นัก ปกครอง) พวกพราหมณ์ (นักบวช) พวกแพศย์ (พ่อค้า) พวกศูทร (กรรมกร) พวกจัณฑาล (คน ต้องห้าม) และคนเทชยะ ไม่เว้นใคร ๆ ไร้เลย ย่อมย้ายเสียสิ้น ณ ที่นั้น

ไม่มียุทธภูมิสำหรับพลช้าง พลม้า พลรถ พลราบ และไม่อาจรบเอาชนะได้ด้วยมนต์ด้วยทรัพย์ เพราะฉะนั้น ผู้เป็นบัณฑิตมีปัญญา เมื่อเล็ง เห็นประโยชน์ตน พึงตั้งศรัทธาไว้ในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระสงฆ์

ผู้ใดมีปกติประพฤติธรรมด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ บัณฑิตทั้งหลายย่อมสรรเสริญผู้นั้น ในโลก นั้นนั้เทียว แล้วผู้นั้นละโลกนี้ไป ย่อมบันเทิงในสวรรค์”

๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๕ “ปัพพโตปมสูตร” ข้อ ๔๑๑)

เราเกิดมาก็เพื่อเรียนรู้ทุกซื่
เพื่อพบกับความสุขที่แท้จริง

“ขอบคุณความทุกซื่” ที่ทำให้ได้ค้นพบกับความสุขที่แท้จริง

ผ่านไปเกือบ ๔ เดือนแล้วที่ฉันต้องอยู่กรุงเทพฯ-
มหานครเพื่อพักรักษาตัวที่บ้าน ในที่สุดฉันก็ได้
เดินทางกลับมาซื่ “ลานนาอศก” อีกครั้ง สถานที่
แห่งนี้ก็ยังคงเหมือนเดิม มีความสงบ ความอุ่นใจ
และความร่เย็นแผ่กิ่งก้านไปให้แก่ผู้มาอาศัยร่เงา
เสมอ ฉันรู้สึกเหมือนได้กลับมาบ้านจริง ๆ หลังจาก
ที่ต้องจากไปนาน

ช่วงเวลานี้ทำให้ฉันมีเวลาทบทวน มีสมาธิอยู่
กับตัวเอง หลังจากที่ต้องโคจรไปอยู่ในโลกที่แสน
วุ่นวาย มีแสงสีเสียง มีผัสสะ มีเรื่องราวมากมาย
ให้ได้เรียนรู้ และปฏิบัติธรรมร่ไปด้วย ฉันรู้สึก
ว่าตัวเองเป็นคนคิดเยอะ คิดแทบทุกเรื่องที่ผ่านมา
เข้ามากระทบ พยายามที่จะแยกแยะ กลั่นกรอง
สิ่งที่ดีและไม่ดีออกจากกัน จนบางทีฉันก็ไม่เข้าใจ
ตัวเองว่า “คิดเยอะไปรื่เปล่า?... คิดหยมหยมมากไป

ไหม?” สภาวะจิตของฉันในตอนนีเหมือนอยู่ในขั้นตอน
ของการเรียนรู้ เหมือนเด็กเพิ่งจะหัดเดินใหม่ ๆ
เดินตรงบ้างเซบ้าง ล้มบ้าง ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก
แต่ฉันก็เพียรพยายามที่จะหาความพอดี หรือทาง
สายกลางให้เจอ ไม่ว่าจะใช้เวลานานสักแค่ไหน

ย้อนระลึกถึงช่วงใช้ชีวิตอิสระนอกวัดตอน
อยู่ที่บ้าน ไม่มีใครคอยสอน ไม่มีใครคอยขัดเกลา
อยากทำอะไรตามใจตัวเองได้หมด ฉันไม่รู้ว่สิ่ง
เหล่านี้คือความสุขที่หลายคนถวิลหาใช่รื่? แต่
สำหรับฉัน ไม่รู้เหมือนกันว่ ทำไฉฉันกลับรู้สึก
ทุกซื่อย่างบอกไม่ถูก ฉันทุกซื่ในขณะที่ฉันได้รับ
การตามใจ สามารถทำอะไร ๆ ได้ตั้งใจ อยาก
กินอะไรก็ได้กิน อยากนอนเมื่อไหร่ก็ได้นอน ฯลฯ
ฉันทุกซื่เพราะกลัวตัวเองจะติดสุข ฉันกลัวกิเลส
ตัวเองจะเหลือ กลัวการได้ตั้งใจจะทำให้ฉันเป็น

คนอ่อนแอ และไม่พร้อมที่จะถูกขัดเกลา

ในหลาย ๆ ครั้งฉันก็รู้สึกสับสนกับความคิดกับสถานะที่เกิดขึ้น เพราะนี่ไม่ใช่แค่ครั้งแรก แต่เป็นอีกครั้งที่ฉันยังต้องเฝ้าถามตัวเองว่า ฉันมีความสุขหรือทุกข์กันแน่? เวลาสุขก็รู้สึกกลัวตัวเองจะติดสุขจนกลายเป็นทุกข์ เวลาทุกข์ก็ดิ้นทุรนทุรายเพื่อที่จะพบสุข จนไม่แน่ใจ ความคิดของฉันยังไม่ตกผลึก ฉันควรจะคิดมากหรือคิดน้อยดี?...อะไรคือสิ่งที่ควรจะปฏิบัติต่อไปกันแน่!!

และจากประสบการณ์ของการปฏิบัติธรรมตั้งแต่วัยเด็กนักเรียนลัทธิมาลิกขา จบจนเป็นศิษย์เก่า ในวัดถึงปัจจุบันนี้ ก็ทำให้ฉันได้สังสมความเป็นพุทธจากที่เป็นเพียงเมล็ดอ่อน ๆ ก็ได้รับการปลูกฝังรดน้ำ พรวนดิน ใส่ปุ๋ย จนค่อย ๆ เติบโตพ้นจากดินแห่งยอดอ่อนขึ้นเป็นต้นกล้าที่น้อย ๆ จากเด็กที่ไม่รู้จักแก่นแท้ของศีล ไม่เข้าใจธรรมะ ก็ค่อย ๆ เติบโตทั้งร่างกายและจิตวิญญาณจากสถานที่แห่งนี้ ที่ที่ท่านสมณะมักจะคอยอบรม คอยสอนให้ตั้งตนอยู่บนความลำบากเสมอ ๆ เป็นผู้พร้อมที่จะผิดพร้อมที่จะแพ้ พร้อมที่จะสลายภพ ทำใจไม่ติดยึด เพราะทุกสิ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม ฯลฯ

ฉันเติบโตมาจากระบบการศึกษาแม่ไก่-ลูกไก่ที่สอนให้ฉันเป็นคนจนแต่มหัศจรรย์จริง ๆ ต้องพร้อมที่จะไม่เอาแต่ใจ พร้อมขัดเกลากิเลส พร้อมไปตามหมู่กลุ่ม ตามแม่ไก่ มีหลายสิ่งแรกที่แรก ๆ แน่แน่นอนว่าต้องฝืนใจทำทั้งนั้น มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยกับบททดสอบของการศึกษาที่มุ่งพัฒนาทั้งตัวแม่ไก่และลูกไก่ให้เป็นผู้เจริญในธรรมยิ่ง ๆ ขึ้นไปตามขั้นตอนและขีดความสามารถของแต่ละคน

มันดูเป็นเรื่องยาก เป็นเรื่องซีเรียส เหมือนต้องถูกจองจำอยู่ในกฎระเบียบต่าง ๆ นานามากมายล้อมรอบตัวเต็มไปหมด ฉันก็เคยคิดแบบนั้น แต่ในตอนนี้นี่ฉันก็พูดได้เต็มปากจริง ๆ ว่าที่ฉันได้มีวันนี้ ได้เป็นคนมีศีล ๕ ได้รู้จักการปฏิบัติธรรม และสามารถปฏิบัติจนเกิดผล ได้เห็นจริง เป็นจริง ก็เพราะการศึกษาแม่ไก่-ลูกไก่

นี่แหละ ที่เป็นแม่พิมพ์หล่อหลอมจิตวิญญาณของพุทธให้ฉันมาโดยตลอด

ในวันนี้ฉันยังต้องใช้เวลาที่จะเรียนรู้ พากเพียรปฏิบัติธรรมต่อไป ยังมีอีกหลายบทเรียนนักที่จะต้องทำความเข้าใจ แต่ฉันมีความอุ่นใจในมิตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมที่ดีเหล่านี้แหละ! จะเป็นตัวช่วยให้ไม่หลงทาง ไม่มีฉันทิภูลิเป็นตัวอย่างให้ฉันได้สังเคราะห์และเข้าใจธรรมะของพระพุทธองค์ขึ้นเรื่อย ๆ และฉันเชื่อเหลือเกินว่าธรรมะแก้ปัญหาได้ทุกเรื่อง เพราะพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์คือทางพ้นจากทุกข์ จึงเป็นหลักการแก้ไขปัญหาทั้งมวล ที่มีคำตอบและทางออกให้แก่เหล่าชาวพุทธที่ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของท่าน

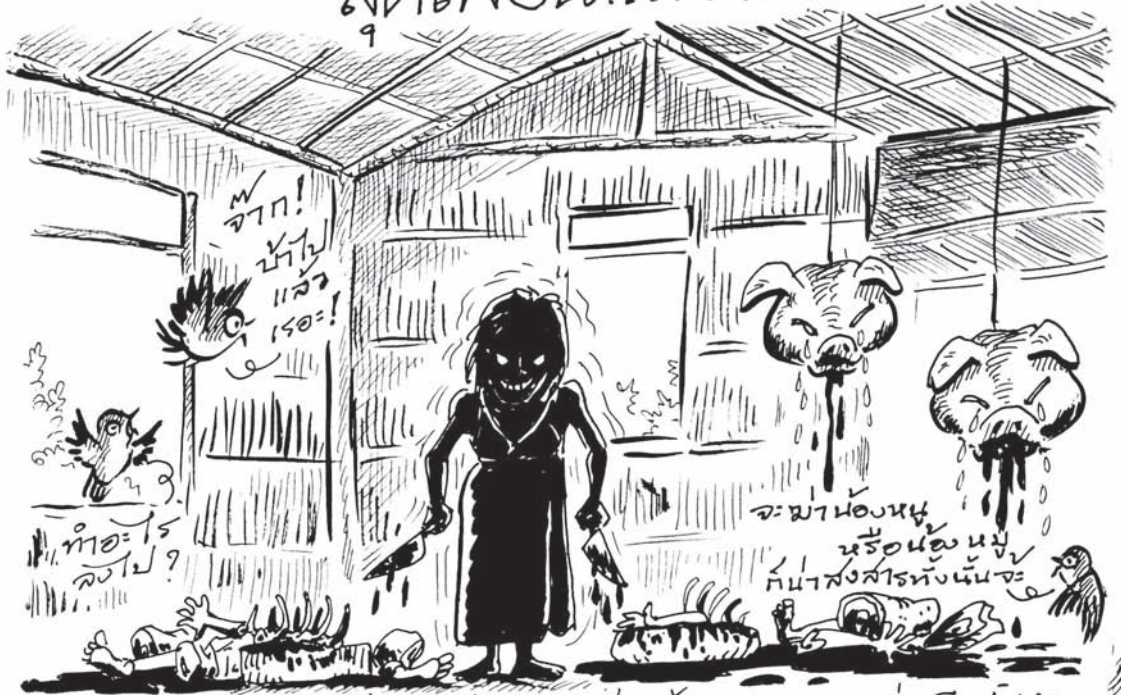
ในโลกใบนี้คงไม่มีมนุษย์คนใดอยากจะมีความสุข ทุกคนล้วนแต่ต้องการแสวงหาความสุขในชีวิตทั้งนั้น ฉันก็เป็นหนึ่งในมนุษย์กลุ่มนั้น อยากจะมีแต่ความสุข จึงพยายามไขว่คว้า พยายามดิ้นรน แต่ดูเหมือนว่า ยิ่งพยายามคว่ำมันมามากเท่าไร สุขุขเหล่านั้นกลับยิ่งห่างไกลออกไปจากเรามากเท่านั้น สุดท้ายก็คว้าได้เพียงความว่างเปล่า อากาศธาตุที่ไม่มีตัวตน ไม่มีอยู่จริง

จนในวันหนึ่ง จากที่ฉันได้สังสมและเรียนรู้ด้วยการฟังธรรมหลวงปู่ จากคำสั่งสอนของครูบาอาจารย์ และการปฏิบัติธรรมของตัวเองที่ผ่านๆมา ทำให้เมื่อเผชิญกับความทุกข์และความสุขที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ฉันก็เริ่มเข้าใจว่า แท้จริงแล้วชีวิตของมนุษย์เรา ไม่มีสิ่งไหน ไม่มีอะไรที่เป็นความสุขเลย มีแต่ความทุกข์ เราเกิดมาก็เพื่อเรียนรู้ทุกข์ เพื่อพบกับความสุขที่แท้จริง นั่นคือการหลุดพ้น เข้าสู่ความเป็นอาริยชนโดยแท้ ซึ่งจะไม่ทุกข์ไม่สุขอีกเลย เพราะท่านเข้าใจและหลุดพ้นจากความทุกข์-ความสุขได้แล้ว

สุดท้ายฉันคงต้องขอบคุณ “ความทุกข์” ที่ทำให้ฉันได้ค้นพบกับ “ความสุข” ที่แท้จริง แม้จะเป็นเพียงเศษเสี้ยวหนึ่งก็ตาม

☸ อ่านต่อฉบับหน้า

สุดเพี้ยน...?!!!

๑. แม่เห็นลูกสาว รวย ๕ รวย กับ ๒ รวย เป็นชั้นๆ ก่อนนำเตาร้อนไปตีต้ม เพราะคิดว่าลูกๆ เป็น หมู ที่เลี้ยงไว้

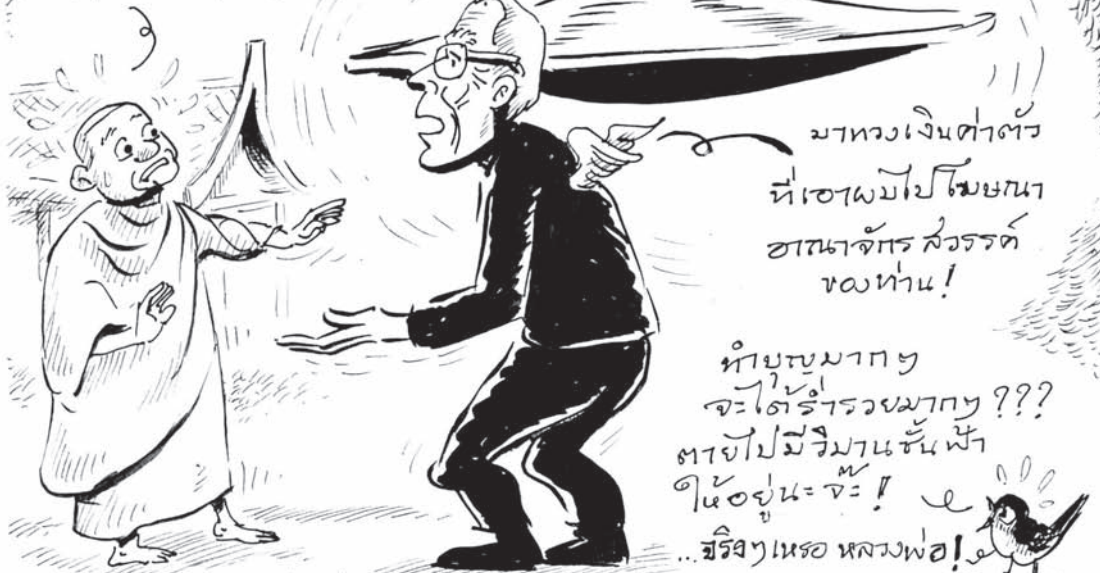

๒. ผู้คุมราชารวยนับ ๑๐๐ ล้าน เพราะเปลี่ยน "ตุ๊ก" เป็นตุ๊กตาสงการตาชบา

ม. โพลระบุมชนส่วนใหญ่เห็นการโทง แกมเจ้าหน้าที่ย้ายเมืองที่จับถือ เตาตนิทงบ้านเมืองได้สำเร็จ เป็นแบบอย่างของชีวิต

ท่าน สตีฟ จ๊อบ มาขังไว้?

๔. วิญญาณ สตีฟ จ๊อบ อยู่ไหน? ทำสำเนาพระจันทร์ยม ทำบุญ ขางสวรรค์ บนตาลใต้ บอทุกใต้หมต

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๒๖๖

สหรัฐฯ “ล้มเหลวอย่างยิ่ง” ในระบอบประชาธิปไตย
เพราะรัฐบาลได้ถูกรวบงำโดยกลุ่มทุนโดยสิ้นเชิง
และสหรัฐฯซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มทุนได้ใช้อำนาจเป็นธรรม
ในการบีบบังคับและปล้นชิงผลประโยชน์ในสังคมโลกตลอดมา

สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

<http://www.sott.net/articles/show/195360-US-Joins-Ranks-Of-Failed-States>

พอถึงสมัยของนายบิล คลินตัน (๒๕๓๖-๒๕๔๔) ประเทศจีนพยายามชักจูงให้องค์การสหประชาชาติ สงวนอวกาศไว้เพื่อวัตถุประสงค์ทางสันติ แต่กองบัญชาการอวกาศ (Space Command) ของสหรัฐฯกลับเรียกร้องให้สหรัฐฯควบคุมอวกาศเพื่อการปฏิบัติการทางทหารสำหรับการปกป้องผลประโยชน์และการลงทุนของสหรัฐฯ ลัทธิคลินตัน (Clinton Doctrine) ก็คือสหรัฐฯ มีลัทธิที่ใช้กำลังทหารแต่ฝ่ายเดียวเพื่อประกันการเข้า

ถึงตลาดสำคัญ แหล่งพลังงานและทรัพยากรที่มีความสำคัญทางยุทธศาสตร์ พอถึงยุคของนาย ยอร์ช บุช (ลูก) สหรัฐฯได้แสดงความมโหฬาร และความก้าวร้าวอย่างโจ่งแจ้งจนเป็นที่รับรู้และรังเกียจกันทั่วโลกอย่างไม่ต้องเสียเวลาบรรยาย ความก้าวร้าวของสหรัฐฯในยุคนี้หมายถึง การเข้าครอบครองอวกาศอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดเลย ที่เดียว โดยนายบุชเตรียมนำโครงการ “สตาร์วอร์” มาดำเนินการอีกทั้งๆ ที่เป็นการ

ละเมิดสนธิสัญญาที่ได้เซ็นไว้กับรัสเซีย เป้าหมายของโครงการนี้คือ “เสรีภาพที่จะโจมตี แต่ปลอดภัยจากการโจมตี” จอห์น โพล์ ผู้เชี่ยวชาญด้านอาวุธกล่าวว่า โครงการนี้จะทำให้สหรัฐฯโจมตีประเทศใดๆ ในโลกได้โดยแจ้งเตือนล่วงหน้าเพียง ๓๐ นาที และโดยไม่ต้องมีฐานทัพอากาศอยู่ใกล้ประเทศนั้นๆ เลย!!!

โนม ซอมสกี ศาสตราจารย์ของสถาบันเอ็มไอที กล่าวว่า “ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาสหรัฐฯก็มีวาระแห่งชาติ ซึ่งพรรคการเมืองทั้งสองพรรคต่างถือเป็นเป้าหมายร่วมกัน เรียกว่า “ยุทธศาสตร์อภิมหาจักรวรรดิ” (Imperial Grand strategy) คือการครอบงำโลก และป้องกันไม่ให้มีการท้าทายใดๆ ต่อตำแหน่ง อำนาจและบารมีของสหรัฐฯ สำหรับการครอบงำโลกนั้น สหรัฐฯ จะใช้ทั้งอำนาจที่อ่อนนุ่ม (soft power) คือพลังของสื่อมวลชน วัฒนธรรม สังคมและเศรษฐกิจ และพลังแข็ง (hard power) ซึ่งได้แก่กำลังทหาร ส่วนสงครามป้องกันการทำทายนั้น ต้องมีองค์ประกอบดังนี้ :-

๑. ศัตรูอยู่ในฐานะที่ไม่สามารถป้องกันตนเองได้ หรือเป็นศัตรูที่อ่อนแอกว่า

๒. ต้องเป็นเป้าหมายที่มีคุณค่าเพียงพอต่อการลงมือ

๓. ต้องเป็นเป้าหมายที่สามารถสร้างภาพให้มีความชั่วร้าย และเป็นภัยต่อความมั่นคงของสหรัฐฯ เช่น อัฟกานิสถาน (เพื่อวางท่อน้ำมันจากเอเชียกลาง) และอิรัก (เพื่อยึดครองแหล่งน้ำมัน) ส่วนกรณีของเกาหลีนั้น มีองค์ประกอบเพียงสองข้อคือ ๑ และ ๓ เท่านั้น จึงไม่เหมาะสมที่จะโจมตีแต่อย่างใด

ก่อนที่จะทำสงคราม (ออกปล้น???) ทุกครั้งสหรัฐฯจะต้อง “ขายความกลัว” ให้คนอเมริกัน ดังคำกล่าวของนายพลดักลาส แมคคาร์เธอร์ของสหรัฐฯเอง ดังนี้ :-

“รัฐบาลของเรากระตุ้นให้เราอยู่ในความกลัวตลอดเวลา ให้เราวิ่งอย่างกระหืดกระหอบไล่ตาม

ความรักชาติ (หลงชาติ) อย่างต่อเนื่อง และให้อยู่ในสภาวะฉุกเฉินระดับชาติ โดยมีความเลวร้ายเกิดขึ้นในประเทศของเรา หรือมีลัทธิประหลาดที่น่ากลัวนอกประเทศจ้องที่จะเคี้ยวกลืนเรา ถ้าเราไม่ต่อสู้โดยทุ่มเทเงินทองจำนวนมหาศาล อย่างไรก็ตาม ความพินาศก็ดูเหมือนจะไม่เคยเกิดขึ้น ไม่เคยมีจริง... ลัทธิประหลาดที่ “นายทุนโจร” สร้างขึ้นมาขายให้คนอเมริกันในปัจจุบันคือ “ผู้ก่อการร้ายมุสลิม” และข้อสำคัญก็คือคนอเมริกันผู้ซึ่งอยู่ใน “โลกทัศน์” ที่คับแคบ ต่างก็เชื่ออย่างหัวปักหัวปำ และสนับสนุนการเช่นฆ่าและปล้นชิงโดยดูขงฎกายใต้คำว่า “รักชาติ”???

อเล็กซ์ แครี่ นักประวัติศาสตร์ชาวอเมริกัน ตั้งข้อสังเกตว่า “ศตวรรษที่ ๒๐ ได้ถูกหล่อหลอมโดยปรากฏการณ์ ๓ ประการ คือ การขยายตัวของระบอบประชาธิปไตย การเพิ่มพูนของพลังอำนาจของบริษัทข้ามชาติ และการขยายตัวของ การโฆษณาชวนเชื่อเพื่อปกป้องอำนาจของบริษัทข้ามชาติจากประชาธิปไตยที่แท้จริง” รัฐบาลสหรัฐฯภายใต้ นายยอร์ช บุช เป็นรัฐบาลที่ถูกครอบงำโดยพลังอำนาจของบริษัทข้ามชาติมากที่สุดตั้งแต่เคยมีมา นักเขียนชาวอเมริกันชื่อ ลินคอล์น สตีเฟนส์ สรุปไว้ว่า “การคอร์รัปชันและความล้มเหลวของประชาธิปไตยในสหรัฐฯ เป็นผลส่วนใหญ่ของต้นเหตุเพียงประการเดียว คือ การที่กลุ่มทุนเข้าควบคุมรัฐบาลเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง นักการเมืองต่างกลายเป็น “ผู้รับใช้” ที่ต้องตอบแทนเงินบริจาคเพื่อใช้รณรงค์ในการเลือกตั้งด้วยภาษีของประชาชน และสัญญาที่ให้ผลประโยชน์ต่อกลุ่มทุน”

สรุปได้ว่าสหรัฐฯ “ล้มเหลวอย่างยิ่ง” ในระบอบประชาธิปไตย เพราะรัฐบาลได้ถูกครอบงำโดยกลุ่มทุนโดยสิ้นเชิง และสหรัฐฯซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มทุนได้ใช้อำนาจเป็นธรรม” ในการบีบบังคับและปล้นชิงผลประโยชน์ในสังคมโลกตลอดมา???

๔. การศึกษาที่คับแคบ: ตักลาส แมคเกอร์ ได้กล่าวเกี่ยวกับปัญหาของระบบการศึกษาของสหรัฐฯไว้ในนิตยสารเอฟพี (Foreign Policy) ของมูลนิธิคาร์เนกี พอสรุปได้ดังนี้ :

● คริสตินาอาศัยอยู่ในแคลิฟอร์เนียซึ่งมากกว่า ๑ ใน ๔ ของประชากรเกิดในต่างประเทศ และนักเรียนในแคลิฟอร์เนียพูดถึง ๖๐ ภาษาที่บ้านพัก คริสตินาเป็นเด็กสาวอายุ ๑๕ ปี ซึ่งทันสมัย ทำกิจกรรมมากมายและชอบเล่นคอมพิวเตอร์ เธอกำลังเรียนวัฒนธรรมฟิลิปปินส์กับกลุ่มเพื่อนๆ โดยมีครูเป็นที่ปรึกษา ครูที่ปรึกษาพูดว่า “ครูพูดภาษาตากาล็อกและภาษาฟิลิปปินส์ที่หมู่เกาะก่อนครอบครัวจะย้ายมาสหรัฐฯ” คริสตินาถามด้วยความงุนงงว่า “ฟิลิปปินส์เป็นหมู่เกาะหรือคะ? หนูคิดว่าเป็นประเทศหนึ่งในจีนเสียอีก” ครูที่ปรึกษาพยายามกลั่นหัวเราะ นี่เป็นตัวอย่างของเด็กชาวอเมริกัน ซึ่งอาศัยอยู่ในรัฐที่มีคนหลากหลายเชื้อชาติและภาษามากที่สุด!!!

ในปี ๑๙๕๐ (๒๔๘๓) มากกว่าร้อยละ ๙๐ ของนักเรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศ ต่างก็เรียนแต่ภาษาฝรั่งเศส สเปน หรือภาษาลาติน และเมื่อสิ้นสุดศตวรรษซึ่งเป็นยุคที่มีความแตกต่างจากเดิมมากมาย ตัวเลขก็ยังคงเป็นเช่นเดิม ที่น่าแปลกใจคือ อย่างน้อย ๒ ทศวรรษที่นักรัฐศาสตร์ตัดสินว่าจีนจะเป็นมหาอำนาจในอนาคต มีโรงเรียนมัธยมของรัฐมากกว่า ๑,๓๐๐ แห่ง (ประมาณ ๕ เปอร์เซ็นต์) นิดหน่อยเท่านั้น ที่มีหลักสูตรภาษาจีน และหลังสภาวะวิกฤติน้ำมันในตะวันออกกลางมากกว่า ๒๕ ปี มีนักเรียนของรัฐเพียง ๕๐๐ คน เท่านั้นที่เรียนภาษาอาหรับ ในขณะที่มีถึง ๑๗๕,๐๐๐ คนที่เรียนภาษาลาติน หนึ่งใน ๒ ใน ๓ ของนักเรียนชาวอเมริกัน ไม่เคยเรียนภาษาที่ ๒ เลย

มลรัฐหลายแห่งเสนอวิชาประวัติศาสตร์สากล แต่มีน้อยมากที่เกี่ยวกับอัฟริกา เอเชีย ลาตินอเมริกาหรือตะวันออกกลาง ถึงแม้ผู้ที่มุ่งจะศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี ๒ ใน ๓ กล่าวว่า

พวกเขาหวังว่าจะไปศึกษาในต่างประเทศ แต่มีเพียงร้อยละหนึ่งเท่านั้นที่ทำได้กล่าวจริง ๆ และเกือบร้อยละ ๕๐ ของนักศึกษาที่เดินทางไปต่างประเทศ จะเดินทางไปเฉพาะ ๔ ประเทศในยุโรปตะวันตกเท่านั้น คือ อังกฤษ ฝรั่งเศส อิตาลีและสเปน ในปี ๒๐๐๔ (๒๕๔๗) จำนวนนักศึกษาชาวอเมริกันที่เดินทางไปอิตาลีแห่งเดียว มีมากกว่าที่เดินทางไปอัฟริกา เอเชียและตะวันออกกลางรวมกัน ฉะนั้น เด็กหนุ่มสาวชาวอเมริกันเช่น คริสตินา ซึ่งแวดล้อมไปด้วยภาษา วัฒนธรรม และสินค้าต่างประเทศในรัฐแคลิฟอร์เนียจึงอยู่ในสภาพที่สิ้นหวังและไม่ประสีประสาในสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่นอกเขตสหรัฐฯ!!!

ในปี ๒๐๐๒ (๒๕๔๕) ในขณะที่ทหารสหรัฐฯได้ยึดครองกรุงคาบูลของประเทศอัฟกานิสถานและอีกทั้งรัฐบาลสหรัฐฯและทั่วโลกกำลังถกเถียงกันเรื่องการบุกอิรัก นิตยสาร National Geographic Society สํารวจพบว่า ร้อยละ ๘๕ ของเด็กหนุ่มสาวชาวอเมริกัน อายุระหว่าง ๑๔-๒๔ ไม่สามารถชี้ประเทศทั้งสองดังกล่าวในแผนที่ และที่แย่กว่านั้นก็คือ ร้อยละ ๖๙ ไม่สามารถระบุที่ตั้งของประเทศอังกฤษ ร้อยละ ๒๙ ห้ามหาสมุทรแปซิฟิกไม่พบ และเกือบร้อยละ ๓๐ เชื่อว่าสหรัฐฯมีพลเมืองราว ๆ ๑-๒ พันล้านคน ปัจจุบันสหรัฐฯมากกว่า ๕๐,๐๐๐ คนด้วย กำลังพลดังกล่าวปฏิบัติหน้าที่อยู่ตามฐานต่าง ๆ กว่า ๗๐๐ แห่งใน ๑๓๐ ประเทศ เพื่อรักษาผลประโยชน์ของสหรัฐฯ แต่การวิจัยทุก ๆ ๒-๓ ปี พบกว่านักเรียนชาวอเมริกันอยู่ในสภาพที่ล้าหลังเด็กทั่วโลก ในเรื่องวิทยาศาสตร์และแมทเมติกส์ ในขณะที่เด็กเอเชียกำลังมุ่งศึกษาเรื่องรถไฟรางเดียวที่ใช้พลังงานจาก cold fusion ผลการวิจัยนี้ สร้างความตระหนักและวิตกให้วงการต่างๆ ทั่วประเทศ ที่แย่แกว่าเรื่องวิทยาศาสตร์และแมทมาก็คือ ความไร้ความสามารถในเรื่องภาษาต่างประเทศ การเมืองประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมที่จะต้องใช้ในการ

วิเคราะห์ชาวลับของโลกอาหรับ นำอุตสาหกรรมของสหรัฐฯเข้าสู่ตลาดใหม่ ๆ ในเอเชีย ร่วมไม้ร่วมมือกับหุ้นส่วนทั่วโลกหรือวางนโยบายของประเทศ เยาวชนอเมริกันตกอยู่ในฐานะที่สิ้นหวัง และจะต้องกระเสือกกระสนอย่างมาก ในการรับผิดชอบต่อประเทศในอนาคต ชาวอเมริกันไม่ตระหนักถึง “อัตลักษณ์” ของตนเองในฐานะประชากรโลก เมื่อพูดถึงการเคารพในวัฒนธรรมที่หลากหลาย ร้อยละ ๙๒ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยในระดับปริญญาตรี ไม่เคยเรียนภาษาต่างประเทศเลย แถมในปี ๑๙๙๖ (๒๕๓๙) สภาสูงยังได้ตัดงบประมาณร้อยละ ๒๐ ของโครงการพูลพอร์ตซึ่งส่งนักศึกษาปริญญาโทไปเรียนในประเทศต่างๆ ทั่วโลก และผู้รับหน้าที่ “ผู้ปฏิรูปการศึกษา” ยังอุทิศเวลาให้กับวิชาเมทา วรรณคดีอังกฤษ มาตรฐานการทดสอบ และโรงเรียนประถมจำนวนมากยกเลิกวิชาสังคมและภาษาต่างประเทศทั้งหมดด้วย

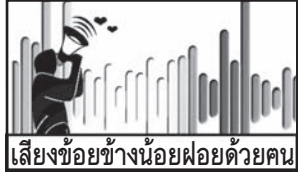
แม้ระบบการศึกษาที่มองแต่ “ภายใน” ตลอดมาดังกล่าวจะไม่เป็นอุปสรรคในการสร้างความก้าวหน้าและพลังอำนาจจนถึงปัจจุบัน แต่เป็นความผิดพลาดอย่างยิ่ง ถ้าจะคิดว่าอดีตจะเหมาะสมในอนาคต จึงไม่น่าแปลกใจว่า ระบบการศึกษาของสหรัฐฯดังกล่าว ได้ส่งผลให้ชาวอเมริกันตั้งแต่ประเภทเดินดินกินแอมเบอร์เกอร์ จนถึงประธานาธิบดี ต่างก็มีโลกทัศน์ที่คับแคบ หลงใหลอยู่กับอดีตและการสร้างชาติ (ปล้นแผ่นดินของชาวอินเดียนแดง?) ว่าช่างยิ่งใหญ่ นำภาคภูมิ และสง่างามเหลือประมาณรวมทั้ง (แก๊ง) เชื่ออย่างหัวปักหัวปำว่า พระเจ้าโปรดให้ยิ่งใหญ่ มีความคิด ความเชื่อ และความฝันอันเป็นสากลอย่างไม่มีข้อแม้ วิถีอเมริกันเท่านั้นที่ถูกต้องและดีงามที่สุด สำหรับมวลมนุษยชาติทุกภาษาทุกมุมโลกด้วยโลกทัศน์แบบอเมริกันนี้เองที่ทำให้โลกตกอยู่ในสภาวะวิกฤติอยู่ในปัจจุบัน???

● นอกจากนั้น ไมเคิล มัวร์ นักต่อสู้ทางสังคมชาวอเมริกัน ได้กล่าวถึงการศึกษาของสหรัฐฯที่ถูก

ครอบงำโดยกลุ่มทุนว่า นับตั้งแต่สมัยที่นายโรนัล เรแกน ผลักดันลัทธิเสรีนิยมใหม่หรือทุนนิยมเสรี ในปี ๑๙๘๐ (๒๕๒๓) รัฐบาลสหรัฐฯทยอยผลัดไถ่ระบบน้ำประปา ไฟฟ้า สวัสดิการ สุขภาพ ทหาร คุณ ฯลฯ ให้ไปอยู่ในมือของเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐบาลนายยอร์ช บุช (ลูก) ซึ่งนิยมลัทธิทุนนิยมเสรีอย่างสุดขีด ได้ลดการอุปการะการศึกษาลงเรื่อยๆ จนผลการเรียนของเด็กอเมริกันตกลงไปอยู่ลำดับท้ายๆ ในหมู่ประเทศอุตสาหกรรม ในปัจจุบันสหรัฐฯกำลังขาดแคลนครูอย่างมาก จนบางโรงเรียนต้องรับครูต่างชาติ โรงเรียนในมลรัฐชิคาโกต้องจ้างครูจาก ๒๘ ประเทศ รวมทั้งจากจีน ฝรั่งเศส และฮังการี เมื่อเริ่มเปิดเทอมในนิวยอร์ก ครูอาชีพจำนวน ๗,๐๐๐ คนเกษียณอายุ และร้อยละ ๖๐ ของครูใหม่ที่จ้างเพื่อทดแทน ต่างเป็นผู้ที่ไม่ได้รับการรับรอง โรงเรียนแห่งหนึ่งในเมืองนิวยอร์กต้องเปิดภาคเรียนปี ๒๕๔๓-๒๕๔๔ โดยไม่มีครูใหญ่ นิวยอร์กเป็นเมืองที่มีจำนวนเศรษฐกิจต่อตารางฟุต มากกว่าคนจรจัดบนทางเท้า แต่กลับไม่มีเงินจ้างครูด้วยเงินเริ่มต้นเพียง ๓๑,๐๐๐ ดอลลาร์ต่อปี โรงเรียนในสหรัฐฯกำลังแตกสลาย ในปี ๒๕๔๒ ๑ ใน ๔ ของโรงเรียนรัฐบาลรายงานว่ามีอาคารไม่เพียงพอ

ในปี ๒๕๔๐ โรงเรียนทั้งหมดในเขตวอชิงตัน ดี.ซี. ต้องเปิดเรียนพร้อมกันช้าไปกว่ากำหนดปกติถึง ๓ สัปดาห์ เพราะ ๑ ใน ๓ ของโรงเรียนทั้งหมดไม่ปลอดภัยพอที่จะเปิดได้ ยิ่งกว่านั้นเกือบร้อยละ ๑๐ ของโรงเรียนรัฐบาล มีผู้สมัครเข้าเรียนมากกว่าอาคารเรียนถึงร้อยละ ๒๕ และอย่างน้อยมีหนึ่งโรงเรียนที่ครูต้องสอนนักเรียนในห้อง ภาวโรงร้อยละ ๑๕ ของโรงเรียนรัฐบาล ๑๑,๐๐๐ แห่งในนิวยอร์กไม่มีภารโรงประจำเต็มเวลา ทำให้ครูต้องถูพื้นและนักเรียนต้องเข้าห้องน้ำโดยไม่มีกระดาษชำระ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

เสียงขอยข้างน้อยฝอยด้วยคน

● ลิทธิสัจจะ ธรรมาธิปัตย์

ผมกำลังตำหนิชาติบ้านเมืองของผมเอง

ของท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายเองว่า

เราปล่อยปละละเลย เรื่องสร้างคนดีค่อนข้างมาก...

หน้าที่ของเราก็คือ สร้างคนดีขึ้นมาเบียดเสียดคนไม่ดี

ให้ไม่มีที่ยืนในชาติบ้านเมืองของเรา

ปฏิวัติชาติชั่วมัวช้าไย

น้ำดีไล่ น้ำเน่าเท่ากับโค

ในงานแจกทุนการศึกษามูลนิธิเปรม ติณ-
สุลานนท์ พล.อ.เปรม เรียกร้องให้สำคัญกับงาน
ด้านคุณธรรมและจริยธรรม เพื่อสร้างเด็กให้เป็น
คนดี โตขึ้นมาก็จะไม่โกง

“ผมกำลังตำหนิชาติบ้านเมืองของผมเอง

ของท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายเองว่า เราปล่อย
ปละละเลย เรื่องสร้างคนดีค่อนข้างมาก ถ้าพวก
เราที่เป็นผู้ใหญ่ เป็นผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นแม่
ทัพนายกอง เป็นครูบาอาจารย์ ไม่ให้ความสนใจ
เรื่องนี้แล้ว ผมคิดว่า เรากำลังประพடுத்தคนเป็น
ตัวอย่างที่ไม่ดี... หน้าที่ของเราก็คือ สร้างคนดีขึ้น

มาเบียดเสียดคนไม่ดี ให้ไม่มีที่ยืนในชาติบ้านเมืองของเรา” ประธานองคมนตรีกล่าว

แน่นอนว่าปัญหาเฉพาะหน้า ณ ลมหายใจเอือกนี้ หนีไม่พ้นโจรครองเมือง เราปล่อยให้คนชั่วขึ้นไปมีอำนาจ โจรไพร่ปล้นเผาเมืองกรุง ต้นผ้าขึ้นไปเป็นอำมาตย์เฉยเลย

เขาใช้ลัทธิรัฐบาลเสียงข้างมากเผด็จการรัฐสภา นายกบฏเลยเป็นแม่ปูพวยบี้บูย้างและตามใบสั่งโจรทักษิณ มนชายชี้หน้า ๖๕ ล้านคนไทยขนาดไหน ในเมื่อได้นายกาหญิงคนแรกด้านทรูเลิศ ยอมเป็นหุ่นเชิดเปิดสมองกลวงลงโลกสากล หลอกคนไทยไปวัน ๆ

ประเทศไหนเขาทำดั่งต้องได้ นอกจากไทยแลนด์แดนประชาธิปไตยทูนสามานย์ เผด็จการทักษิณชอบอ้าง ๑๕ ล้านเสียง จะบริสุทธิ์กี่ล้านคนเชียว นอกนั้นใช้เงินพาดหัวซื้อตรง บวกประชานิยมต้มตุ๋นเท่าไร ไม่พูดถึงเลย

สวมเขาสีหัว อย่างกลัวพวกมาก

ประชาธิปไตยผีเปรตถือหนึ่งคนหนึ่งเสียง ลูกเดียว จะเป็นเสียงโจรอันธพาลหรือบัณฑิตเท่ากันหมด มันระยำตรงนี้แหละ แถมเสียงพระคุณเจ้า รัฐดัดลัทธิมนุษยชน ไม่ยอมให้เกี่ยวเลือกตั้งอีกนะ

เลือกตั้งทั้งที ไม่มีคนดีเข้าสภามากกว่าสัตว์เลื้อยคลานหลังสุนัขเหี้ยควาย กลายเป็นสภาจัญไร กต.จัดให้เต็มๆ มันไม่ยุ่งตายหะได้ใจ กต.ยุคใหม่ห่วยแตก!

เลือกตั้งถั่ว ๆ มั่ว ๆ นับหัวโดยไม่รู้ตัวให้เลือกคนหรือเลือกโจรกันแน่? ส.ส.หน้าไหนไม่ซื้อเสียงเลย มีก๊อคงเชียร์ว ประชาธิปไตยขาเดียวเอาแต่พวกมากลากไป ไร้คุณธรรมนำกฎหมายประเทศไทยวันนี้เลยไปไม่เป็น เห็นไหมล่ะ!

ประชาธิปไตย ย่อมใช้ได้ในทุกยุคคนดี อย่างแยะ ๆ ก็ต้องมีคนดีมากกว่าคนชาติชั่ว เสียงข้างมากจึงต้องเป็นหลักปักมันบนพื้นฐานมโนธรรมผิดชอบชั่วดี มีคุณภาพคุณธรรมนำควบคู่หมู่มวล

ปริมาณ ประชาธิปไตยกับธรรมาธิปไตย ต้องไปด้วยกัน เป็นสองขา!!

ดังนั้น ก่อนจะรวมหัวลงมติที่ไหนเมื่อไหร่ มันต้องสุมหัวล้างสมองกันก่อน คือเอาน้ำดีใส่น้ำเสียออกจากสมองขี้เลื่อย โดยให้ประชาชนตื่นรู้เท่าทันความจริง แต่ก่อนคนเรายังโง่ ซินไม่มีข้อมูลอัปเดตทันเหตุการณ์ รัฐบาลโจรเก่งกร้านกร่างด้านทรูเอาอยู่เรื่อยเราโดนต้มเปื่อยยิ่งและหมดแต่หนูไม่รู้ไม่ชี้...

ทุกสภาที่ประชุม จำเป็นต้องนำโดยสัตบุรุษ **สภาใดไร้สัตบุรุษสภานั้นไม่ใช่สภา** พระพุทธภษิต พินธตรงชัด

สังคมเลวเพราะคนดีท้อแท้ สังคมแยะเพราะคนดีหดหู่ กลัวเปลืองตัวมั่วแต่เอาตัว รอดเป็นยอดเลว ตรงที่ไม่ยอมทำหน้าที่พลเมือง ฐานะคนเมืองเป็นสัตว์สังคม แต่ก้มหน้าทำมาหากินของกูไม่ดูแลบ้านเมืองเลย อันนี้จะต่างอันใดกับสังคมสัตว์โคกระบือ

และแทนที่มั่วแต่บ่นด่าโทษคนเลวชาติหน้าด้านมันเมื่อยเปล่า สู้เอาแรงถีบส่งตัวเองขึ้นมาซบไล้รัฐบาลคนใช้ฟันไปก่อน ตัวอื่นค่อยจัดการทีหลังไม่ยากเท่า คนดีหียบมือมีกำลังเปลี่ยนแปลงบ้านเมืองได้ ดั่งนิทานลุงง้อย่าญภูเขา แม้ว่าประชาธิปไตยใช้น้ำน้อยยอมแพ้ไฟ ก็เชื่อว่าต้องจ้านกับไฟลามทุ่งทั่วแดน กระจายมากมายเท่าชนโค ฝ่ายคนดีถึงมีน้อย ถ้าสู้ไม่ถอยคอยรวมหัวเอาหมูหาพวกบ้าง โดยเข้าข้างถือหางเขาโคด้วยกัน รับรองเขาโคมันต้องเหนือชั้นชนโคไม่รู้ก็ต่ออยู่แล้ววันยังค่ำ

ประชาธิปไตยอย่าไปแขวนไว้ในรัฐสภา ทำร้ายตัวแทนเท่านั้น มันต้องไม่ลืมพึ่งตัวเอง คือการเมืองนอกรัฐสภา เป็นสภาตัวการ เจ้าของอธิปไตยมาเอง ไม่ต้องจ้าง เราเป็นสภามหาประชาชนตัวจริงเสียงจริง เจ้าสภาทำร้ายหน้าไหนอื่นมันจะใหญ่เท่า ไม่มีทรอก รัฐบาลก็แค่ลูกจ้าง คน ใช้ ประชาชนเราเป็นนายจ้าง ตัวการมันต้องสั่งตัวแทนลูกจ้างคนใช้ได้ทุกเมื่อเชื่อน

อยู่แล้วชัด ๆ เราอย่าไปหลงผิดตามเขาหรอก
ไม่ว่าทักษิณหรือประชาธิปัตย์ชอบต่อดูถูกการเมือง
ข้างถนน

เพราะฉะนั้นประชาสังคมเมืองทั่วไทยน้อยใหญ่
เปิดประชุมได้ตลอดเวลา ตามแต่จะพากันชุมนุม
ประท้วงที่ไหนเมื่อไหร่ สมาชิกประชาสังคมควร
ตื่นรู้ คอยทำหน้าที่พลเมืองดี เมื่ออยากเห็น
ประชาธิปัตย์เดินหน้าด้วยรัฐสภา ก็ต้องใช้สอง
ขาพาตัวเองออกไปชุมนุมสภาสาธารณะ ใช้สิทธิ์
ออกเสียงแสดงตนปรากฏเต็มตัว จะเข้าข้าง
เรื่องใดดี หรือมีคัดค้านอันชั่วไหน ว่ากันไปแล้ว
แต่กรณี

นี่คือประชาธิปัตย์ทางตรง อันควรพลิกฟื้น
คืนมาเต็ม ๆ ข้อสำคัญการใช้สิทธิ์ ต้องทำโดยสันติ
อารยะขัดขืน ไม่ฝ่าฝืนศีลธรรม ดังที่พันธมิตรฯ
พาทำ ย่อมแตกต่างจากพวกเพื่อทักษิณปาน
ฟ้ากับดิน

เป็นอันว่า เราน่าจะเลิกมกมายกับเสียงข้าง
มากกลางเหวได้แล้ว จะถือประโยชน์ประชาชน
เป็นใหญ่ ให้ประชาธิปัตย์เป็นเสียงสวรรค์ มัน
ต้องฟังดูน้ำหนัก เสียงโจรอันธพาลบานเบียง
เยี่ยงชนโค ส่วนเสียงข้างน้อยวิญญูชนสัตบุรุษ
ดุจเขาโคแค่อันสองอัน มันก็หนักแน่นกว่าชนโค
นับหมื่นแสน เช่นนี้เป็นต้น

ยิ่งในยุควิปริต คนเห็นกงจักรเป็นดอกบัว
ผู้ดีเดินตรอก ชีครอกชีรถหูลู ชินดูถูกเสียง
ข้างน้อยไร้ราคาหมดความหมาย ฟังเป็นเสียงนก
เสียงกา คงมีหวังหลังน้ำตาเมื่อวันเห็นโลงศพจบ
ไม่ลง

อนึ่ง ประวัติศาสตร์ล้วนบ่งชี้มหัศจรรย์แห่ง
อนิจจังมาตลอด ขนาดทำดีเยี่ยมยอดเสียสละสุด
ชีวิตถึงไหน ๆ ยังไม่ง่ายเลยที่ผู้คนจะเชิดชูบูชา

ด้านทักษิณคุยโม้ ผมพอแล้ว แต่ครั้งเปิด
ฉากไทยรักไทย คิดใหม่ทำใหม่ ตั้งใจแทนคุณ
แผ่นดิน เอาเข้าจริงยิ่งรวยล้นเป็นบ้า จากไม่
ก็หมื่นล้านเป็นก็แสนล้านเท่าไรไม่รู้ ด้วยผล
ประโยชน์ทับซ้อนตอนเป็นนายกฯ ขึ้นแทน

มหากฎุมพีชั่วข้ามคืนปานนั้น

ทักษิณจึงควรแก่ฐานะฉายาโคตรโกงสุด
เหลือร้ายในประวัติศาสตร์สร้างชาติมา จนต้อง
ตราหน้าว่า**เลวที่สุดในแผ่นดิน คือหากินบนคำว่า
ช่วยเหลือ**

ฉะนั้นอย่าหวังพวกสารเลว จะไปได้กี่น้ำ มัน
เป็นหน้าที่คนดีต้องเมตตาช่วยคนมีเดบอด หยุด
เดินหน้าหาเหวนรกต่อ พอเสียทีเถอะพ่อคุณ

มากับไฟไปกับน้ำ

ข้างตายทั้งตัว ใบบัวปิดไม่มิด ทำนอง
เดียวกับพลพรรคทักษิณ หมายถึงปิดฟ้าด้วยฝ่ามือ
ไม่พอ ยังบังอาจถ่มน้ำลายรดฟ้าอีกต่างหาก

ที่สุดมันหนีความจริงไปไม่พ้น ผลสรุปคณะ
กรรมการอิสระตรวจสอบและค้นหาความจริง
เพื่อการปรองดองแห่งชาติ (คอป.) ชี้ชัดมีอบ
เลื้อแดงจุดชนวนรุนแรง ลากถังแก๊สเผากรุง ใช้
ชายชุดดำถล่มทหารตำรวจ ๘ คน สิลม ๑ ใน
๙๒ ศพ

แม้ไม่มี คอป.ยืนยัน มันจะต้องสงสัยทำไมใน
ผลงาน นปช.และเลื้อแดง ในเมื่อเพลงฤทธิ์
ตั้งแต่ล้มประชุมผู้นำพืทยา มาบุกมหาตไทย
หมายทำร้ายอภิสิทธิ์ กระทั่งก่อจลาจลดินแดง
ก่อนหน้า ๑๐ เมษายน ๕๓

มันแสนพิลึกตรงที่รัฐบาลประชาธิปัตย์ไม่ทำ
หน้าที่ขจัดคนพาล ฝ่าอภิบาลคนเลว ตั้งหน้า
ปรองดอง ออมชอมเลื้อแดงแต่ต้น จนเกิดพฤษภา
มิลล์ญูญู

ถึงวันนี้ แทนที่หัวใจแดงก่อการร้ายต้อง
ติดคุกหัวโต กลับเป็นคางคกขึ้นวอ ไพร่ได้เป็น
อำมาตย์ ดีเอสไอเปลี่ยนสี กรณี ๙๒ ศพ เป็นคดี
จะเอาผิด คอฉ. มันพลิกขาเป็นดำแก่งเป็นบ้า
แค่ศาลอาญาชี้เบื้องต้น คดีแรกแก้กชี้แดง อำพัน
คำกอง โดนทหารยิงตายในเขตต้องห้าม ซึ่งอาจ
เป็นลูกหลง แต่ดีเอสไอฉวยโอกาสตั้งธงฟันอีก ๓๕
คดี กล่าวหา คอฉ.

เรื่องราวในยุคสื่อสารมีรายงานผ่านจอตลอด

ชาวเมืองยืนกับหูเห็นตำตา เลยไม่รู้ทักซิณจะ
ลวงโลกไปถึงไหน และแน่นอนที่ทักซิณทำบาป
มือขึ้นจนหยุดไม่ลงเพราะมีตัวช่วยคือประชาธิปไตย
ผลัดกันเป็นผีเน่ากับโลงผุยังงไม่ทราบ บทเรียน
คมช.กลับกลอก รัฐบาลเนาสรยุทธกมลกลิ้ง
ไม่แพ้กัน ฐานแรงเลือกตั้ง เตะหมูเข้าปากหมา
แกลิ่งงปล่อยเสียเข้าป่าพาโจรเข้าบ้านเหมือนเดิม
เวอร์กรรมที่เราขาดแคลนผู้นำกล้าดีเอาจริง
ได้หนุ่มหล่อสิงหลอกเจ้า ดีแต่พูด ชีขลาดไม่เคย
เห็น เป็นฝ่ายค้านทะเลสิ่งไม่ทำหน้าที่อีก

ปล่อยรัฐบาลสาวสวยรวยหรูซุหุเนชิตทำ
ยิ่งและมากกว่าปี โกงทั้งโคตรหมดทั้งพรรค กู่นี้
แก่น้ำท่วมได้ผลาญแหลก ทำแพงทั้งแผ่นดิน
ฉิบหายสิ้นดี ไม่ว่าข้าว น้ำมัน อภิลิทธิไม่คิดเปิด
ชักฟอกเฉยเลย

มันจะมีประชาธิปไตยฝปากดี แล้วไม่ยอม
ทำหน้าที่ มัวแต่ซี้ฉ้อต่อแหลตามกันก็ช่างมัน ให้
ประชาชนต้องออกแรงเอง ตามคำสอนพ่อครูเคย
“เราไม่รอ เราไม่หวัง แต่เราทำ”

พอทันทีเถอะนะ กับรัฐบาลเผด็จการทหาร
หรือทุนสามานย์ เราเคยปฏิวัติด้วยกำลังใช้ทหาร
นำมาเยอะแล้ว เหลวและทุกที ต่อให้รัฐบาลยิ่ง
และทำกร่างกร้านด้านหุเหลือร้ายเหลือทนยิ่งขึ้น
ไม่ต้องกลัว เท่ากับเขาเรียกแขก งานเข้า ลำพัง
น้ำพักน้ำแรงสองแขนสองขาเปล่า ๆ เท่านั้นแหละ
เดินหน้าออกมาเป็นแสนเป็นล้าน เมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น
หน้าไหนจะทนเอาอยู่ไปได้กันั้น...

ทุรศดับทุรจหวงเอาอยู่

ดูแผนกั ๓.๕ แสนล้าน มาใช้แก้ปัญหา
น้ำท่วมอย่างยั่งยืน? โดยเปิดให้บริษัทเสนอ
กรอบแนวคิดทำสิ่งก่อสร้าง งานนี้อุดติอธิบติ
กรมชลประทาน นายปราโมทย์ ไม่กล้า วิพากษ์
ว่าไม่มีความชัดเจนพอ บริษัทที่ปรึกษาต้องลง
พื้นที่เก็บข้อมูล ใช้เวลานาน เสร็จแล้วต้องดูผล
กระทบชุมชนสิ่งแวดล้อม ต้องทำประชาพิจารณ์
ผ่านขั้นตอนตามกฎหมายยอมเป็นปัญหาใหญ่

(สมาคมวิศวกรรมแห่งประเทศไทยก็มองทำนองนี้)

รัฐบาลให้เวลาบริษัทศึกษาแค่ ๓ เดือน มัน
จะง่ายตามธงที่ตั้งไว้ได้ยังไง นายปราโมทย์เป็น
ห่วงให้ออกแบบก่อสร้างอะไร เดียวก็เหมือน
โครงการโฮปเวลล์อีก ทำไม่ไปจ้างต่างชาติและ
แทนที่จะให้กรมชลประทาน ซึ่งเชี่ยวชาญเรื่องนี้
มากที่สุด คราวน้ำท่วมใหญ่ปี ๓๔ ก็ไม่เกิดวิกฤต
กรมชลฯเอาอยู่ เพราะศึกษาละเอียดตามแนว
พระราชดำริ แล้วค่อยลงมือทำ

สรุปรัฐขาดแผนศึกษาแก้ปัญหา น้ำท่วม
ก่อนเดินหน้าทำสิ่งก่อสร้างยักษ์ ๆ ซึ่งนาย
ปราโมทย์ติงว่าระวังจะติดคุก

ฟังดูรัฐบาลกันี้มักง่ายมั่ว ๆ ยิ่งจะสร้าง
เขื่อนแก่งเสือเต้น เขื่อนแม่วงก์ด้วยเงิน ๕ หมื่น
ล้าน มันฉวยโอกาสตัดไม้ทำลายป่า โดยไม่ยอม
แก้ปัญหาต้นน้ำอันกระจายหลายพื้นที่ด้วยฝาย
กั้นน้ำ ทำแก้มลิง คูคลอง เป็นต้น

ทั้งหมดรัฐบาลจ้องผลาญบโครงการยักษ์
มากกว่า เลยไม่กลัวน้ำท่วมเท่าไร ดีไม่ดีทำเรื่อง
เล็กเป็นเรื่องใหญ่ บัดสวะไปเรื่อย แก้มไม่ไหวก็
บอกสุดวิสัย โยนกลองต้อ ๆ ละเลงไปแสนสอง
หมื่นล้าน ไม่เห็นอะไรดีขึ้น มันหมดความน่าเชื่อ
ถือตั้งนานแล้ว

เช่นเดียวกับประเด็นสำคัญรับจำนำข้าว ลัก
แต่ว่าทำเพื่อหาเสียง แล้วพาส่งออกจึงหมด จะ
ยังไงต่อ ก็โกหกสีขาวต่อว่าขายได้แล้วเท่านั้น
เท่านั้น สุนัขไหนจะซื้อข้าวแพงโคตร ๆ กว่าตลอด
นอกจากไทยผูกขาดเจ้าเดียว

ด้านน้ำมันเป็นปัญหาใหญ่แน่นอน คนไทย
ต้องตื่นรู้ลุกขึ้นค้นหาความจริงว่าทำไม ปตท.เป็น
รัฐวิสาหกิจผูกขาดก๊าซ น้ำมัน แต่ต้นขายน้ำมัน
โคตรแพงตั้ง ๔๕ บาท รอบบ้านเช่นบรูไนแค่
๖ บาท มาเลย์ ๑๙ บาท พม่า ๒๖ บาท อเมริกา
๒๙ บาท มันเกิดอะไรขึ้นเหมือนคนไทยเป็นกระป๋อง

ปตท.คือมหาโจรปล้นคนไทย ล้วงตบกินได้
อามหิตขายชาติมาหลายสิบปี ใครจะปล่อยให้
ลอยนวลถึงไหนกัน แล้วพิธีวีรสื่อหัวเขียวหัวแดง

มันโดนซื้อแน่ๆ ถึงแกลังโง่งทำตาบอดหูหนวก ไม่รู้
ไม่ชี้ มีคนชาติชั่วขายชาติ ช่างมันสื่อฉันไม่เกี่ยว
เป็นได้ไงอะไรอุดปากเข้าให้หรือสื่อไทยเจ้าขา!

รู้เช่นเห็นชาติชั่วตัวเองบ้าง

ประเทศกำลังล่มจมตั้งเหวเลวเหลือทน
เมื่อโจรหนิคดีอยู่โคบายังครองเมือง ดังเช่น
พล.ต.ท.คำรณวิทย์ ฐประจ่าง ภูมิใจโซว์ภาพ
ทักษิณติดยศให้ในห้องทำงาน แถมมีป้ายหธา **มี**
วันนี้เพราะพี่ให้ ก็ไม่แปลกที่ติดใจบุญคุณส่วนตัว
แต่ประหลาดจิตสำนึกบุญคุณชาติประชาหายไป
ไหนหมด ถึงพากันยอมสยบเจ้าปัญหาของแผ่นดิน
มันสองมาตรฐานโดยไม่รู้ตัวชั่วดิชะเลย

หากใครยังหลงละเมอว่าทักษิณจะยิ่งใหญ่
คับฟ้าไทยไปอีกนาน เลยต้องกราบกรานชูอก
คงต้องอกหักไม่นานเกินรอ ดังที่ความจริงยิ่ง
ชัดแจ้ง เช่น รายงาน คอป.ตอกย้ำชุดดำจุด
ชนวนรุนแรง เลือดแดงเผาเมือง สูดท้ายนายคณิต
ณ นคร ประธาน คอป.อดีตอัยการสูงสุดระบುವ่า

ให้ พ.ต.ท.ทักษิณ เสียสละ โดยต้องยุติ
บทบาทของตนเองและเรียกร้องให้รัฐบาลทำ
เรื่องการหักดิบกฎหมายมีความกระจ่างชัด (คือ
คดีชุกหั้น มาตัดตอน เหตุการณ์กรือเซะ และ
กรณีตากใบ)

แน่นอนเลือดแดงพลพรรคทักษิณ ไม่มีวันยอม
รับความจริงชุด คอป.สรุปผล พุดง่าย ๆ ทักษิณ
หนีไม่พ้นเป็นตัวพ่วนแห่งชาติ ตัวร้ายอื่นไม่มีแลบ
เท่า เข้าตำราสองคนยลตามช่อง คนหนึ่งมอง
เห็นเป็นโคลนตม อีกคนยลชมดวงดาวพรราวแพรว
เรียกว่าตาดีได้ตาร้ายเสีย บาบไครบุญมัน

พ่อครูสอนอยู่ว่า จงมองเห็นคนอื่นเหมือน
กระจกเงา อย่าเขลาเหมาเอาเป็นกระสอบทราย
คนไทยคงเคราะห์ดีเมื่อมีปัญญาทะลุเห็นใจทักษิณ
ช่างชี้โลกโกยเงินล้านฟ้า ทั้งบ้าอำนาจอยาก
เป็นใหญ่คับแผ่นดิน ส่วนตัวเห็นแล้วชวนปลง
กลัวใจชี้หุดตตหาย ไม่รู้ใครใคร่กระสันขันแข่งตาม
อย่างบ้าง แรก ๆ ชำนาญเคยชมเจียบ ๆ ทักษิณ

ทำบุญอะไรไว้ถึงรวยล้นเป็นบ้าเลย ผ่านกาล
มีพันนาน ค่อยถึงบางอ้อว่า เขาทำบาปมือขึ้นนะ!

โทษผู้อื่นเห็นง่าย โทษตนเองเห็นยาก โดย
เฉพาะมัวเพ่งโทษผู้อื่น อาสวะเจริญยิ่ง คนเราจึง
ไม่ต้องไปค่อยเปลี่ยนแปลงคนอื่น เพียงเพื่อ
สบายใจตัวเอง ขอเพียงรู้ทันความจริงตามจริง
แล้วเอามาสำนึกสำเหนียกอุทาหรณ์สอนใจ ที่ได้
บทเรียนราคาโคตรแพงโดยไม่ต้องจ่ายตั้งค์เลย
ซ้ำสำคัญไม่มองโง่ลุ่มถั่วไปกับบุญไซ่ ถือเป็นลาภ
มหาศาลของเราแล้วหนอ และนับเป็นกำไรชีวิต
ของการเรียนรู้ทุกผัสสะคือใจทยสำคัญประมาธนี้

วัน ๆ คิน ๆ รู้สึกลยากจังที่ตกอยู่ในวังวน
สวรรค์ลวงนรกจริง หากประมาทพลาดท่า
โลกธรรมหลงสวรรค์ในอกตกนรกในใจ จะขาด
ทุนอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน เกิดตายลงเมื่อไหร่ชีวิตหลัง
ตายต่อ่นรกสวรรค์ภาคสองคงไม่สนุก ต้องทุกข์
กว่าตอนเป็นหลายเท่า เอาเป็นว่าจำเป็นต้อง
ปฏิวัติตัดกิเลสชาติชั่วของตัวเองได้ด้วยเสมอ
ดังวาตะพ่อครู

“การศึกษาที่ไม่ลดกิเลส ทั่วประเทศไม่ได้”

ดังนั้น เมื่อกล้าลดละเจ้ากิเลสชาติชั่วน้อย
ใหญ่ในตัวเองให้เบาบางจางคลายหุดหายลง
เท่าไร ค่อยเกิดพลังชีวิตก้อนใหม่ขึ้นมาแทน
เพราะพลังทุนรอนแรงงาน เวลาที่เคยสูญเสียไป
ในการกินสุบตีเมเสพ ผลาญพรวา สามารถฟื้นคืน
เมื่อนั้นยอมมีปัญญาพึ่งตนเอง เก่งกล้าอาสาช่วย
ชาติได้อีกต่างหาก

จากวันนี้ถึงวันไหน ๆ

ไม่ต้องหลงขอทานมัวเอาอยู่จากผู้ใด

ให้เป็นหนี้ชั่วบุญคุณ

ยังลงทุนขายตัวให้โจรปล้นชาติ

จนมีวันนี้เพราะพี่ให้

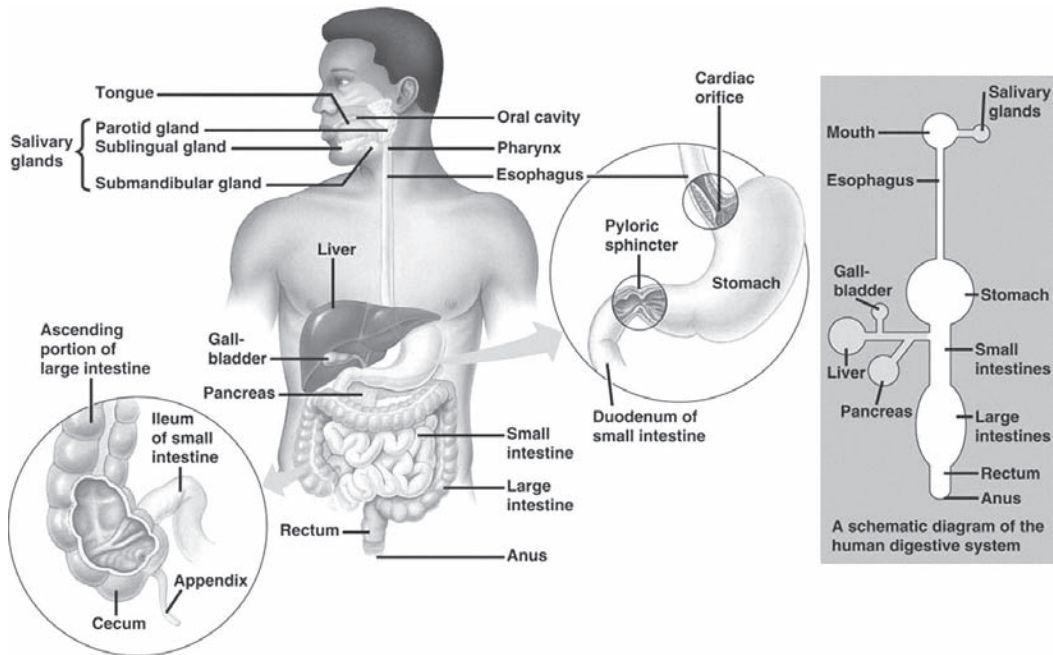
มันเสียชาติเกิดขนาดไหน

สู้วัน ๆ คิน ๆ มีแต่ให้กับให้

กำไรชีวิตแท้ๆ ไม่เชื่ออย่าลบหลู่....

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๓๔)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

- ‘ไขมัน’ ที่เกาะในผนังลำไส้ กระเพาะอาหาร ตับ ม้าม จะทำให้ระบบ
ดูดซึม บกพร่อง เป็นต้นเหตุของปัญหาต่าง ๆ คือ
๑. ถุงน้ำดีขึ้น เมื่อถุงน้ำดีขึ้น ผลที่ตามมา ได้แก่
 - นอนไม่หลับ (ไขมันเกาะผนังลำไส้มาก)
 - อารมณ์ฉุนเฉียว
 - ถ้าขึ้นถึง ๘๐ เปอร์เซนต์จะเป็น ‘นิ้วในไต’
 - เหงือกบวม (การนอนหลับไม่เต็มที่ ทำให้เหงือกบวมง่าย)

- สายตาเลื่อม
- ทำให้ปวดเมื่อยตามร่างกาย
- ส่งผลกระทบต่อปอด

๒. เลือดเลี้ยงสมองไม่เพียงพอ ทำให้มีน้ศีรษะ เพราะระบบดูดซึมอาหารไปเลี้ยงสมองถูกไขมันหุ้มไว้ทุกหยักของลำไส้เล็กก็คือ “ทุกหยักของสมองด้วย” จะมีอาการผมร่วงตามมาด้วย

๓. ไตจะเสื่อม เพราะต้องทำงานหนัก เมื่อไตอ่อนแอจนเสื่อม เป็นผลให้ความจำลดลง

- **ไตซ้ายผิดปกติ** ความคิดสร้างสรรค์ อารมณ์สุนทรีย์ความรักสวयรักงามจะลดลง และเป็นคนขี้ร้อน
- **ไตขวาผิดปกติ** ความจำจะลดลง และเป็นคนขี้หนาว เลือดเลี้ยงหัวใจน้อย ถ้าเลือดเลี้ยงหัวใจเหลือเพียง ๓๐ เปอร์เซ็นต์ เครื่องมือแพทย์จะตรวจพบอาการของโรคหัวใจ

๔. ม้ามขึ้น ทำให้ ‘อาหารและน้ำ’ ที่กินเข้าไปแปรสภาพเป็น ‘ไขมัน’ ทำให้อ้วนง่าย

๕. ม้ามโตทำให้เหนื่อยง่าย และเพราะม้ามไปเบียดปอด คนม้ามโตกินอาหารเท่าไรก็จะไม่อ้วน (‘ม้าม’ เป็นตัวควบคุมเม็ดเลือดขาว น้ำดีและน้ำเหลือง)

๖. กรณีไขมันเกาะลำไส้เล็กมาก ๆ จะทำให้ลำไส้ไม่สามารถดูดซึม ‘วิตามินซี’ ได้ มีผลดังนี้

- จะเป็นหวัดในตอนเช้า หรือหวัดเรื้อรัง
- กลั้นปัสสาวะไม่อยู่
- เกิดโรคภูมิแพ้

๗. ไขมันในตับสูง การสร้าง ‘เม็ดเลือดและฮอร์โมน’ จะลำบากถึงสร้างได้น้อยมาก สิ่งเหล่านี้เป็นผลมาจากลำไส้สกปรก ระบบดูดซึม ระบบทางเดินอาหารอ่อนแอ

เมื่อเราปรับเรื่อง ‘พฤติกรรม’ ที่เร่รวับริบหายใจสั้น นอนดึก และ ‘อารมณ์’ กังวล เครียด โมโห ได้ระดับหนึ่งก่อน แล้วมาปรับที่เรื่อง ‘อาหาร’

ทำ ‘น้ำผักผลไม้’ ที่มีทั้งโปแตสเซียม-แมกนีเซียม โดยมีรสชาติให้ได้ ๔ รส เพื่อปรับธาตุและอวัยวะในร่างกายให้แข็งแรง เช่น

น้ำ ผัก ผล ไม้ จ า ก

ผักกาดหอม ๖-๘ กำม ปรับระบบทางเดินหายใจ และระบบภูมิคุ้มกัน มีคลอโรฟิลล์มากช่วยฟื้นฟูเซลล์ในปอด ช่วยชะล้างของเสียในระบบเลือด ทำให้ร่างกายมีความสามารถใช้แคลเซียมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยลดอาการเจ็บปวดของระบบข้อเสื้อมต่างๆ

ทับทิม ๒ กำม ปรับระบบหมุนเวียนเลือด ความดันโลหิตสูง

มะกอก ๑-๒ ลูกเล็กปรับระบบต่อมไร้ท่อ บำรุงเลือด ต่อมลูกหมาก ช่วยทำให้เม็ดเลือดแข็งแรง ช่วยทำให้ผิวพรรณดี เพิ่มภูมิต้านทาน มีสารช่วยย่อยอาหาร ทำให้เยื่อบุกระเพาะอาหารทำงานเป็นปกติ

หอมแขก ๑/๔ ลูก ปรับระบบทางเดินหายใจ บำรุงหัวใจ ปอด

เสาวรสร้อนน้ำมะนาวกลิ่นลิ้น ๒ ช.ต. ระบบภูมิคุ้มกัน ระบบดูดซึมล้างพิษในเส้นเลือด

น้ำผึ้ง ๓ ช.ต. เพิ่มพลังงานรวม บำรุงม้าม (ห้ามใช้น้ำผึ้งค้างหลายปีหรือน้ำเชื่อม)

น้ำเปล่า ๒-๔ แก้ว

น้ำอเนจิม ๑-๒ ช.ต. ช่วยปรับสมดุลร่างกาย ช่วยย่อยไขมัน โปรตีน คาร์โบไฮเดรต ให้เปลี่ยนรูปเป็นพลังงาน ช่วยคลายกล้ามเนื้อ ช่วยเปลี่ยนสารพิษให้เป็นสารอาหาร

“ไม่ควรดื่มน้ำผักปั่นเวลาเช้าหลังจากตื่นนอนเลย” ควรหา “น้ำอุ่นดื่ม” หรือ “น้ำมันทั้ง ๕ (กะเพรา - โหระพา - ตะไคร้ - ใบมะกรูด - สะระแหน่) เพื่อขยายหลอดเลือดก่อน หลายคนเห็นว่าตื่นเช้าดื่มเลย ก็เกิดอาการผื่นหัวนิตๆ

ถึงมากถ้าตี้มมาก ควรกินเป็น ‘ซูปผักอ่อน’ แทน
บางคนอยากให้โรคร้ายไข้เจ็บหายเร็วๆ
จึงทำแบบเข้มข้นตี้มเลย จะทำให้เกิด ‘อาการ
ร้อนใน’ เพราะ ‘คลอโรฟิลล์’ ไปขับเอาเซลล์
ตายออกมาจำนวนมาก แต่ไม่มีปริมาณน้ำ
มากเพียงพอเพื่อขับเซลล์ตายออกจึงมีอาการ
ร้อนในง่าย

ใน ‘น้ำผัก’ มีสภาพเป็นกรดอ่อนๆ ที่มี
คลอโรฟิลล์ ‘สารสีเขียวในพืช’ มีวิตามินเอ
วิตามินซี ธาตุเหล็ก โปแตสเซียม แมกนี-
เซียม และฟอสฟอรัส จะเกิดการแลกเปลี่ยน
การใช้สารอาหารได้สูงสุด ณ จุดที่ร่างกาย
สามารถที่จะนำของเสียไปทิ้งได้หมด และ
ทำให้ร่างกายสามารถสร้างพลังงานในแต่ละ
เซลล์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ซึ่งส่งผลทำให้เกิดการสร้างเซลล์ใหม่
ทดแทนเซลล์เก่าที่ตายในแต่ละวันได้เต็มที่
ลักษณะนี้คือ ปัจจัยสูงสุดที่ร่างกายจะไม่เกิด
ความอ่อนแอทุกอวัยวะเมื่อไปอยู่ในที่ไหนๆ
ก็ตาม ถ้าได้สัดส่วนของสารอาหารออกมา
เป็นกรดอ่อนๆ มีคลอโรฟิลล์ มีวิตามินเอ
วิตามินซี นั่นคือที่มาของการทำให้ร่างกาย
สามารถมีสารอาหารได้เต็มที่ในแต่ละเซลล์
ถ้าทุกเซลล์แข็งแรง ไม่มีเซลล์ตาย ก็จะไม่
แก่ ถ้า pH เป็นกรดเกินไป การใช้แคลเซียม
ก็จะยาก เป็นกรดอ่อนๆ จะทำให้เกิดการใช้
ไขมัน ไขมันจะถูกย่อยสลายได้เร็ว ถ้าเป็นด่าง
เกินไปการย่อยสลายไขมันก็ทำได้น้อย

‘ไขมัน’ คือของแข็งที่มีปริมาณถึง ๖๐
เปอร์เซ็นต์ของของแข็งทั้งหมดในร่างกาย เป็น
ตัวที่จะไปเปลี่ยนเป็นน้ำหล่อเลี้ยง เป็นน้ำ
เมือกที่ไปหล่อเลี้ยงตามส่วนต่างๆ ของร่าง
กาย น้ำไขข้อเป็นไขกระดูก เป็นกล้ามเนื้อ
เป็นกระดูกเส้นเอ็น เป็นไขมันจะหล่อเลี้ยง
น้ำเมือกที่ไปหล่อเลี้ยงเส้นผม ตามลำดับ

ค่า pH ของน้ำผักที่เหมาะสมกับคน
ไทยอยู่ที่ pH ๔ - ๖

คนอ้วนมากให้น้ำผักที่ pH 4 เลย เนื่องจาก
คนอ้วนมีไขมันค้างอยู่ในลำไส้มาก น้ำผักจะไป
เปลี่ยนไขมันเป็นคอเลสเตอรอล ไปเป็น
ไตรกลีเซอไรด์ และเป็นกลีเซอไรด์ในที่สุด
ซึ่งร่างกายจะนำไปใช้ได้ ‘การตีมน้ำผัก’
คือ การเติมสารอาหารประเภทวิตามิน
เกลือแร่ ที่จำเป็น และที่สำคัญที่สุด คือ
‘คลอโรฟิลล์’ เมื่อตี้มแล้วจะถูกดูดซึมไป
ฟื้นฟูตับ ทำให้น้ำดีในตับ และน้ำอินซูลิน
จากตับอ่อนหลังออกมาเรื่อยๆ ไบโอดีเทรท
ไขมัน เกลือแร่ และวิตามิน ให้มีเพิ่ม
มากขึ้น

ขณะที่ ‘น้ำผัก’ ย่อยไขมันส่วนที่เก่าส่วนหนึ่ง
แล้ว จะเปลี่ยนรูปเป็นพลังงาน ดังนั้น
ร่างกายก็จะได้พลังงานมาสนับสนุนให้อวัยวะทำงาน
ได้มากกว่าเดิม ‘น้ำผัก’ จึงช่วยล้างสิ่งปฏิกูลใน
ร่างกายตลอดจนสารพิษต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว

ซึ่งปรากฏการณ์ที่สังเกตได้คือ ลดอาการ
ปวดต่าง ๆ จากอาการท้องเสีย หรือมีของ
เสียค้างอยู่ในระบบเลือดมาก จนปวดตาม
กล้ามเนื้อ อาการปวดหลังดังกล่าวจะลดลง
ลดอาการปวดศีรษะ ลดไข้ ลดความ
อ่อนเพลีย ลดอาการนอนหลับยาก ลด
อาการนอนกรน

อาการที่ดีขึ้น คือ ขบวนการที่ร่างกายจะ
ชะล้างของเสียออกได้ดีขึ้นซึ่งอาการดังกล่าว
ไม่ควรเก็บกดด้วยการใช้ยาระงับปวด จะ
เป็นการไปหยุดความสามารถในการชะล้าง
ของร่างกายทำให้เกิดสารพิษมากขึ้นในทุก
ระบบของร่างกาย และแพร่กระจายสะสมจน
ก่อให้เกิด ‘เซลล์มะเร็ง’

การตีมน้ำผักปั่นก่อนอาหารเป็นการ
เตรียมร่างกายในการย่อยสารอาหารที่เรา
กินลงไปได้ดีกว่าเดิมนั่นเอง คือ เกิดสภาวะ
ปรับร่างกายทั้งระบบ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

• ศาสตราจารย์-บวบง (บวบงเจี้ยว)
แบบผลสั้น
บางแห่งเรียก สาลี

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ข. พลังทางจิตใจ

พุทธศาสนาถือว่า “จิตใจเป็นประธานของสิ่งทั้งหลายทั้งปวง” ถ้าหากจิตใจท้อถอยไม่คิดต่อสู้กับอุปสรรคปัญหาที่เผชิญในชีวิต ก็คงหมดหวังที่จะเอาชนะปัญหานั้นๆ ได้ (และบางคนก็อาจถึงกับคิดฆ่าตัวตายเพื่อหนีปัญหาดังกล่าวไปเลย)

พลังความมุ่งมั่นที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ หรือเพื่อเอาชนะอุปสรรคปัญหานั้น ๆ จึงเป็นเงื่อนไขจำเป็นอีกประการหนึ่งของความสำเร็จในการแก้ปัญหาทั้งหลาย ซึ่งพลังความมุ่งมั่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเองลอย ๆ ในสุญญากาศ แต่ทว่าฝังตัวอยู่ภายใต้สภาพสังคมสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยเหมือนต้นไม้ที่จะเจริญเติบโตได้อย่างแข็งแรง

ก็ต่อเมื่ออยู่ในดินที่มีความอุดมสมบูรณ์ มีน้ำ มีแสงแดด และมีอุณหภูมิที่เหมาะสม

การได้เห็นแบบอย่างของผู้คนที่ประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหา จนเกิดความหวังและกำลังใจที่จะกระทำตามก็ดี การมีครอบครัว เพื่อนฝูงญาติพี่น้อง หรือเพื่อนร่วมงานที่คอยสนับสนุนจนเกิดกำลังใจในการพยายามฟันฝ่าเอาชนะอุปสรรคปัญหานั้น ๆ ก็ดี ตลอดจนการมีพันธะหรือข้อผูกพันในทางสังคมอย่างใดอย่างหนึ่ง (อาทิ ในทางศาสนา เกียรติยศของวงศ์ตระกูล ฯลฯ) ที่ก่อให้เกิดพลังความมุ่งมั่นในการเอาชนะอุปสรรคปัญหาต่าง ๆ ก็ดี เป็นต้น เหล่านี้ล้วนแต่ต้องอาศัยการมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ในทางสังคมเพื่อเสริมสร้างให้เกิดพลังทางจิตใจ จนมีพลังความมุ่งมั่นที่จะกระทำ “เหตุ” อันสามารถจะนำไปสู่ “ผล” ที่ดีตามที่พึงปรารถนาทั้งสิ้น

ค. พลังทางปัญญา

ถึงแม้ปัญญาจะเป็นคุณลักษณะที่แฝงอยู่ภายในตัวของมนุษย์แต่ละคน อันเกิดจากกระบวนการเรียนรู้และการไตร่ตรองพินิจพิเคราะห์ จนตกผลึกเป็นแบบจำลองของหลักคิดหรือความรู้ที่ช้ในการอธิบายปรากฏการณ์ของสรรพสิ่งต่าง ๆ ในโลกที่ “ถูกรับรู้” ผ่านกรอบความคิดหรือ “กรอบการรับรู้” ที่เป็นภูมิปัญญาชุดนั้น ๆ แต่กระบวนการเรียนรู้ดังกล่าวจะเกิดขึ้นไม่ได้เลยถ้าหากขาดปฏิสัมพันธ์ในทางสังคมระหว่างมนุษย์ด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนรู้เพื่อให้เกิดปัญญา รู้จัก “ตัวเอง”

เปรียบเสมือนดวงตาของเราที่แม้จะสามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ รอบตัวได้ชัดเจน แต่สิ่งที่เราไม่อาจเห็นได้โดยตรงก็คือดวงตาของตัวเอง นอกจากจะพยายามหากระจกมาส่องเพื่อสะท้อนให้เห็นดวงตาของเราอีกที ข้อนี้ฉันใด การรู้จัก “ตัว

เอง” ก็เฉกเช่นเดียวกันฉันนั้น มนุษย์จะเข้าใจแก่นสารแห่งความเป็นมนุษย์ที่แฝงอยู่ภายในตัวเองได้ ก็ด้วยการเรียนรู้จากเพื่อนมนุษย์อื่น ๆ ทั้งที่เป็นแบบอย่างของความสำเร็จหรือล้มเหลว แบบอย่างของชีวิต ที่มีแก่นสารคุณค่าหรือไร้แก่นสารสาระ แบบอย่างของชีวิตที่ดีหรือชั่ว ฯลฯ จนสามารถเข้าใจและเข้าถึงแก่นสารแห่งความหมายคุณค่าของสิ่งที่เรียกว่า “มนุษย์” หรือชีวิตของตัวเองที่มีโอกาสเกิดมาเป็นมนุษย์บนโลกนี้

สมมติถ้าหากปล่อยชายหนุ่มคนหนึ่งทิ้งไว้บนเกาะร้างสัก ๑๐ ปี ซึ่งไม่มีมนุษย์คนอื่น ๆ อยู่บนเกาะเลย นอกจากต้นไม้และสรรพสัตว์ต่าง ๆ ชายคนนั้นอาจจะสามารถเรียนรู้เพื่อให้เกิดปัญญาที่จะดำรงชีวิตอยู่รอดต่อไปได้บนเกาะร้าง โดยรู้ว่าควรจะทำอาหารจากไหนได้บ้างเพื่อมาประทังชีวิต กลางคืนนอนที่ไหนถึงจะปลอดภัย ถ้าป่วยไข้จะใช้สมุนไพรอะไรรักษาตัวเองให้หายป่วย ฯลฯ แต่สิ่งหนึ่งที่ชายคนนี้จะรู้ น้อยลง ๆ ก็คือ ปัญญาในการเข้าใจพฤติกรรมของมนุษย์ด้วยกัน เพราะไม่มีเพื่อนมนุษย์คนอื่นมาเป็นกลไกช่วยสร้างปฏิสัมพันธ์ของการเรียนรู้ (เหมือนไม่มีกระจกที่จะช่วยสะท้อนให้เห็นดวงตาของตนเอง) และเมื่อมีความเข้าใจ “มนุษย์” น้อยลงเท่าไร ก็จะส่งผลทำให้เข้าใจ “ตัวเอง” ซึ่งก็คือมนุษย์คนหนึ่ง หรือเป็นส่วนหนึ่งแห่งความเป็นมนุษย์ ลดน้อยลง ๆ มากเท่านั้นด้วย

นักปราชญ์ชาวกรีกไม่ว่าจะเป็นโสกราตีส เพลโต หรืออริสโตเติล จึงให้ความสำคัญกับมิติของปัจจัยทางด้านสังคมมาก ในฐานะเป็น “เงื่อนไขจำเป็น” แห่งความเจริญของสังคมทางสติปัญญาของมนุษย์ และเชื่อว่ามนุษย์จะไม่สามารถพัฒนาสติปัญญาให้เข้าถึงแก่นสารคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์ได้อย่างสมบูรณ์ ถ้าหากมนุษย์แปลกแยก (Alienation) จากสังคม หรือถูกโดดเดี่ยวจากสังคม

ฉะนั้น เมื่อโสกราตีสถูกบีบบังคับจาก ผู้ปกครองนครรัฐเอเธนส์ให้เลือกระหว่าง ๓ ทาง เลือก คือ การหยุดเผยแพร่ความคิดของตนเอง การถูกเนรเทศจากเอเธนส์ หรือการดื่มยาพิษ เพื่อยุติชีวิต โสกราตีสจึงตัดสินใจเลือกหนทาง สุดท้ายคือการดื่มยาพิษ ด้วยเหตุผลว่าถ้าหาก ให้หยุดเผยแพร่ความคิดที่ตนเองเห็นว่าเป็นความ ถูกต้องเหล่านั้นแล้ว การมีชีวิตอยู่ต่อไปจะมีคุณค่าความหมายอะไร ถ้าไม่มีโอกาสได้กระทำใน สิ่งที่เป็นความถูกต้องดังง่ามดังกล่าว

หรือถ้าหากจะเนรเทศตัวเองออกไปจากสังคม ที่ตนเห็นว่าเป็นเงื่อนไขซึ่งช่วยหล่อเลี้ยงให้เกิด **ปัญญา** เข้าใจและเข้าถึง **ความดีและความจริง** เหล่านั้น ก็เท่ากับเป็นการแสดง**ความอกตัญญู** หรือการ**ทรยศต่อหลักการ**ของตนเองที่คิดว่า สังคมเอเธนส์เป็นสังคมที่มีส่วนเสริมสร้างให้ตน เข้าถึงความดีและความจริงต่าง ๆ อันเป็นเรื่อง ที่ยอมรับไม่ได้อีกเช่นกัน ผลท้ายสุดโสกราตีสจึง ต้องตัดสินใจเลือกหนทางยอมถูกประหารชีวิต ด้วยการดื่มยาพิษดังกล่าว

จากสาเหตุนี้ ทั้งเพลโตซึ่งเป็นลูกศิษย์ของ โสกราตีส และอริสโตเติลซึ่งเป็นลูกศิษย์ของเพลโต อีกที ซึ่งต่างเห็นถึงความจำเป็นของมิติทางสังคมที่มีต่อการพัฒนาแก่นสารคุณค่าในความเป็นมนุษย์ที่ สมบูรณ์ และเห็นถึงจุดอ่อนในระบบการเมืองแบบ ประชาธิปไตยของกรีกที่ได้ทำลายชีวิตอันทรงคุณค่าของนักปราชญ์อย่างเช่นโสกราตีสไป ฉะนั้น จึง ให้ความสำคัญกับการพยายามแสวงหารูปแบบของ **รัฐที่ดีที่จะช่วยเสริมสร้างให้มนุษย์เข้าใจและเข้าถึงแก่นสารคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์ของตนเอง** โดยถึงแม้ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยจะ ดีกว่าระบอบเผด็จการแบบทรราชย์ก็ตาม แต่เราก็ คงปฏิเสธได้ยากกว่า **คนโง่ย่อมมีปริมาณมากกว่า คนฉลาด** ถ้าหากปล่อยให้เสียงส่วนใหญ่ใน**เชิง ปริมาณ**ของประชาชน (ที่มีสัดส่วนของคนโง่มากกว่า คนฉลาดดังกล่าว) เป็นตัวกำหนดทิศทางการพัฒนา

บ้านเมือง การปกครองแบบประชาธิปไตยใน ลักษณะเช่นนี้ก็จักนำพาบ้านเมืองให้พัฒนาไปสู่**ทิศทางแบบโง่ๆ** (มากกว่าทิศทางแบบฉลาด) จนอาจ ถึงกับทำลายคนดีอย่างเช่นโสกราตีสไปได้ เป็นต้น

การพยายามแสวงหาแนวทางสร้างความสมดุล ของระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย **ระหว่าง เสียงส่วนใหญ่ของประชาชนที่เป็นมิติ ในเชิงปริมาณ กับเสียงส่วนน้อยของปราชญ์ผู้รู้ ที่เป็นมิติในเชิงคุณภาพ** จึงเป็นโจทย์ใหญ่ในแนว ความคิดทางปรัชญาการเมืองของทั้งเพลโตและอริ สโตเติล(ซึ่งก็น่าจะเป็นโจทย์ใหญ่สำหรับระบบการ เมืองแบบประชาธิปไตยของประเทศไทยที่กำลังประ สบวิกฤตการณ์ปัญหาดังเช่นที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ด้วย)

ในขณะที่**พลังทางร่างกาย พลังทางจิตใจ และพลังทางปัญญา** ล้วนอาศัย**พลังทางสังคม** ช่วยเสริมสร้างให้เกิดขึ้น แต่ทั้งนี้ผู้คนบางคนอาจ เข้าใจว่าพุทธศาสนา (โดยเฉพาะอย่างยิ่งลัทธิ เถรวาทของไทย) สอนให้ผู้คนแสวงหา**ปัญญา**ด้วยการ ปลีกหนีจากสังคมไปอยู่ตามป่าเขาที่สงบสงัด เพื่อบำเพ็ญภาวนาให้เกิดสมาธิและ**ญาณปัญญา** จนมีพลังอำนาจพิเศษที่สามารถ **“รู้”** ความจริง เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ได้ **โดยไม่ต้องอาศัยการมี ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เพื่อสร้างกระบวนการ เรียนรู้ดังกล่าว** (เช่น ถอดจิตไปรู้เรื่องต่างๆ ได้ โดยไม่ต้องพูดคุยกับใคร เป็นต้น)

อย่างไรก็ตาม พุทธพจน์ที่พระพุทธเจ้าตรัส กับพระอานนทถึงความสำคัญของการมีมิตรดี สหายดี สภาพลังคนสิ่งแวดล้อมที่ดี ว่าเป็น ทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์ก็ดี หลักพระธรรม วินัยที่บัญญัติให้พระภิกษุต้องอาศัยการ บิณฑบาตเลี้ยงชีพ โดยแม้จะไปจุดงค์ที่ไหนก็ไม่ ให้พิกห่างไกลจากชุมชนจนบิณฑบาตไม่ได้ก็ดี หรือ **หลักกฐมคติ ๔** อันเป็นพุทธพจน์ที่กล่าวถึงแนวทาง แห่งกระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญของชีวิตก็ดี

เหล่านี้ล้วนแต่สะท้อนให้เห็นถึงหลักคิดปรัชญา ที่ให้ความสำคัญต่อการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ในฐานะเป็นเงื่อนไขจำเป็นของกระบวนการเรียนรู้ หรือการประพฤติปฏิบัติตามหลักพระธรรมวินัย เพื่อการบรรลุธรรมในพุทธศาสนาทั้งสิ้น

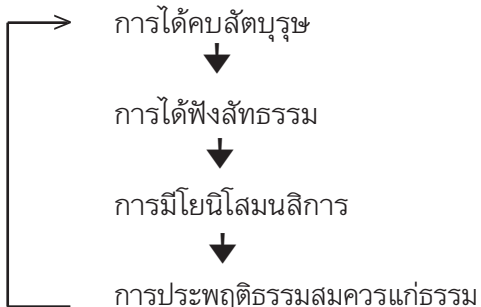
โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลัก “วุทฒิ ๔” อันได้แก่

๑) สัปปริสสังเสวะ (การคบสัตบุรุษ หรือคบ คนดีที่มีความรู้และคุณธรรม)

๒) สัทธัมมัสสวนะ (การได้ฟังสัทธัม หรือได้ ฟังคำสอนที่เป็นข้อแนะนำจากผู้รู้ หรือได้อ่าน ได้ฟัง ได้เห็น สิ่งที่เป็นประโยชน์ต่าง ๆ จากผู้ที่มี ประสบการณ์ความรู้ในด้านนั้น ๆ)

๓) โยนิโสมนสิการะ (การมีโยนิโสมนสิการ น้อมนำเอาข้อคิดที่ได้จากการอ่าน การฟัง หรือ การเห็นเหล่านั้น มาพิจารณาไตร่ตรองให้เข้าใจ หรือเข้าไปตั้งอยู่ภายในจิตใจให้ได้อย่างเที่ยง ตรงในเหตุในผล)

๔) ธัมมานุষ্ঠัมมปฏิบัติ (การประพฤติธรรม สมควรแก่ธรรม โดยเมื่อสามารถคิดได้อย่างเที่ยง ตรงในเหตุในผลแล้วก็ทดลองลงมือประพฤติปฏิบัติ ด้วยการกระทำ “เหตุ” ที่จะนำไปสู่ “ผล” ที่ดี นั้นๆ ให้ถึงจุดพอประมาณ จนสามารถประจักษ์ถึง ผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้น และตกผลึกเป็นระบบภูมิคุ้ม กันของชีวิต)

หลัก “วุทฒิธรรม ๔” ตามนัยแห่งพุทธ ปรัชญาข้างต้นนี้ เป็นหลักการสร้างกระบวนการ เรียนรู้ที่สอดคล้องกับหลักคิดและหลักปฏิบัติของ ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงดังที่ได้กล่าวมาแต่แรก โดยเมื่อมีโอกาสเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์ทาง สังคม (Interactive Learning) หรือการ คบสัตบุรุษแล้ว ก็จะทำให้มีโอกาสได้ฟัง ได้อ่าน ได้เห็น (หรือการได้ฟังสัทธัม) อันทำให้เกิดความ คิดที่เที่ยงตรงในเหตุในผลมากยิ่งขึ้น จากนั้นก็ น้อมนำข้อคิดที่ได้เหล่านั้นมาพิจารณาไตร่ตรอง เปรียบเคียงกับปัญหาของตนเอง (Outside In) หรือมีโยนิโสมนสิการ จนเห็นถึง “เหตุ” ที่ตน จักพึงกระทำต่อไป เพื่อให้เกิด “ผล” ในการแก้ ปัญหาของชีวิตเรื่องนั้น ๆ แล้วก็ลงมือทดลอง ปฏิบัติด้วยการกระทำเหตุดังกล่าว ให้พอเหมาะ พอประมาณกับกำลัง หรือมีการประพฤติปฏิบัติ ธรรมโดยสมควรแก่ธรรม จนประสบผลสัมฤทธิ์ ตกผลึกเป็นระบบภูมิคุ้มกันในชีวิต จากนั้นก็อาศัย ฐานของประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้แล้วมาเป็นทุน สำหรับวนกลับไปมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เพื่อ สร้างกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ อันนำไปสู่ การยกระดับปัญญาให้สูงยิ่ง ๆ ขึ้นสู่วงจรของการ เรียนรู้ในรอบใหม่ ทั้งหมดนี้ก็คือกระบวนการเรียน รู้ร่วมกันแบบมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมจากการ ประพฤติปฏิบัติ (Interactive Learning Through Action) สู่ความเจริญงอกงามยิ่ง ๆ ขึ้นในชีวิต นั้นเอง

๒) อ่านต่อฉบับหน้า

เมื่อลมหายใจคือเงินตรา
เมื่อนั้นคือมนุษย์สิ้นท่า
เมื่อลมหายใจคือคุณธรรม
เมื่อนั้นคือมนุษย์แห่งดวงดาวสันติภาพ

● ได้ร่วมโคก ต.ค. ๒๕๒๙

การปลูกผักกินเองนั้นจะมีกำไรสองต่อ
ทั้งได้ออกกำลังกายและได้ผักที่ไร้สารพิษ
ซึ่งเป็นวิถีชีวิตตามแนวพระราชดำรัสเศรษฐกิจพอเพียง
ที่มีความเจริญทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ

สุขภาพดีไม่มีวางขาย

ปกติกรยาของผมนจะเป็นผู้ไปจ่ายตลาด แต่
วันนี้เธอติดธุระผมจึงต้องไปจ่ายตลาดเข้าแทน
ที่แผงผลไม้ทางเข้าตลาด ผมเห็นผลไม้ที่เกิด
จากลำต้นแข็งแรง สามารถเติบโตใหญ่ยืนต้นเอง
ออกดอกผล เช่น มะม่วง มะปราง น้อยหน่า กระท้อน
ผลไม้กลุ่มนี้จะมีภูมิคุ้มกันพวกแมลง เพราะมี
เปลือกหนา หรือมีกลิ่นฉุนซึ่งแมลงไม่ชอบ
เจ้าของสวนจะใช้ยาฆ่าแมลงบางคราว สารเคมี
ตกค้างก็คงเหลือน้อย

ส่วนผลไม้ที่มาจากสายพันธุ์ที่เป็นพวกพืชล้ม

ลุก มีลำต้นที่อ่อนแอ เช่น องุ่น แคนตาลูป
เจ้าของสวนต้องพ่นยาฆ่าแมลงบ่อย ๆ เพราะ
เปราะบาง มีภูมิคุ้มกันแมลงน้อย

ย้อนไปในอดีตเมื่อ ๔๐ ปีก่อนโน้น ชาวบ้าน
กินผลไม้ไม่กี่ชนิด เช่น มะละกอ กัลฉวย มะขาม
มะม่วง มะเฟือง มะไฟ ฯลฯ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่
มีลำต้นแข็งแรง ต้องรอให้ถึงฤดูกาลเท่านั้น แต่
ปัจจุบันนี้ผลไม้สามารถออกนอกฤดูกาล ชาวบ้าน
ซื้อหากินได้ทั้งปี ไม่รู้ว่าจะจะเป็นผลดีหรือผลร้าย
ต่อสุขภาพกันแน่ เพราะผู้ป่วยโรคเบาหวานมี

จำนวนมากขึ้นหลายเท่า

แฝงต่อมาเป็นแฝงชายเลื้อยมือสอง ราคาถูก เหมาะแก่ผู้มีรายได้น้อย ชาวบ้านไม่ต้องเสียเวลา ไปนั่งทอผ้าเหมือนสมัยก่อน

เดินผ่านไปที่แฝงชายเนื้อ เห็นไก่ถูกถนอมขน อยู่ในเข่งไม่น้อยกว่า ๕๐ ตัว นึกถึงไก่แต่ละตัว ตอนที่เข่า คมมีดปาดไปที่ใต้คอ กว่าเลือดจะ ไหลออกมาหมด คงมีความเจ็บปวดเป็นที่สุด ไก่ ตัวสุดท้ายในเล้าคงเห็นความตายของเพื่อน ๆ ที่ สยดสยองแทบจะช็อค ก่อนที่คมมีดจะมาถึงมัน

ที่แฝงชายเนื้อหมู ก่อนที่จะมาอยู่บนเขียง พวกมันถูกขังในกรงเหล็กแคบ ๆ ต้องยืนและ นอนอยู่ท่าเดียว จะหันตัวไปซ้าย-ขวาไม่ได้ อยู่ อย่างนี้จนถึงวันที่ถูกนำไปฆ่าแหละ นับว่า เป็นการจองจำเจ้าหมูอ้วนที่หนักหนาสาหัสจริง ๆ

ต้องเศร้าใจเมื่อเดินมาถึงแฝงชายเนื้อวุ้นน้อย เพราะเจ้าวุ้นน้อยจากฟาร์มโคนม หากเกิดมาเป็น เพศผู้ จะต้องไปอยู่ที่อื่น ในฟาร์มนี้ต้องการแต่ตัว เพศเมียเท่านั้น เพื่อจะเอาไว้อัดน้ำมัน วุ้นเพศผู้ที่ เกิดใหม่จะขายให้แก่พ่อค้า เพื่อเอาไปฆ่าแหละ บางตัวเกิดมามีชีวิตอยู่ได้ไม่เกินห้าหรือหกวันก็ถูก นำไปฆ่า เพราะลูกค่านิยมบริโภคเนื้อวุ้นแรกเกิด จนป้อนตลาดไม่ทัน

นึกถึงคำที่พระเคยเทศน์ไว้ว่า ผู้ชอบฆ่าสัตว์ จะทำให้เป็นผู้อายุสั้น หรือว่าคนที่เคยฆ่าสัตว์ แล้วเกิดมาเป็นวัวเพศผู้เหล่านี้ ก็อยู่ได้ไม่เกิน ๗ วัน จะถูกฆ่าตายแบบนี้ไปชาติแล้วชาติเล่า เวียน ตายเวียนเกิด ชดใช้หนี้กรรมอีกหลายร้อยชาติ

ถัดไปเป็นแฝงชายขนม เห็นขนมที่โฆษณา ทางทีวี แม่บ้านซื้อไปให้ลูกหลาน นึกถึงพ่อครูที่ได้ สอนธรรมใน FMTV ว่า เขาใส่ผงชูรสลงใน ขนมสำเร็จรูป เมื่อเด็กกินติดต่อกันทุกวัน ผงชูรส ก็สะสมอยู่ในร่างกาย เท่ากับว่าผู้ปกครองเป็นผู้ ทำลายสุขภาพลูกหลาน ทำให้ร่างกายอ่อนแอ ในอนาคต

เมื่อนึกถึงต้นสายปลายเหตุของอาหารที่ขาย อยู่ในท้องตลาดมีอันตรายแฝงอยู่ แต่ก่อนผมเคย

นึกอยากจะทำใจตัวเอง หรือกินตามที่เขา โฆษณา เมื่อกลับมาคิดถึงสุขภาพของตัวเองแล้ว ทำให้ความอยากดังกล่าวลดลง เราต้องรักษา สุขภาพของเราให้ดีที่สุด เพราะโรคภัยไข้เจ็บที่ ติดต่อกันผิวหนังหรือลมหายใจนั้นมีน้อยกว่า ความเจ็บป่วยที่ได้รับจากสารปนเปื้อนในอาหาร

พืชผักผลไม้ที่ปนเปื้อนสารเคมี สารตกค้าง ยาฆ่าแมลง กับเนื้อสัตว์ที่ถูกฆ่าตายด้วยความ ทุกข์ทรมาน มีผลร้ายต่อสุขภาพพอกัน

วันนี้ผมจึงเลือกซื้ออาหารพอให้ชีวิตอยู่ได้ แม้จะตัดรสชาติความอร่อยลงไปบ้าง แต่หันมา ซื้อเห็ดขอน หน่อหวาน และยอดบวบ กลับไป แกงอ่อมก็ยอดเยี่ยมแล้ว การปลูกผักกินเองนั้น จะมีกำไรสองต่อ ทั้งได้ออกกำลังกายและได้ผักที่ ไร้สารพิษ ซึ่งเป็นวิถีชีวิตตามแนวพระราชดำรัส เศรษฐกิจพอเพียง ที่มีความเจริญทั้งทางด้าน ร่างกายและทางด้านจิตใจ เมื่อนั้นสันติสุขจึง บังเกิดขึ้นในสังคม ☸

ขอแสดงความยินดี ครบรอบ ๑๘ ปี
“เราคิดอะไร”

ปิดเทอมก็คือตาย
ทุกขณะที่ยังไม่ตาย
ก็ยังเปิดเทอมอยู่

คนเราต้องเรียนตลอดเวลา

ชีวิตคือการเรียน

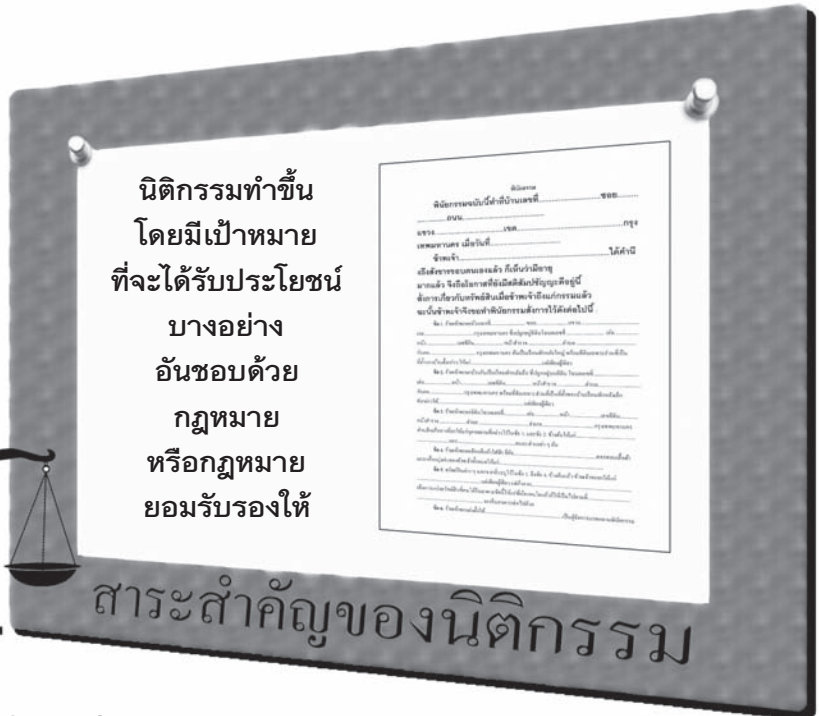
(๒๗ ส.ค. ๒๕๕๕)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

พจน.จ.บริการพุทธะ

ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง

และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

สาระสำคัญของนิติกรรม

โดยปกติแล้ว นิติกรรมทำขึ้นด้วยเสรีภาพของปัจเจกชน โดยมีเป้าหมายที่จะได้รับประโยชน์บางอย่าง เมื่อปัจเจกชนมีเสรีภาพที่จะทำนิติกรรมอะไรก็ได้ แต่ที่สำคัญอยู่ตรงที่ว่า จะต้องเป็นเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์อันชอบด้วยกฎหมาย หรือกฎหมายยอมรับรองให้

วัตถุประสงค์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือที่กฎหมายไม่ยอมรับรองให้ ได้แก่ กรณีที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๕๐ ว่า “การใดมีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายเป็นการพนัน วิสัย หรือเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การนั้นเป็นโมฆะ” กล่าวคือ

๑ วัตถุประสงค์ที่ต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมาย

วัตถุประสงค์ที่ต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมาย หมายถึง การทำนิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์ที่

กฎหมายบัญญัติห้ามไว้โดยชัดแจ้ง ซึ่งกฎหมายที่บัญญัติห้ามนี้อาจเป็น “กฎหมายแพ่ง” หรือ “กฎหมายอาญา” หรือเป็นกฎหมายอื่นใดก็ได้ ที่สำคัญกฎหมายนั้นต้องมีบทบัญญัติห้ามมิให้กระทำบางอย่างไว้โดยชัดเจน และที่สำคัญกฎหมายดังกล่าวต้องมีอยู่ในขณะที่ทำนิติกรรม และกฎหมายที่ห้ามนี้ยังเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยเสมอ

วัตถุประสงค์ของนิติกรรม คือ ประโยชน์อันเป็นผลสุดท้ายที่ผู้แสดงเจตนาทำนิติกรรมประสงค์จะให้เกิดขึ้น หรือเป็นผลที่เกิดขึ้นมาจากนิติกรรมที่ตนแสดงเจตนา เช่น ทำสัญญาซื้อบ้าน ฝ่ายผู้ซื้อจะได้รับประโยชน์ที่จะได้บ้านเป็นกรรมสิทธิ์ ส่วนผู้ขายจะได้ประโยชน์ที่จะได้เงินจากการขายบ้าน วัตถุประสงค์ในการทำนิติกรรมนั้นจึงเป็นความมุ่งหมายในการทำ นิติกรรมของแต่ละฝ่าย

แต่วัตถุประสงค์ในการทำนิติกรรมแตกต่างจากมูลเหตุชกุงใจให้ทำนิติกรรม มูลเหตุชกุงใจให้ทำนิติกรรมเป็นอย่างหนึ่ง วัตถุประสงค์ของการทำนิติกรรมอาจเป็นอีกอย่างหนึ่ง ในเรื่องซื้อขายบ้าน ถ้าจะถามถึงมูลเหตุชกุงใจผู้ซื้ออาจต้องการซื้อบ้านหลังนั้นมาเพื่อเป็นบ้านอยู่อาศัยหรือเป็นบ้านชายทะเลสำหรับพักผ่อน หรือเอา มาทำเป็นร้านค้า ฝ่ายผู้ขายอาจมีความจำเป็นเอาเงินมาใช้จ่ายในครอบครัว หรือต้องการเงินเพื่อจะไปเที่ยว เหล่านี้เป็นมูลเหตุชกุงใจให้คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายทำนิติกรรมกัน มูลเหตุชกุงใจให้คู่สัญญาแสดงเจตนาทำนิติกรรม ไม่มีผลกระทบต่อความสมบูรณ์ของนิติกรรม จะทำนิติกรรมเพราะเหตุอะไรไม่ใช่สาระสำคัญที่จะทำให้นิติกรรมที่ทำสมบูรณ์หรือไม่ นิติกรรมจะสมบูรณ์หรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าวัตถุประสงค์ของนิติกรรมนั้นชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

สำหรับนิติกรรมฝ่ายเดียวซึ่งเกิดจากการแสดงเจตนาของผู้แสดงเจตนาทำนิติกรรมเพียงฝ่ายเดียว เช่น การทำพินัยกรรม วัตถุประสงค์ของนิติกรรมฝ่ายเดียวจะชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ผู้ที่แสดงเจตนาคนเดียวทราบก็เพียงพอแล้ว ถ้าทราบว่าวัตถุประสงค์ที่ทำนิติกรรมนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย พินัยกรรมนั้นก็เป็นโมฆะ แต่ถ้าเป็นนิติกรรมสองฝ่ายหรือหลายฝ่ายซึ่งมีคู่สัญญาหลายฝ่าย มีปัญหาว่าเพียงแต่คู่สัญญาฝ่ายเดียวนั้นรู้ว่าสิ่งที่ตนทำไปนั้นมิวัตถุประสงค์ไม่ชอบด้วยกฎหมายจะทำให้นิติกรรมนั้นเป็นโมฆะหรือไม่

จะเห็นได้ว่าเรื่องนิติกรรมสองฝ่าย ถ้าวัตถุประสงค์ของนิติกรรมนั้นชัดเจนว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกฝ่ายหนึ่งจะอ้างว่าไม่รู้คงจะอ้างไม่ได้ เช่น ทำสัญญาซื้อขายเฮโรอีน ฝ่ายคนขายบอกว่าเข้าใจว่าชอบด้วยกฎหมาย ไม่เป็นโมฆะคงจะอ้างไม่ได้ เพราะการซื้อเฮโรอีนนั้นเป็นนิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายที่ทั้งสองฝ่ายควรจะต้องรู้เช่นนั้น

แต่ถ้าหากเป็นการกระทำซึ่งตามปกติแล้ว

เป็นการกระทำที่ไม่มีวัตถุประสงค์เป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่มีเหตุชกุงใจบางอย่างทำให้ผู้ทำนิติกรรมทำนิติกรรมนั้น และมูลเหตุชกุงใจนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย จะทำให้นิติกรรมนั้นกลับกลายเป็นนิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์ไม่ชอบด้วยกฎหมายเป็นโมฆะหรือไม่ เช่น ทำสัญญากู้ยืมโดยผู้กู้เอาเงินไปซื้อเฮโรอีนมาขาย ผู้ให้กู้ก็รู้ว่าผู้กู้จะเอาเงินไปซื้อเฮโรอีนมาขาย มูลเหตุชกุงใจของผู้กู้ก็คือเอาเงินที่กู้ได้ไปซื้อเฮโรอีน ผู้ให้กู้ก็ให้กู้ไปเพื่อจะให้เขาเอาเงินนั้นไปซื้อเฮโรอีนไปขายต่อ กรณีเช่นนี้มูลเหตุชกุงใจนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมายและทั้งคู่รู้ถึงมูลเหตุชกุงใจดังกล่าว มูลเหตุชกุงใจในการทำนิติกรรมจึงกลับกลายเป็นวัตถุประสงค์ของสัญญากู้เงินรายนี้ว่า เป็นสัญญากู้ยืมเงินเพื่อจะให้นำเงินที่กู้ได้ไปซื้อเฮโรอีน จึงกลายเป็นสัญญากู้ยืมเงินที่มีวัตถุประสงค์ต้องห้ามชัดแจ้งด้วยกฎหมาย เป็นโมฆะ แต่ถ้าหากผู้กู้ตั้งใจว่าจะกู้เงินไปซื้อเฮโรอีนไปขาย ผู้ให้กู้ไม่รู้ ว่าผู้กู้เอาเงินไปทำอะไร กรณีเช่นนี้แม้ผู้กู้มีมูลเหตุชกุงใจมากู้เพื่อจะนำเงินที่กู้ไปซื้อเฮโรอีนมาขายซึ่งเป็นเรื่องที่ถูกกฎหมายห้ามก็ไม่ทำให้สัญญา กู้ยืมรายนี้เป็นโมฆะ ในฐานะที่มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งด้วยกฎหมาย เพราะผู้ให้กู้ไม่ได้ร่วมรู้ด้วยในมูลเหตุชกุงใจนั้น เมื่อไม่ร่วมรับรู้ด้วยก็ไม่ทำให้มูลเหตุชกุงใจกลับกลายเป็นวัตถุประสงค์ของนิติกรรมการให้กู้ยืมเงิน

ดังนั้น มูลเหตุชกุงใจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จะถือว่าเป็นวัตถุประสงค์ของนิติกรรมที่ทำให้นิติกรรมเป็นโมฆะได้ ในกรณีของนิติกรรมสองฝ่ายหรือหลายฝ่ายก็ต่อเมื่อคู่กรณีทุกฝ่ายได้ล่วงรู้ถึงมูลเหตุชกุงใจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้นด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่วินิจฉัยในเรื่องนิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งด้วยกฎหมาย นั้นมีหลายเรื่อง เช่น

การเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา ตามพระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พ.ศ. ๒๔๗๕ นั้น บัญญัติห้ามไม่ให้บุคคลเรียกดอกเบี้ยในการกู้

ยืมเกินอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ถ้ามีการเรียกดอกเบี้ยในการกู้ยืมเงินเกินกว่าร้อยละ ๑๕ ต่อปี แล้วผู้นั้นมีความผิดอาญา แต่มีข้อยกเว้นในกรณีของสถาบันการเงินซึ่งมีกฎหมายพิเศษให้เรียกดอกเบี้ยได้เกินร้อยละ ๑๕ แต่ไม่เกินร้อยละ ๒๔ จะเรียกได้เพียงใดจะต้องมีประกาศของธนาคารแห่งประเทศไทยหรือกระทรวงการคลังออกมากำหนดเพดานอีกชั้นหนึ่ง ถ้าเรียกดอกเบี้ยเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดก็ถือว่าการกระทำอันนั้นมีวัตถุประสงค์ต้องห้ามชัดแจ้งด้วยกฎหมาย เพราะเป็นความผิดอาญา สัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวถือว่าเป็นสัญญาที่มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายและเป็นโมฆะ นิติกรรมที่เป็นโมฆะก็คือส่วนที่ตกลงให้เรียกดอกเบี้ยเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น ไม่ใช่การกู้ยืมเงินเป็นโมฆะทั้งฉบับ

เรื่องคนต่างด้าวซื้อที่ดิน ประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๘๖ ไม่ได้ห้ามไม่ให้คนต่างด้าวซื้อที่ดินในประเทศไทยเสียทีเดียว แต่วางหลักว่าคนต่างด้าวอาจจะได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินในประเทศไทยได้ แต่การได้มาซึ่งที่ดินนั้นจะต้องเป็นไปตามสนธิสัญญา เจือนไซ และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ซึ่งมีว่าจะต้องได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ฉะนั้นถ้าหากคนต่างด้าวไปทำสัญญาโดยมีเจตนาที่จะฝ่าฝืนมาตรา ๘๖ ของประมวลกฎหมายที่ดินแล้ว คือทำสัญญาให้ได้มาซึ่งที่ดิน โดยไม่ต้องได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย สัญญาเช่นนั้นเป็นสัญญาที่มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมาย เป็นโมฆะตามมาตรา ๑๕๐ แต่ถ้าสัญญาที่คนต่างด้าวทำนั้นเป็นเรื่องที่มีเจตนาจะปฏิบัติให้ถูกต้องตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๘๖ เช่นทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินกับคนไทยโดยมีเจือนไซว่าคนที่จะซื้อซึ่งเป็นคนต่างด้าวนั้นจะต้องได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยก่อน สัญญาจะซื้อที่ดินโดยมีเจือนไซเช่นนี้ไม่ได้ฝ่าฝืนบทบัญญัติของ

มาตรา ๘๖ เป็นสัญญาที่ไม่มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมาย จึงสมบูรณ์ไม่เป็นโมฆะ ถ้าภายหลังทำสัญญาแล้วไปขออนุญาตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย แต่รัฐมนตรีไม่อนุญาต ก็ไม่มีผลกระทบต่อความสมบูรณ์ของสัญญาจะซื้อจะขายที่ทำไว้ แต่จะเป็นเรื่องการชำระหนี้ตามสัญญาจะซื้อจะขายนั้นตกเป็นพันวิสัย ซึ่งต้องบังคับกันตามกฎหมายลักษณะ แต่ไม่ใช่เรื่องที่จะวินิจฉัยว่าสัญญาที่ทำกันเป็นโมฆะ เพราะมีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมาย ฯลฯ

๒ วัตถุประสงค์เป็นการพันวิสัย

ลักษณะของการพันวิสัยก็คือ

ต้องเป็นการพันวิสัยอย่างเด็ดขาด คือ เป็นไปไม่ได้เลยและต้องเป็นการพันวิสัยสำหรับทุกคน ไม่ใช่พันวิสัยเฉพาะผู้ที่จะต้องปฏิบัติตามนิติกรรมทั้งเหตุการณ์ที่พันวิสัยจะต้องเป็นเหตุการณ์ที่มีอยู่ในขณะที่ทำนิติกรรม ถ้าการพันวิสัยเกิดขึ้นภายหลัง เป็นเรื่องการชำระหนี้พันวิสัย การพันวิสัยนี้อาจจะเกิดจากเหตุการณ์ตามธรรมชาติหรือการพันวิสัยในทางกฎหมายก็ได้

นิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์เป็นการพันวิสัยเป็นนิติกรรมที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นโมฆะอย่างหนึ่งตามมาตรา ๑๕๐ แยกออกได้เป็น ๒ ประเภท คือ

(๑) **เป็นการพันวิสัยเพราะเป็นไปไม่ได้อย่างแน่แท้ที่จะปฏิบัติตามที่ตกลงทำนิติกรรมนั้น** เช่นทำสัญญาจ้างให้ชะลอดอยอินทนนท์จากภาคเหนือมาตั้งไว้ที่กรุงเทพมหานคร จะเห็นได้ว่านิติกรรมนี้มีวัตถุประสงค์เป็นการพันวิสัยและเป็นโมฆะเพราะเหตุว่าไม่มีทางที่จะเป็นไปได้อย่างแน่แท้

(๒) **เป็นนิติกรรมที่ตามปกติผู้ทำนิติกรรมสามารถปฏิบัติตามที่ตกลงกัน** แต่มีเหตุพิเศษที่ทำให้ไม่สามารถทำหรือเป็นไปตามที่ตกลงกันเช่นซื้อขายบ้าน ม้าแข่งหรือตุ๊กตาลายคราม สัญญา

ซื้อขายทรัพย์สินเหล่านี้มีวัตถุประสงค์ชอบด้วยกฎหมาย สามารถที่จะปฏิบัติตามสัญญาได้ แต่ถ้าปรากฏว่าเราไปซื้อบ้านหลังหนึ่งซึ่งอยู่เชียงใหม่ คนขายอยู่กรุงเทพมหานคร ในขณะที่ทำสัญญาซื้อขายกันที่กรุงเทพมหานคร บ้านหลังนั้นถูกไฟไหม้หมดแล้ว กรณีนี้จะเห็นได้ว่าสัญญาซื้อขายบ้านหลังนั้นปกติจะสมบูรณ์ แต่ในกรณีที่ทำสัญญาซื้อขายบ้านหลังนั้นในขณะที่บ้านนั้นไม่มีอยู่แล้ว วัตถุประสงค์ของสัญญาจึงเป็นอันพันวิสัย เพราะไม่สามารถจะปฏิบัติตามที่ตกลงกันเนื่องจากบ้านถูกไฟไหม้ไปก่อน

นิติกรรมที่เป็นโมฆะเพราะเหตุที่มีวัตถุประสงค์เป็นการพันวิสัยนั้น เหตุที่ทำให้นิติกรรมเป็นโมฆะต้องมีอยู่ก่อนหรือในขณะที่ทำนิติกรรม ถ้าหากทำนิติกรรมไปแล้ว ต่อมาเกิดเหตุที่ทำให้นิติกรรมนั้นเป็นการพันวิสัยในภายหลัง กรณีนี้ไม่ถือว่าเป็นเรื่องนิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์เป็นการพันวิสัยซึ่งจะทำให้นิติกรรมนั้นตกเป็นโมฆะ แต่เป็นเรื่องของการชำระหนี้ตกเป็นพันวิสัย ต้องไปบังคับกันตามมาตรา ๒๑๗ ถึง ๒๑๙ ประกอบมาตรา ๓๗๐ ถึง ๓๗๒

๓ วัตถุประสงค์ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน

ในเรื่องของความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนนั้น ไม่มีกฎหมายให้คำวิเคราะห์ศัพท์ไว้ แต่เข้าใจกันว่าความสงบเรียบร้อยของประชาชนนั้นหมายถึงกรณีที่เกี่ยวข้องถึงผลประโยชน์ทั่วไปของประเทศชาติหรือของประชาชนเป็นส่วนรวม ฉะนั้นการกระทำที่มีผลกระทบต่อความมั่นคงหรือเศรษฐกิจของประเทศ ความสงบในสังคมหรือความมั่นคงของสถาบันครอบครัว ถือว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน

๔ วัตถุประสงค์ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน

นิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน หมายถึง นิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์ขัดกับหลักทางจริยธรรม อันเป็นหลักที่บุคคลในสังคมที่ซื่อสัตย์ ตรงไปตรงมาและสุจริตยอมรับนับถือ แต่อาจแตกต่างกันแล้วแต่ท้องถิ่นและยุคสมัย ถ้าสังคมถือว่าอะไรเป็นเรื่องของศีลธรรมอันดีแล้ว สิ่งนั้นก็จะเป็นศีลธรรมอันดีของประชาชน ศีลธรรมอันดีนั้นอาจจะเปลี่ยนแปลงไปตามยุคตามสมัยและตามสังคมแต่ละสังคม การกระทำอันเดียวกันในสังคมหนึ่งอาจจะถือว่าขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน แต่อีกสังคมหนึ่งอาจไม่ถือเช่นนั้น หรือการกระทำเดียวกันนั้นในยุคหนึ่งอาจจะเป็นเรื่องที่ไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน แต่เวลาเปลี่ยนแปลงไปในสังคมเดียวกันนั้นก็กลับถือว่าการกระทำนั้นขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชนก็ได้ เช่น ชายในประเทศไทยซึ่งมีภริยาอยู่แล้วไปทำสัญญาจะให้เงินแก่หญิงอีกคนหนึ่งเพื่อให้หญิงคนนั้นยอมเป็นภริยาอีกคนหนึ่ง กรณีนี้อาจจะถือว่าเป็นนิติกรรมระหว่างชายกับหญิงอีกคนหนึ่งนั้น เป็นนิติกรรมที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน เพราะตามกฎหมายของเรานั้นยอมให้ผู้ชายมีภริยาได้เพียงคนเดียว แต่ถ้าหากว่าข้อตกลงเช่นนี้กระทำไปในประเทศที่นับถือศาสนาอิสลามซึ่งยอมให้ชายมีภริยาได้มากกว่า ๑ คน สัญญาเช่นนี้ในสังคมนั้นอาจจะถือว่าไม่เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนก็ได้

ผลของนิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

นิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์ไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะมีวัตถุประสงค์ต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายก็ดี หรือมีวัตถุประสงค์พันวิสัยก็ดี หรือมีวัตถุประสงค์ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนก็ดี นิติกรรมนั้นตกเป็นโมฆะ

๓

ปิดท้าย

พ.ศ.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

พันธุ์แท้...พันธุ์เทียม

การ์ตูนผู้จัดการเอสทีวี

ป้ายของข้าราชการนี่

มีวันเป็นเพราะพี่ให้

ป้ายของปู่จะขนาดไหน?

บังอาจตระบัดสัตย์

ฉ้อฉลรัฐฉ้อฉลชาติ

ทรชนทรราช

“นักการเมืองอกตัญญู”

“การเมือง” เพื่อบ้านเมือง

พึงประเทืองชาติเฟื่องฟู

สถะคนมุ่งเชิดชู

เกียรติศักดิ์ไทยไว้มลทิน

ทอดทิ้งทวยประชา

ด้วยดีลาลวงปลายลิ้น

แฝงทุจริตเงินแผ่นดิน

“เลือดน้ำตาประชาราฐ”

“อึกทั้งข้าราชการ”

ตั้งบริวารคอยเกื้อกูล

นักโทษ ... โยะเทิดทูน

เหนือกษัตริราชไทย

เกียรติยศและศักดิ์ศรี

ฤาแต่มีเพียงอ้างได้

ความจริงตำรวจไทย

“สายพันธุ์แท้ ... เจียนสูญพันธุ์ !!! ”

อ้างอิงเรื่องส่วนตัว

ที่คุ้มหัวอยู่คงมัน

ตำแหน่งอะไรกัน

“ข้าราชการไทย” มีใช่ฤา ?